ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

3 динара

БРОЈ 1172

14. VI 1974. ● ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ ● ГОДИНА XXXV

КОМПЛЕТАН СТРИП
ФЛАШ ГОРДОН

Веровали или не!

УБИО ЛАВА БОСИМ НОГАМА

СИМБА, ЈЕДАН ЛОВАЦ ИЗ ТАНГАЊИКЕ, КОЈИ СЕ БЕЖЕЋИ ОД ЛАВА ПОПЕО НА ДРВО, СПАСАО ЈЕ СИГУРНЕ СМРТИ И СЕБЕ И СВОГ ДРУГА СКОЧИВШИ НА ЛЕЂА ЗВЕРИ С ВИСИНЕ ОД 6 МЕТАРА. СКОК ЈЕ БИО ТОЛИКО СИЛОВИТ ДА ЈЕ ЛАВУ ПУКЛА КИЧМА.

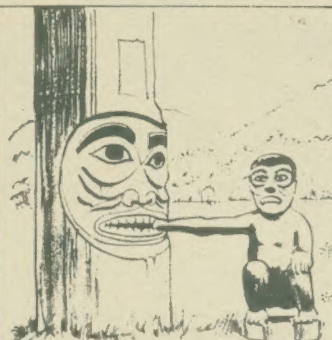

ТОТЕМСКИ СТУБ

НАЗВАН ОСТРИГА У ПАРКУ ТОТЕМА У САКСМЕНУ, НА АЉАСЦИ, УСПОМЕНА ЈЕ НА ЈЕДНОГ МЛАДОГ ИНДИЈАНЦА КОЈИ СЕ УДАВИО ЗА ВРЕМЕ ПЛИМЕ ЈЕР МУ ЈЕ РУКУ ЗАРОБИЛА ЈЕДНА ЏИНОВСКА ОСТРИГА.

ЈЕДНА ЈЕГУЉА

У АКВАРИЈУМУ У ХЕЛСИНГБОРГУ, ШВЕДСКА, ЖИВЕЛА ЈЕ 90 ГОДИНА.

САРА МАТИЛДА ВОРД

ИЗ ПАРКЕРА (САД) БИЛА ЈЕ У ПОЛУСВЕСТИ ПОШТО ЈЕ ДОНЕЛА НА СВЕТ БЛИЗАНЦЕ А ИПАК ЈЕ ЧУЛА КАД ЈЕ ЛЕКАР КАЗАО ЊЕНОМ СУПРУГУ ДА ОНА УМИРЕ. „ЖИВЕЋУ ЈА ЈОШ ТРИ ПУТА ПО СЕДАМ ГОДИНА" ПРОМРМЉАЛА ЈЕ. ПРОРОЧАНСТВО ЈОЈ СЕ НИЈЕ САСВИМ ИСПУНИЛО. ЖИВЕЛА ЈЕ ЈОШ 20 ГОДИНА. (1872)

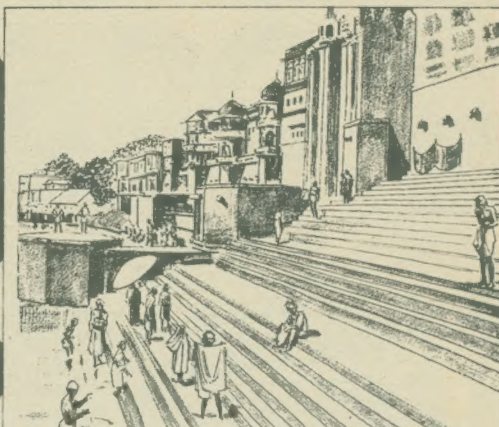

КОЦКАРОВЕ СТЕПЕНИЦЕ

ОВЕ СТЕПЕНИЦЕ У БЕНАРЕСУ, У ИНДИЈИ, КОЈЕ ВОДЕ ОД ЈЕДНОГ ХРАМА ДО ОБАЛЕ РЕКЕ ГАНГА САЗИДАО ЈЕ КОЦКАР РАМ ДАС ОД НОВЦА КОЈИ ЈЕ ДОБИО НА КОЦКИ САМО У ТОКУ ЈЕДНЕ НОЋИ.

ЦВЕТНИ ЧАСОВНИК

У САН ХУАНУ, У АРГЕНТИНИ, УВЕК ПОКАЗУЈЕ ТАЧНО ВРЕМЕ.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● кад је освојио Тебу Александар Велики је порушио до темеља све куће у њој оставивши само кућу песника Пиндара.

● краставци су пореклом из северне Индије и код нас су пренети тек пре 350 година.

● преко милион птица спустило се, према тврђењу очевидаца над област Грејсхем у Мериленду у САД. Објашњење за ову не-

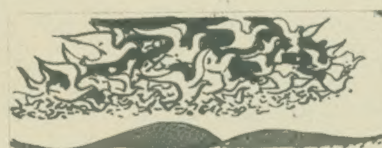

свакидашњу појаву је различито: климатски услови, утицај Земљиног магнетског поља или просто — глад.

● Американац Џон Линколн добио је име по Абрахаму Линколну, једном од најпознатијих америчких председника, јер се родио истог датума као и он, 12. фебруара. Овај Џон Линколн Кихоу добио је сина који се

такође родио истог датума, 12. фебруара и дао му исто име. Али и његов син је добио сина 12. фебруара који је, сад већ по традицији, добио име као и његов отац и деда — Џон Линколн.

● у мраку човек види исто тако као и буљина, али четири пута слабије од мачке. Зато дању мачка види слабије од човека.

● сматра се да је званичан светски рекорд у брзини класичних аутомобила поставио Боб Сумерс 12. новембра 1965. године кад је постигао брзину од 655,7 километара на час. Међутим, незва-

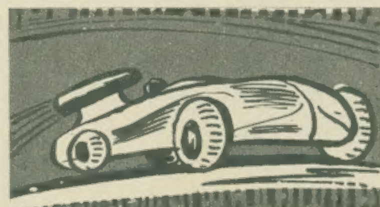

ничан, али апсолутан рекорд постигао је Американац Крег Бредлав на реактивном аутомобилу „Дух Америке Соник I" постигавши брзину од 966,671 километар на час.

● према прорачуну астронома следећа комета коју ћемо видети биће Вестфалска комета. Она има период од 61 године и 3/4. Први пут је примећена 1852. године, други пут 1913, а њено треће појављивање предвиђа се за 1975. годину.

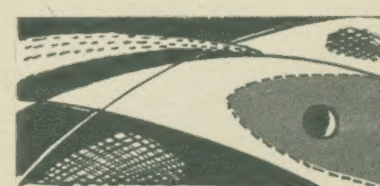

● изводећи опите са мошусом и ароматичним есенцијама француски научник Фере доказао је

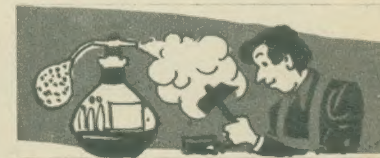

да пријатан мирис повећава продуктивност.

● тек је 1924. године дозвољено да се из корнера постигне директан гол. Ранија правила су то забрањивала.

WALT DISNEY

ПАЈА ПАТАК

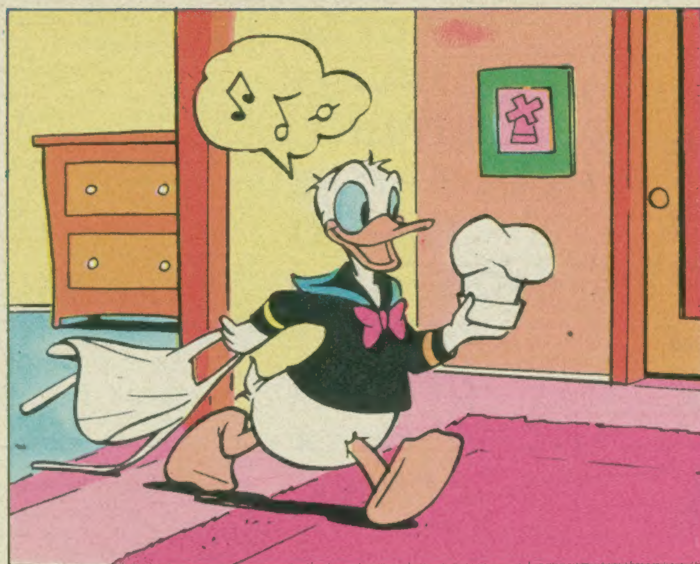

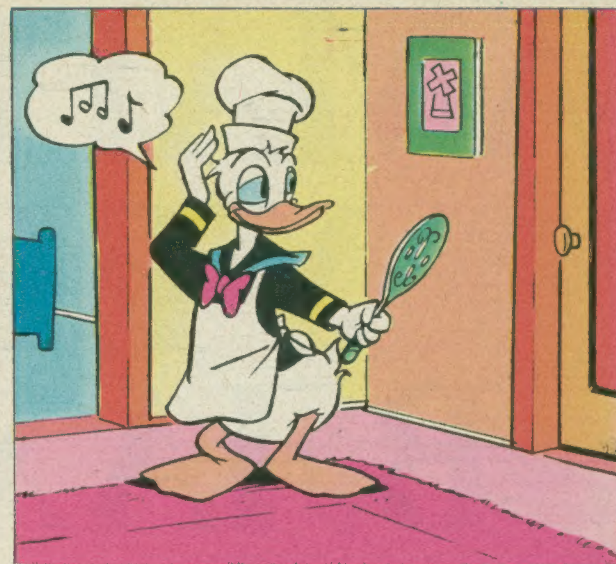

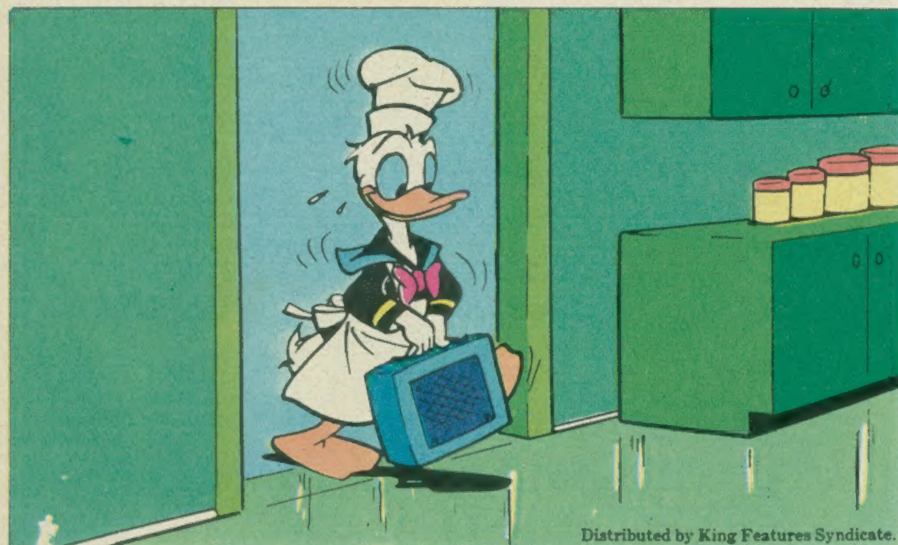

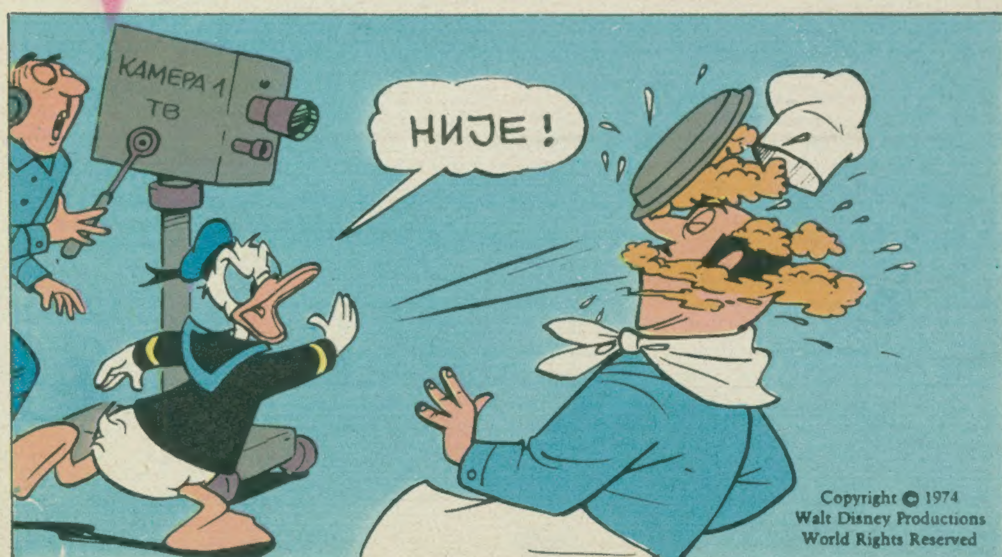

АМАН, УЂЕ ВЛАХ У ГРАД!

ЂОРЂЕ ЋУРЧИЈА СЕ ЗАГРЦНУ. НЕМОЋНО ЈЕ ГЛЕДАО СВОЈЕ ЉУДЕ КОЈИ СУ СТАЈАЛИ ПОКУЊЕНИХ ГЛАВА.

Бећир- паша је био врло лукав човек. Чим се по налогу султана отарасио београдских дахија гледао је да покори и обезглави српске устанике. Са Карађорђем је склопио нагодбу и послао је у Цариград на потврду, али је тајно поручио турској влади да одуговлачи са одговором. Рачунао је да ће у међувремену да угуши устанак.

Карађорђе није много веровао у привремено примирје, а ни у пашину искреност. Знао је да султан неће прихватити нагодбу и да је чекање њене потврде само губљење времена. Зато је почетком августа 1804. године одредио проту Матију Ненадовића, Петра Чардаклију и Јована Протића да крену 1. септембра у Петроград и потраже помоћ од руског цара.

ЗЛО, ПРОТО!

Прота је кренуо кући у Ваљево да се припреми за пут. Само што је прекорачио кућни праг, још ни ствари није одложио, кад му у собу упаде кум његове породице, Дамњан Милошевић из села Котешице.

— Добар ти дан, прото! — поздрави га Дамњан па настави: — Видеше те људи кад си долазио па ми рекоше. У граду сам већ неколико дана. Дошао сам са Дрине. Све чекам нећеш ли доћи..! Зло је и наопако! Онај прогнани Турчин, Мусага-Фочић, стално прелази из Босне на нашу страну, преко Дрине. Пљачка и убија а нико му ништа не може. Додуше, наших има доста на Симином брду, и могли бисмо да победимо Турке, ал' шта вреди кад се вође, Лука Грбовић и Ђорђе Ћурчија, стално гложе!

Прота га је, намрштен, саслушао. Шта он може да помогне кад је у Ваљево дошао да се спреми за пут који је важнији од дрских упада Мусаге-Фочића. Таман је хтео да то каже Дамњану кад му пред очима искрсну слика Ћурчије.

ПЉАЧКАШ И КУКАВИЦА

Сетио се његовог доласка међу устанике. Увек се истицао, али не борбом него галамом. Поштење га није красило. Нападао је само слабије и при том истицао своје јунаштво. Знао је вешто да глуми и да се наметне. У ствари, Ђорђе Ћурчија се никада није честито ни побио са Турцима.

Са петнаестак устаника сличних њему пљачкао је мирне турске породице. Најзад, најурио је и митровачког скелеџију на Сави а наплату скеларине предао брату у руке.

Карађорђе га је неколико пута позивао да дође са својим људима на Врачар код Београда и помогне устаницима у опсади града, али Ћурчија није ни помишљао да га послуша.

Проти је било јасно да Ћурчија ни сад неће ни прстом мрднути да би одбранио градове и села крај Дрине.

— Добро, Дамњане, — по диже главу прота Матија. — Хајде, нека се скупи сва војска из Ваљевске нахије коју је Карађорђе послао кућама на одмор. Сачекаћемо Мусагу-Фочића! Ваљда ће ускоро опет кренути преко Дрине...

У ШАНЦУ

Устаници су се брзо окупили и на челу са протом Матијом Ненадовићем, упутили у правцу Шапца. Прота је очекивао да ће Мусага ударити баш на тај град јер је од већих градова био најближи Дрини.

Српска војска није стигла ни до пола пута а проти је стигла вест о упаду Мусаге-Фочића у Шабац. Пошто је у шабачком граду ископао својих 100 ока дуката, које је ту раније закопао, турски одметник је посекао и око седамдесет српских глава. После свега два сата задржавања побегао је са својим Турцима преко Дрине, у Босну. Био је 18. август 1804. године.

За крвави упад Мусаге-Фочића сазнао је и Карађорђе. Одмах је наредио Јакову Ненадовићу, Јанку Катићу и Сими Марковићу да крену с нешто војске на Шабац и да казне шабачке Турке који су Мусагу пропустили у град.

Кад се прота сусрео с стрицем Јаковом, Катићем и Марковићем они му рекоше да је Карађорђе наложио да он не иде на Шабац, већ да одмах крене за Београд а да његова војска продужи с њима.

Српска војска је ушла у шабачки град у цик зоре. Турци нису очекивали Србе, али их је, кад су улазили у град, са врха минарета угледао хоџа који је управо позивао верне на јутарњу молитву.

— Аман, Турци, уђе Влах у град — стаде да запомаже.

Са свих страна, са прозора, Турци су осули ватру на устанике. Док су се Срби снашли, доста их је погинуло. Ипак, већина је успела да се повуче у шанац испред града. Права невоља настала је тек када су Турци почели да сипају на њих врелу воду јер се шанац налазио у подножју градског одбрамбеног бедема. Још већу пометњу међу Србима изазвале су кошнице са пчелама које су Турци бацили на шанац да би их из њега истерали и приморали на отворену борбу.

ОПКОЛИТЕ ИХ!

Тек кад је пала ноћ устанници су успели да се извуку из шанца и склоне у шабачку варош где су живели Срби.

Јаков Ненадовић је био љут као рис. Чим је са проређеном војском под окриљем ноћи одмакао од Шапца, наредио је да се крене према Симином брду где је логоровао Ђорђе Ћурчија. Кад су дошли у близину логора угледали су ватре.

По наређењу Јакова Ненадовића устаници су се раздвојили да би са две стране опколили логор и неприметни упали међу Ћурчијине људе. Ђорђе Ћурчија је спавао. Јаков му приђе и гурну га ногом у леђа.

Ћурчија скочи, али кад виде Јакова пред собом, протрља очи и сањиво упита:

— Које добро, људи!

— Није добро, него зло! — повика бесно Јаков. — Да ниси самовласно сменио моје и уместо њих поставио своје људе Турци не би поново населили шабачки округ... А да си више чувао границе а мање пљачкао Мусага-Фочић не би побио народ у Шапцу а ја данас изгубио преко 60 људи..!

Ћуприја се загрцну. Схватио је да је његовом „јунаштву" дошао крај. Немоћно је гледао своје људе који су стајали покуњених глава. После два дана стрељан је по Карађорђевом наређењу.

М. С.

На изненађене Србе, сабијене у шанцу, Турци су почели да сипају врелу воду.

ПОШИЉКА ЗА ГЕНЕРАЛА

Пилот је почео да претура по разбацаним остацима срушеног бомбардера. Навигатор и једини путник били су мртви. Платнена врећа лежала је недалеко од њих.

Десни мотор тешког бомбардера изненада је почео да брекће и кашље.

— Сипљиво магаре! Баш је изабрао место и време! — озлојеђено је добацио навигатору пилот Клифорд, ударајући љутито руком по инструменту који је већ почео да показује опадање висине. Том својом срџбом Клифорд је само покушавао да потисне забринутост јер је раније, у току лета, и леви мотор отказао послушност.

Летели су изнад Малачке превлаке. Авион је носио ознаке америчког ратног ваздухопловства. Пилот и навигатор су имали на себи летачка одела по којима се није могла одредити њихова армијска припадност јер су пилотска летачка одела већине армија у свету била исте.

МОТОРИ СУ ОТКАЗАЛИ

Поред пилота и навигатора у авиону се налазила још само једна особа. Био је то млад човек, тридесетих година и лепог изгледа, обучен у цивилно одело. За све време пута, откако је авион узлетео из Вашингтона у зору 23. марта 1942. године, крај његових ногу на поду лежала је врећа у коју је сваки час загледао. Била је од непромочивог платна и по ивицама, где се отварала, заливена оловом.

— Нешто није у реду? — чуо је пилот Клифорд иза својих леђа глас путника. Стајао је ослоњен на врата пилотске кабине.

— За овај пут лет је готов! — не окрећући се одговори му Клифорд покушавајући да колико-толико смањи губитак висине. — Препоручујем вам да за следећи пут изаберете авион Пан Американа па да мирно летите уз чај и кекс, ако вас Јапанци доле не ухвате!, И нас заједно с вама, наравно.

Истина је била гора од Клифордовог црног хумора. Авион је падао брже него што је он очекивао. За слетање је имао мали избор: воду или џунглу. Изабрао је ово друго јер су у џунгли могли да се сакрију и тако, ипак, преживе. Док је пилот тражио чистину за слетање, авион је пао на 700 метара. Више нису могли падобраном да искоче. На несрећу, ни чистина није могла да се нађе.

У ЏУНГЛИ ЏОХОРА

Муњевито су се приближавали земљи. Последњим напором пилот је успео да исправи авион и да га усмери према једном пољу бамбуса. Надао се да ће бамбуси ублажити пад. Међутим, промашио је за четрдесетак метара. Огромном брзином тешки бомбардер је ударио у сам врх палминог дрвета. Уз тресак и ломљаву авион се преполовио тачно иза пилотске кабине.

Када је Клифорд дошао свести и отворио очи прво што је учинио било је да покуша да покрене удове. Болели су га али је утврдио да му ниједна кост није сломљена.

Почео је да претура по разбацаним деловима бомбардера. Навигатора и свог путника нашао је прикљештене испод тешких металних олупина. Били су мртви.

Нашао је и платнену врећу коју је настрадали путник онако брижљиво чувао. Остатке авиона и другова полио је бензином који је цурио из резервоара и запалио да Јапанци не би могли да утврде припадност авиона.

Ватра је букнула. С врећом у рукама Клифорд је потрчао у дубину џунгле. Знао је шта се налази у врећи и да ће о њој морати да поднесе извештај — ако се уопште спасе.

„Кад бих само наишао на малајске герилце“, мислио је док је трчећи кривудао између дебелих стабала и густог растиња. Знао је да их овде, на око тридесет километара од Сингапура, мора бити.

После неколико сати више није могао да хода. Пао је на земљу од умора и заспао чврстим сном. Када се пробудио сунце је већ било високо одскочило. Инсекти су га немилосрдно уједали. Опет је кренуо кроз џунглу. Најзад је поред неког потока наишао на једну младу Малајку и дванаестогодишњег дечака. Девојка му је испричала да је побегла са оближње плантаже каучука на којој су Јапанци побили све раднике. После њене приче није му било тешко да је наговори да му помогне: имали су заједничког непријатеља.

Уз њену помоћ Клифорд је нашао добро скровиште, пећину на високој литици. У подножју стене закопао је врећу. Више није могао да је вуче са собом. Сметала му је.

БЕКСТВО ИЗ ЛОГОРА

Дани су пролазили. Као за пакост, герилци се нису појављивали. Глад му је кидала утробу. Сирови манго плодови које је јео били су слаба замена за праву храну. Када се једног дана вратио из џунгле, где је покушао да нађе нешто за јело, затекао је Малајку и дечака убијене и Јапанце са уперeним пушкама. Покушати бекство било би исто што и извршити самоубиство.

Спровели су га у Сингапур и стрпали у логор где су га дуго саслушавали. Јапански мајор поверовао је у Клифордову причу да је пилот аустралијског ратног ваздухопловства и да је летео на Андаманска острва да укрца британске официре. Истину о удесу авиона није могао да заобиђе.

Већ трећег дана свог заробљеништва Клифорд је почео да мисли на бекство. Прилика му се указала већ осмог дана, изненада и под необичним околностима. Под изговором да ће заробљеници убудуће добијати бољу храну, Јапанци су повели већу групу, међу њима и њега, у јахт-клуб. Нико од њих није слутио да се у великим светиљкама које су стајале на богато постављеним столовима налази експлозив. Чим је први заробљеник пришао столу, један јапански официр активирао је споља експлозив. У гужви која је настала и у којој су многи заробљеници настрадали, Клифорд је остао неозлеђен. Скочио је кроз прозор у море.

После два часа испливао је у близини неког рибарског села и пао исцрпљен на обалу. Тек касније је сазнао да су га на пешчаној обали нашли малајски герилци и однели до најближег рибарског села чији су становници помагали покрет отпора.

СТАВИТЕ КРСТ!

Октобра 1943. године у подножју литице где је била закопана врећа из срушеног бомбардера зауставила се група малајских герилаца на челу са Клифордом. Врећа је откопана а затим отворена. У њој је било милион америчких долара. Новац је одмах пребројан и спаљен. Увече, истог дана, на истом месту обичном оловком на парчету папира истргнутом из блока, сачињен је записник — најнеобичнији документ II светског рата: „Ми доле потписани кунемо се да смо данашњег дана били сведоци спаљивања суме од милион америчких долара од стране Ч. Е. Клифорда, поручника ратног ваздухопловства УСА. Потписани: Артур Мортон, бивши инспектор полиције у Тацонгу, и герилци Пагар, Чек Донг, Вел Бинг. Седам неписмених бораца ставили су уместо потписа крст. У џунглама Џохора, 18. октобра 1943. године“.

Осмог јануара 1944. године поручник Клифорд поднео је извештај Министарству рата у Вашингтону: „Извештавам да се бомбардер који је преносио милион долара за генерала Мак Артура у Мелбурн, намењених за исплату власницима чамаца и бродова који су имали тајно да евакуишу наше трупе са Филипина — срушио на Малачкој превлаци. Навигатор и Пол Хафнер су погинули. Новац је спаљен. Прилажем записник. Поручник Ч. Е. Клифорд“

В. Т.

ДИКАН и ШПИЈУНИ

Н. ЛЕКИЋ · Л. СРЕДАНОВИЋ

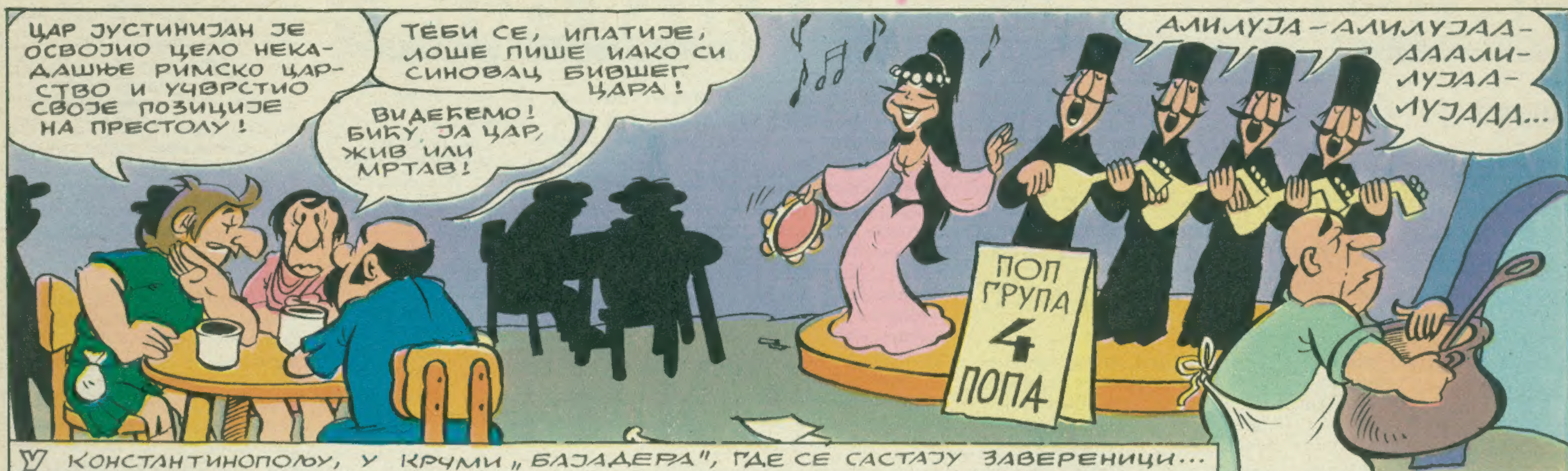

У КОНСТАНТИНОПОЉУ, У КРЧМИ „БАЈАДЕРА", ГДЕ СЕ САСТАЈУ ЗАВЕРЕНИЦИ...

СУТРАДАН ЈЕ КОНСТАНТИНОПОЉ ОСВАНУО ПОД ПАРОЛАМА КОЈЕ СУ УЗБУНИЛЕ НАРОД...

ЧАК ЈЕ И НА ЦАРСКОЈ ПАЛАТИ ОСВАНУЛА ПАРОЛА...

И дућег петка: НА СТАДИОН! НА СТАДИОН!

БАТИНЕ КОЈЕ СЕ ПАМТЕ

ХТЕО САМ ДА ПОМОГНЕМ

Да сам знао шта ће ме снаћи због тог проклетог реденика не бих га ни пипнуо.

Једне вечери банула је у нашу кућу војска: људи наоружани пиштољима, пушкама, машинкама, митраљезима, бомбама. Мајка им је одмах скувала велики бакрач качамака и изнела сира и млека. Кад су вечерали, донели су сламе из дворишта, прострли по поду и легли да спавају. Један војник је остао пред кућом с пушком о рамену.

Дуго нисам могао заспати. Грчио сам се у постељи поред мајке и размишљао о борцу с пушком пред вратима. Питао сам се зашто и он није легао да спава. Кад сам се ујутру пробудио, никог није било. Остала је само улегнута слама и трагови људских тела.

— Децо — обратила се мајка мени и сестри — ником не смете рећи да су код нас ноћили партизани. Ви знате да се они боре да нас ослободе од непријатеља. Зато их морамо помагати...

Почели смо да скупљамо сламу да бисмо је вратили у сеник кад иза врата нешто лупи. Мајка је разгрнула сламу и извукла велики реденик митраљеза, округао као котур и начичкан мецима. Било их је сигурно хиљаду!

— Изгубили... заборавили — уозбиљила се мајка. — Шта да радим с њим?

Потрчао сам и подигао га. Био је тежак. Меци су се сијали.

— Остави! — одгурнула ме је мајка. — Није то за тебе. То се мора чувати.

Замотала је реденик неком дроњом и однела га одборнику Сими који је био наш први комшија.

НИКОМ НИ РЕЧИ!

Чим се одјутрило, Симин син Миле дошао је да се играмо. Али, ја нисам био оран за игру, мислио сам на реденик. Повукао сам Мила иза куће и упитао га:

— Јеси ли видео где је твој тата оставио нешто велико, округло као шерпа што је моја мајка јутрос донела,

— Не! А шта је то?

— Ћути! Реденик, меци. Морамо их тражити. Партизани су их изгубили, а они се боре да нас ослободе... Како ће сад без метака?

Миле се замислио.

— Видео сам нешто замотано.

— Е, то, то! Где је оставио?

— У магази — рече после кратке паузе.

Чим је Симо отишао од куће, ми смо се дали у потрагу. Играли смо се, тобоже, жмурке и крили се по магази. Претражили смо сваки кутак, сваку врећу, кацу.. А онда сам ја ушао у велику кацу у којој је било жито.

— Пст, ево га! Али ћути, никоме ни речи.

Загледали смо реденик, пипали га док су нам срца убрзано тукла. Затим смо га поново оставили у жито.

Кад се спустио мрак, привукао сам се Симиној магази, узео реденик и однео га у наш сеник где сам га затрпао у сламу. Мојој радости није било краја. Даћу га партизанима кад наиђу, мислио сам.

Отада сам кришом сваког дана из реденика вадио по неколико метака, ложио ватру код потока и један по један трпао у њу. Кад би се разлегла експлозија, скакао сам од радости.

КО СУ ОНИ?

У међувремену одборник је јавио партизанима да је у нашем селу нађен велики митраљески реденик и да га он чува на сигурном месту.

Ја сам прижељкивао пушку, сањао митраљез, партизане...

Једног дана, сав задихан и уплашен, Миле је дотрчао нашој кући.

— Људи с пушкама!... Љути... Вичу на тату Нешто траже.

Непријатељи, помислио сам са стрепњом. Они увек нешто траже.

Уто је група наоружаних људи с одборником Симом стигла нашој кући. Били су љути, намрштени. Нису били у униформама нити су носили петокраке. Тражили су реденик, али ја сам закључио да није њихов и одлучио да им га не дам. Партизани су га изгубили.

— Да га ти ниси узео? — питао је отац Мила.

Дечак је ћутао, дрхтао од страха.

— Казуј! — викао је Симо.

— Ја нисам.

— Него ко?

— Ја и Радован смо га гледали.

— Ти си га узео! — викнуо је Симо на мене.

Ћутао сам као заливен, стезао зубе. Симо је замахнуо каишем.

— Где си га оставио? Казуј, убиће те!

— Нисам га ја узео — рекао сам плачним гласом. Хтео сам да задржим сузе, али оне су саме текле. Искоса сам гледао људе и питао се ко су они.

— Кажи, сине! — рекла је мајка. — Убиће те!

Зарекао сам се да не кажем па нек ме убију. Мајка је плакала и молила ме да кажем док је Симо шкргутао зубима и ударао ме каишем.

— Казуј где си га оставио!

Стезао сам зубе, ћутао. А кад ме је распалио шаком по лицу, заридао сам. Из носа ми је потекла крв, али Симо ме није пуштао. Никад га нисам видео тако љутог, разгоропађеног.

— Очигледно, одборниче, нешто није у реду — умеша се неко. — Ти, изгледа, прикриваш муницију. Остави то дете, видиш да ништа не зна.

Симо је побеснео. Ухватио ме је за уво и повео до штале а одатле до сеника. Ништа нисам признао.

На крају, мајка се наљутила:

— Остави ми дете! Можда је Миле узео реденик па обара на њега!

Тада они људи позваше Симу и почеше нешто да се договарају. Сав крвав и уплакан гледао сам како одлазе.

Реденик је остао још неколико дана у слами. Повремено сам га обилазио, али нисам више вадио метке из њега.

Једног дана дошао је мој друг Обрад.

— Чуо сам да су долазили партизани да траже неки реденик — рекао је значајно.

Занемео сам. Партизани?! Не рекавши ништа Обраду отрчао сам кући и упитао мајку:

— Ко су били они људи што су тражили реденик?

— Партизани, сине...

Готово плачући отрчао сам и из сламе извукао реденик. Мајка га је одмах однела Сими који је тек тада успео да скине сумњу са себе.

— Казуј где си га оставио? Казуј, убиће те! викао је Симо. Ћутао сам као заливен.

Радован Вујадиновић,
наставник,
Крупице — Врућа

(Хонорар: 250 динара)

НАШ СТАРИ НАКИТ

Накит је одувек био не само украс већ и знак богатства и моћи. Али, поред злата и сребра, изванредно лепе наушнице, наруквице, прстење... израђивани су од бакра и разних легура.

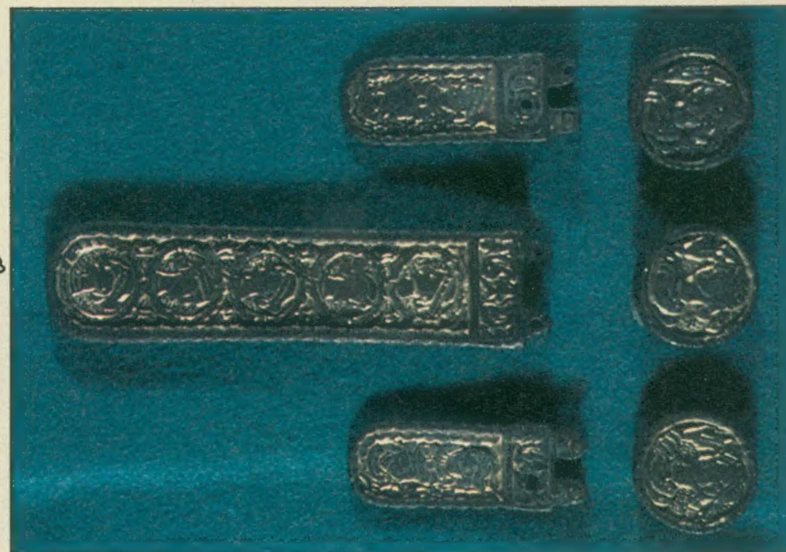

ЗВЕЦКАЈУ

Раскошне позлаћене прибадаче на огртачу, фибуле, нарочито су употребљавали Источни Готи у V веку.

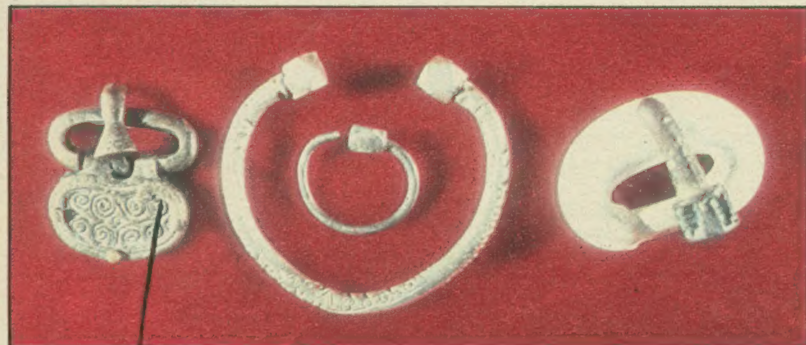

Ова сребрна наруквица и наушница само су мали део накита који су германска племена оставила у Подунављу пре око хиљаду и шест стотина година.

После доласка Словена на Балкан појављују се нови типови накита, али он се дуго још израђује на византијски начин. Словени су прихватили облике византијских наушница које су типично источњачки накит, само су им додавали неке своје мотиве и израђивали их примитивнијом техником.

Велика колутаста наушница, израђена од позлаћеног сребра у мајсторској филигран техници, била је део женског накита пре триста година.

Перле су одувек биле омиљен део женског накита. У гробницама из раног средњег века пронађене су перле израђене од стаклене пасте, полудрагог камења и пужева. Ове на слици потичу из тог периода а ископане су у селу Миријеву и на Карабурми, предграђу Београда.

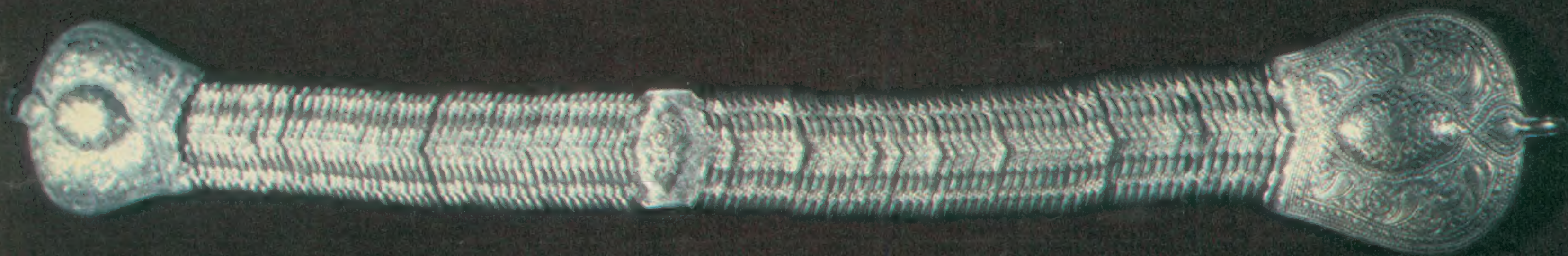

У Земун-Пољу ископани су драгоцени позлаћени окови са рељефним мушким портретом, као и језичци са појаса богато украшени орнаментиком. Ови предмети карактеристични су за аварску уметност у другој половини XVII века.

Појас састављен од низа лепих сребрних чланака навучених на кожну траку био је део скупоцене грађанске мушке ношње у Србији пре више од две стотине година.

СРЕБРНЕ НАУШНИЦЕ

У раном средњем веку кроз наше крајеве пролазе ходочасници из разних крајева Европе идући на Христов гроб у Јерусалим. За собом су оставили овај крст са урезаном стилизованом фигуром Христа и бистама јеванђелиста.

У источним деловима наше земље кујунџијски занат некад се деценијама преносио с колена на колено. Ову копчу за појас, пафту, исковао је пре око три стотине година неки прави кујунџија, ненадмашни мајстор свог заната.

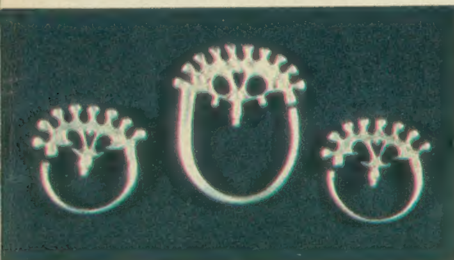

Међу новцем ископаним из земље пронађене су у једном лонцу и ове лепе наушнице у облику полумесеца. Из истог периода, из XVII века, су и наушнице украшене висуљцима на ланчићима — трепетљикама које су са украсом за груди сачињавале складну целину.

Снимио Љ. Патрногић у Музеју града Београда

НЕ СМЕШ ЗАСПАТИ!

Знао сам да је пут миниран и да се са колима пуним оружја морам држати колоне.

Већ цело јутро ситна новембарска киша, хладна и оштра, увлачила ми се у саму коштану срж. Мокар сам до голе коже. Ветар не престаје да дува и, ма где да се склоним, исто ми је. О топлој соби ту, надомак фронта, нема ни говора. Ватру не вреди ложити — све је влажно и сваки час могу наредити покрет.

Прозебао, уморан и гладан стајао сам наслоњен на поцрнелу дрвену ограду која се једва држала на иструлелим носачима. Гледао сам у суморни хоризонт, одакле се чула потмула грмљавина бомби и топова, док ми се вода сливала низ титовку, па низ мршави врат у топла недра из којих се уздизала сивкаста пара ознојеног тела.

Четврта је ратна јесен. Преда мном Сремска Митровица оронула и поцрнела од згаришта запаљених кућа, прљава и очајна. Овде, на периферији, у жутој трошној кућици смештена је комора Друге пролетерске бригаде. У дворишту мокри коњи, прозебли. На неком немарно набачен стари војнички шињел. Кола раштркана. Из куће се чују гласови људи. Покаткад се огласи и понека песма, отегнута и јасна. Кратка. Видим, дошао је курир из штаба. Говори нешто командиру и пружа му неку хартију. Кад је курир отишао, људи су се узмували. Знам о чему се ради, увек је тако. Гледам у командира, а он миран. Подиже десну руку као при поздраву:

— Другови, покрет!

Коњи су већ срљали у провалију. Затворио сам очи и полетео.

МАНИ СЕ ЋОРАВА ПОСЛА!

Најједном је све оживело. Људи се раштркали на све стране, пршти блато под њиховим ногама. Настала је вика, тандркање натоварених кола, понека псовка на немирног коња. Они вреднији већ излазе и праве колону.

— Еј, мали, у шта си се загледао?! Зар не чујеш да те зову — довикну ми један бркајлија који је излазио са својим колима на пут.

Померио сам се с места и уздрхтао од додира хладне одеће која ми се припи уз угрејано тело. Кренуо сам према командиру.

— Можеш ли ти да упрегнеш ове коње — упитао је командир мерећи ме од главе до пете.

— Ко, ја? — ушепртљах се. — Како да не могу!

Храбро сам пришао коњима и потапкао их по врату. Истог тренутка сетио сам се амова, треба их натаћи на коње. Кад сам угледао гомилу старих каишева увезаних жицом и канапом, па неке ланце и гомилу конопаца, шта ћу сад са овим — помислио сам. Да је бар један ам, некако бих се и снашао. Погледао сам у командира изгубљено. Он стоји, чека. На његовом озбиљном лицу не може се ништа прочитати. Уплашио сам се, а таман сам мислио да ћу се ослободити оног шугавог коња, кога под товаром већ данима вучем за бригадом, и постати кочијаш. Сад је готово са мном, командир ће ме сигурно послати да радим оно што сам и досад радио. Али, он одједном подиже десну руку, као да хоће да поздрави:

— Дај ти њему своја кола — довикну једном старом партизану — а ти узми ова. Кад завршиш са упрезањем коња, уведи пионира у средину колоне и крени одмах иза њега, да га држиш на оку.

Пресрећан скочио сам у кола и заборавио све дотадашње муке. Док сам чекао да стари партизан изврши командирово наређење, осврнуо сам се по натовареним колима, покривеним шаторским крилом. Подигао сам крајичак платна са покривеног товара и, кад сам видео шта је унутра, срце ми је заиграло од радости. Све само оружје! Немачки бренгали, пушкомитраљези, машингевери, карабини, пиштољи! Питао сам се зашто су тако прљави, као да су из блата извађени, кад ме стари партизан пресече.

— Чуј, малиша, мани се ћорава посла! Ако ти је неки пиштољ запао за око, знај да ништа од тога није исправно. Зна Шваба какво оружје баца... Да неће пустити да му пуцаш у главу његовим пиштољем?!

Али, хладан челик је већ био у мојим недрима. Сад имам пиштољ и није важно што је без ударне игле. То, уосталом, знам само ја.

КРОЗ ХЛАДНУ НОЋ

Кола су се котрљала низ блатњав излокан пут према селу Чалми. Испревртане лешине угинулих коња и изгинулих Шваба језиво су заударале. Сад се јасно чуло штектање митраљеза и партизанских пушака. Битка се бије негде у близини.

Колона коморе споро је напредовала. Киша и ветар упорно нас прате. Проклето сремско бојиште: пуста равница, брише са свих страна. Нигде главу да склониш.

Већ се смркавало. Руке ми се смрзле, не могу више да држим дизгине. Сваки трзај коња причињава ми ужасан бол. Пребацио сам дизгине преко главе, на врат. Очи ми се склапају од умора, боли ме сваки делић тела. Једва се борим са сном. Зуји ми у ушима, неуједначено клопарање коњских копита, помешано са шкрипом тешких кола, час чујем — час не чујем.

— Пут је миниран! — чујем командира. — Не смеш дозволити да коњи скрену ван колоне. Не смеш заспати!

„Не смеш заспати, не смеш заспати“, понављао сам себи. Али, умор је био јачи од мене. Заспао сам!

ЈЕСИ ЛИ ЧИТАВ?

Одједном је нешто запраштало, као да се земља потресла. Коњи су се бесно трзали. Одмах сам се расанио и у помрчини угледао амбис. Десни коњ се пропео предњим ногама као да хоће да скочи, леви се отимао и њиштао. Онако преструвљен нисам ни покушао да било шта учиним. Ко зна да ли бих и могао, кола су већ срљала у провалију. Затворио сам очи и полетео.

Настао је лом. Избезумљене, уплашене животиње њиштећи су пљуснуле у воду и на њих се сручила киша челика и гвожђа. Кад се грмљавина стишала схватио сам да лежим на ивици дрвеног моста. Око мене људи.

— Јеси ли читав? — питао ме је неко.

— Лепо сам видео како лети с колима у амбис, откуд се сад створио овде — чудио се други.

Људи су коментарисали док неко не повика:

— Хајде, другови, покрет! Не спавај тамо. Ало, веза, пренеси: Пионир преврнуо кола у канал. Није повређен. Ало, веза ...

**Иван Давидовић, службеник,
Милентијева 18, Ниш
(хонорар 250 дин.)**

ХОГАР СТРАШНИ

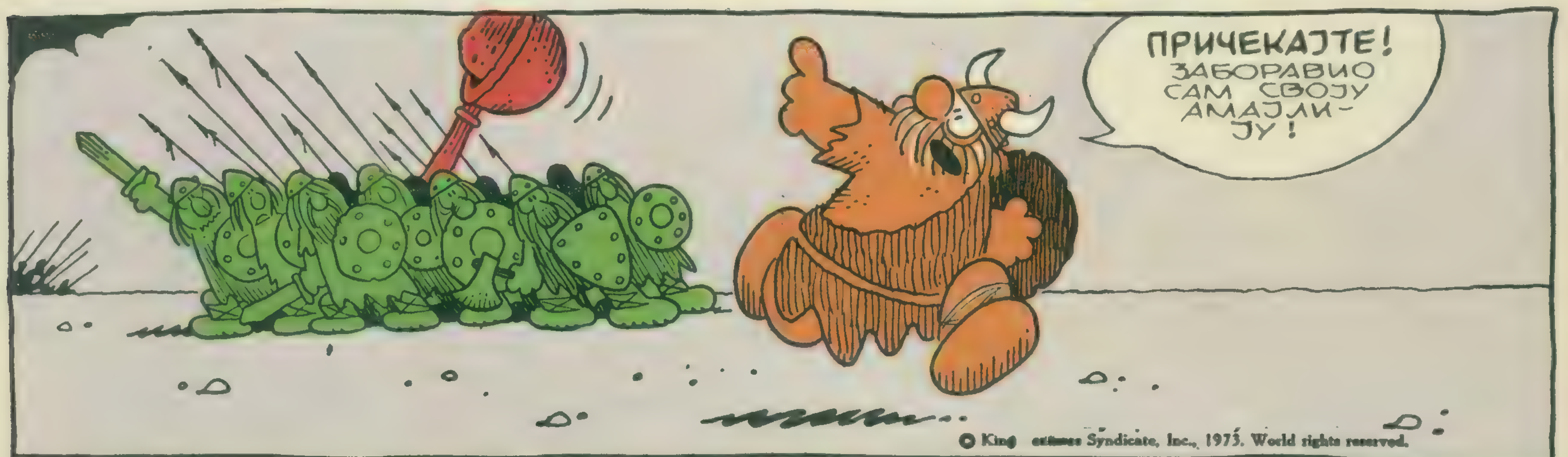

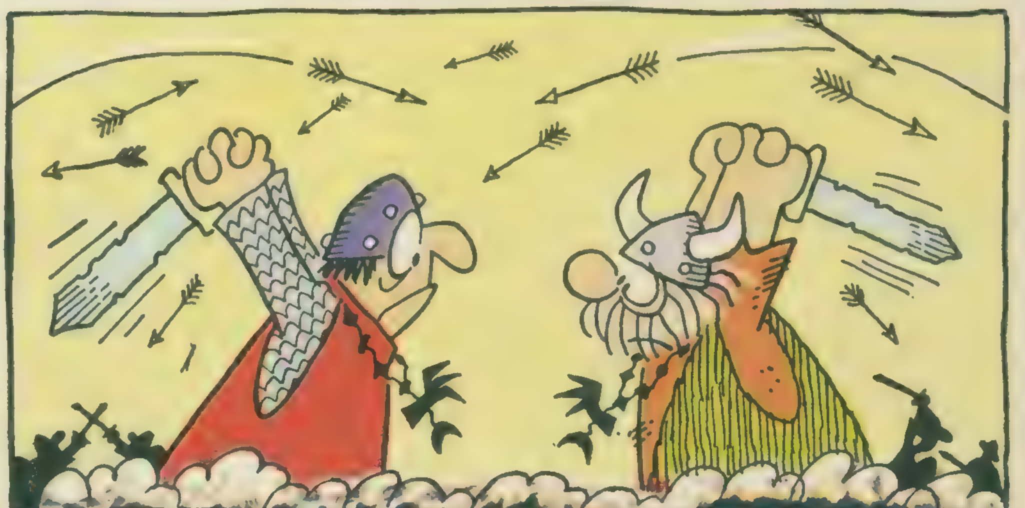

ПОБУНА

Нашао сам се између сто педесет затвореника решених на све и закључаних врата која су водила у слободу

Четврти јул 1973. Долорозо, један од најбоље обезбеђених затвора у Калифорнији. Мој први дан после две недеље проведене у пријемном одељењу... Ушао сам у северно крило. Око 200 затвореника стајало је у дворишту, неки сами, неки у групама. Пушили су или једноставно седели буљећи у празно наслоњени на 10 метара високе зидове на којима су се налазиле стражарске куле а у њима стражари вични баратању пушкама.

Изгледало је да нико није приметио мој долазак. Али, јасно, видели су ме. Они су увек на опрезу. Кони ме је дочекао, као што је обећао. Кони је био један од ретких затвореника са којима сам смео да разговарам док сам био у пријемном одељењу. Тај тридесетогодишњак деловао је доброћудно, али из причања сам знао како може да буде жесток; био је осуђен на пет година робије због тога што је једног човека напао секиром. Обећао је да ће ме упознати са неким од људи с којима ћу овде живети. Руковали смо се, понудио ме је цигаретом.

— Немој се освртати — рекао ми је. — Али видиш оног човека са дебелом цигаром? Он је главни у северном дворишту. Алберто Кејзи. Алберто „Велика цигара". Такав један постоји и у јужном дворишту. У затвору се ништа не догађа без њиховог пристанка. То је наша мафија. Једини који има више власти од Алберта... — и Кони је показао стражара са машинком.

Оставио сам Конија и пришао Алберту, огромној људескари суровог изгледа и лукавог погледа. Нисам му рекао ко сам, већ само:

— Човек који је тако важан као ти, вероватно има место за приватан разговор. Зашто ме не поведеш тамо?

Посматрао ме је кроз трепавице, ћутке. Чинило ми се да сам пробудио његову радозналост. Затим ме је повео до једног магацина, откључао га, увео ме и упалио светлост. Нисам му дао прилику ни реч да изговори, већ сам га одмах ударио песницом у нос. Затетурао се. Зграбио сам га за блузу, ударио још неколико пута и тек онда га пустио да падне. Да је викнуо стражара, за овакав напад из чиста мира добио бих два месеца самице. Али не, није га позвао, само је кроз зубе промрмљао да би било најпаметније да самог себе убијем пре него што се поново сретнем с њим.

Шпијун међу робијашима

Нисам одговорио. Изишао сам у двориште, сам и пре Алберта. Знао сам да су то сви опазили, мада су се претварали да ме не примећују. Ускоро ће се по читавом затвору рашчути да нисам спреман да плаћам таксу затворској мафији, сазнаће се да сам пребио оног који ју је наметнуо. Како ће затвореници то примити? Некима ће се допасти, некима неће. Међутим, то ми је било мало важно. Једино што сам желео да сазнам, било је шта се догађа у Долорозу и који је дан одређен за побуну.

Заборавио сам да кажем да ја нисам затвореник. Ја сам полицајац и то полицајац посебне врсте. Наредник сам њујоршке полиције и углавном радим у затворима. Улазим у затвор као робијаш и када се тамо нађем, једем, спавам, мислим, разговарам и одевам се као затвореник. И док сам ту, покушавам да откријем припрема ли се побуна и да је спречим.

Укратко, ја сам шпијун међу робијашима.

Могу да кажем без лажне скромности да веома добро обављам свој посао. Траже ме и из других држава и њујоршка полиција радо позајмљује моје знање и вештину. У току последњих пет година ишао сам да извршавам специјалне задатке у Илиноису, Калифорнији, Њу Мексику, Мичигену и Флориди. Нико ме не приморава да то радим, али ја то ипак чиним. Волим свој посао и верујем да је користан. Тачно, у затворима има корупције и крађа, чак и насиља, са затвореницима се често поступа сурово, али побуне се морају спречити ако је то икако могуће.

За свој посао сам добро припремљен, три године сам га изучавао у полицијској школи.

Мој први задатак одвео ме је у затвор у Каталини. Већина затвореника били су Црнци или Порториканци, а сви чувари белци и међу њима је владала расна нетрпељивост. Чувари су се понашали баш као да желе да избије побуна у затвору: били су више него окрутни. Затвореницима није било дозвољено да разговарају међу собом, за време шетње, морали су да марширају у круту погледа упртог у земљу. Затвореници су с правом говорили: „Ако не можемо да живимо као људи, можемо да умремо као људи".

Међутим, мој посао није да мењам услове живота у затвору, него да спречавам побуне. А она овде само што није избила. Стигао сам 1. децембра 1970. године као Џек Каслон, који је већ два пута раније осуђиван због напада ножем и пљачке, а који је сада због фалсификовања осуђен на пет година робије. У мом лажном досијеу стајало је да сам успео да побегнем из затвора у Њујорку, да су ме у Тексасу ухватили и сад ме, ево послали у робијашницу у Каталини. Само су управник затвора и главни чувар знали ко сам. У мом послу тајност је од огромне важности јер ако би затвореници сазнали ко сам, убрзо бих био мртав. А лакше је сакрити слона у купатилу, него тајну у затвору. Међутим, у Каталини нису открили ко сам. Управа затвора је дочу-

лијама за вечерњу прозивку, али на пиштаљку чувара уместо да сви коракну унатраг, сви су пошли унапред.

Оружје се појавило са свих страна: извлачили су га из одеће, из разлабављених цигли у зиду. У средишту се налазио „Професор". Насупрот 150 ратоборних затвореника нашла су се свега двојица чувара. Сирене су заурлале.

За трен ока, чувари су постали заробљеници затвореника. Професор је викао претећи револвером:

— Само један пуцањ на нас и чувари ће бити мртви... Тражимо да дође гувернер државе, седне са нама, поразговара и обезбеди нам минималне живот не услове... Имате десет минута за размишљање... А онда пуцам у првог чувара...

Знао сам да се може учинити само једно: у року следећих неколико тренутака требало је обесхрабрити ових 150 људи иначе ће угушивање побуне однети многе људске животе.

Пришао сам групи око „Професора" и не обраћајући се баш њему директно рекао:

— Хеј, рачунајте на мене у овоме.

Пошто сам већ био „проверен" нису ме отерали. „Професор" је једном руком држао чувара и није ме ни погледао. Ритнуо сам га свом снагом у стомак, тако да је пустио чувара и испустио револвер. Подигао сам револвер и повукао „Професора" излазу из блока ћелија. Неко је викнуо:

— Хеј, „Професор" је рањен...

Сви су скандирали: „Ако не можемо да живимо као

Почели су да ме позивају на све стране. Један једини пут нисам успео, и то баш у Долорозу. Нисам био довољно опрезан. Чим уђем у неки затвор, одмах проверавам да у њему нема некога кога сам баш ја ухапсио, некога ко ме може препознати. То сам учинио и у Долорозу, али не довољно брижљиво.

Пребио сам Алберта „Велику цигару" првог дана по доласку у Долороз. То је угрозило његов положај и умањило му углед међу затвореницима. Нису баш стали на моју страну, али нису били ни против мене. Ја сам био први који се супротставио Алберту Кејзију.

Успех се не постиже увек

Знао сам да ће покушати да ме шчепа за гушу. Намеравао сам да га тада јавно пребијем и понизим. Нико не следи вођу који је понижен. Али „Велика цигара" није морао ништа да предузме. Крадљивац аутомобила Ралф Гарамонд кога сам лично ухапсио две године раније појавио се 27. јула 1973. године у машинској радионици затвора. Понадао сам се да ме неће приметити али он ме је видео и препознао. Чим је отишао чувар који га је довео, рекао је првом затворенику ко сам.

Покушао сам да се провучем крај хидрауличних преса, али наједном је 20 или можда 30 људи кренуло према мени. Знао сам шта смерају: да ме натерају да паднем у пресу која ће ме измрвити, а затим

У ДОЛОРОЗУ

ла да се припрема побуна али није знала када ће избити. Већ после неколико дана знао сам ко је „главни". Био је то Фриц Гуди, звани „Професор", јер је некада предавао хемију на колеџу. Осуђен је на десет година робије зато што је студенте учио како да праве бомбе и подмећу их у полицијске станице. Видео сам, по понашању осталих да Гудија сматрају за свог краља. Али, то није било довољно. Морао сам имати доказа. Зато сам чекао.

Две недеље у самици

Проблем је био како да стекнем поверење професора. Као новајлија, нисам могао тек тако да му приђем и да га питам када ће избити побуна. Уз помоћ једног другог затвореника, неког Тонија, успео сам понешто да сазнам. Тони је осуђен на десет година због тровања. Био је доушник и вечито је нешто дошаптавао чуварима да би стекао њихову наклоност. То остале затворенике није изненађивало, јер се тровачи сматрају људима веома лошег карактера.

Једног дана, моје друге недеље у затвору, управо када смо полазили на ручак, двојица су почела да се туку. У тучу се одмах умешало још неколико затвореника и пре него што сам добро схватио шта се догађа, четворица су држала Тонија, док му је пети набио неке крпе у уста. Пришла су им још двојица, блеснули су ножеви и доушник је заувек био ућуткан.

Мислим да све то није трајало дуже од 30 секунди. Пре него што су се робијаши разбежали један ме је приметио:

— Морали бисмо да га ућуткамо — рекао је другонима.

— Сада немамо времена — одговорио је други.

Касније, чувари су дошли у моју ћелију. Сазнали су да сам видео шта се догодило. Немилосрдно су ме тукли, али ништа нисам хтео да им кажем. За казну сам добио две недеље самице.

Првог дана после издржане казне пришао ми је крадљивац аутомобила кога су сви звали Мемфис и предао поруку „професора".

— Били смо забринути због тебе, момак. Добродошао у породицу... Ако ти нешто треба, ту смо.

Побуна је избила те вечери. Стајали смо пред ће

људи можемо да умремо као људи". Скандирање је наједном престало; схватили су да се одиграва нешто непредвиђено. Држећи револвер уз „Професорову" слепоочницу викнуо сам:

— Пуцаћу ако се мирно не вратите у своје ћелије. Стајао сам између побуњених робијаша и закључаних врата која су водила напоље. Пит Баскервил, затвореник осуђен због убиства покушао је да преузме вођство:

— Нека убије Гудија — викнуо је. — Има само шест метака, шта ће кад их испуца?

Повукао сам ороз и „Професор" се срушио. Настао је мук и мада нисам више рекао ни реч сами су почели да бацају оружје и разилазе се.

Успех на том првом задатку донео ми је славу.

ће пријавити несрећан случај.

Знао сам да не могу да се одбраним. Скочио сам и успео да се бацим између чељусти хидрауличне пресе у тренутку када су биле широм отворене. Неко је, очигледно, кренуо за мном и закаснио, јер сам чуо врисак. Остали, вероватно мислећи да то ја вриштим, засу.

То ми је било довољно да отрчим до чувара на капији и објасним му ко сам.

Нисам мислио на неуспех, био сам само срећан што сам остао жив.

Два месеца касније у Долорозу је избила побуна, једна од највећих у америчким затворима, која је угушена у крви! Затвор Долорозо — у преводу „препун бола" — још једном је оправдао своје име.

Лен Бејли

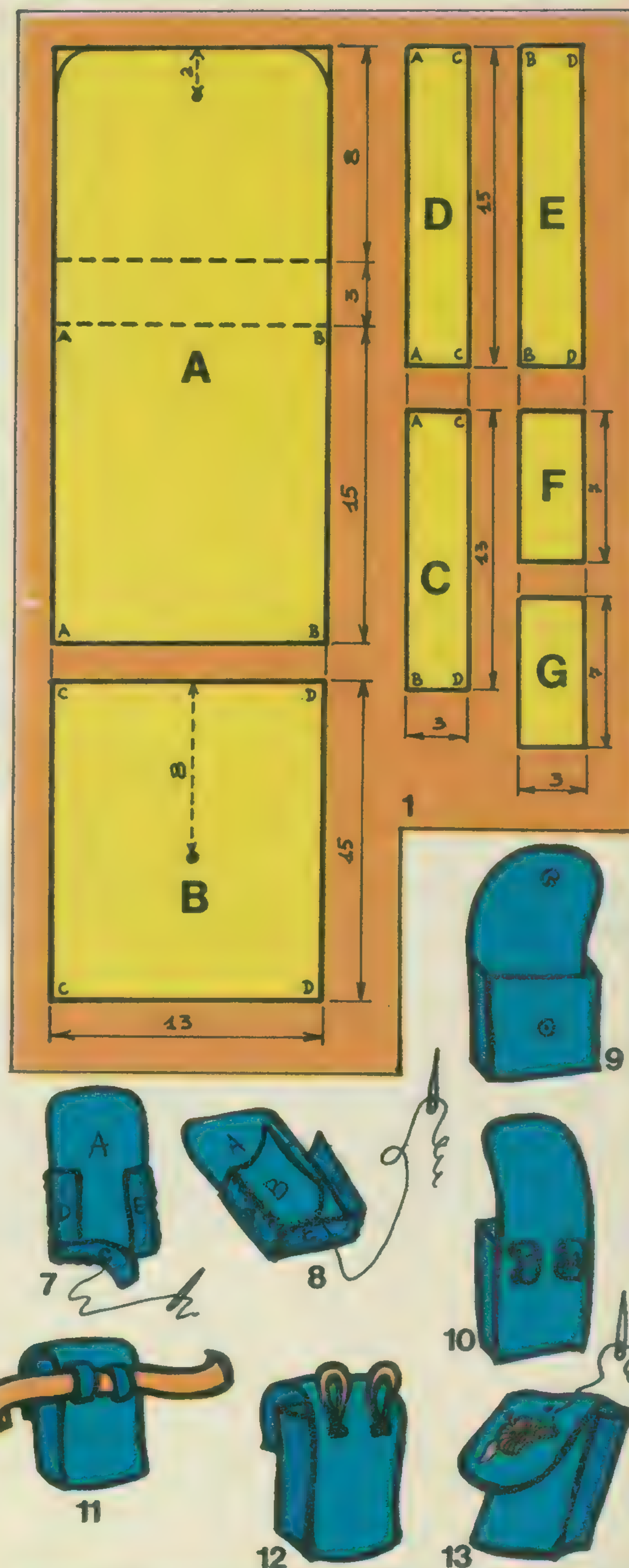

ТОРБИЦА-НОВЧАНИК

Данас вам предлажемо да направите торбицу-новчаник погодну нарочито за летовање, поготову ако не волите да носите ташну а на хаљини или сукњи немате џепове.

Торбица-новчаник може да се носи на два начина: око појаса и на мишици, око руке.

За торбицу која се носи закачена за појас крој је дат на цртежу 1. За новчаник око руке крој је исти, само упола мањи. Од чвршћег плат на искројите по два комада од свих облика које видите на цртежу 1. Комаде саставите (црт. 2), прошијте тако да оставите мали отвор (црт. 3) да бисте могли да их преврнете. Отвор затим зашијте неприметним бодом руком (црт. 4). Када сте на овај начин обрадили све делове, почните да их пришивате један за други (црт. 5) и то украсним бодом приказаним на цртежу 6. Делове спајајте по линијама А—А. В—В итд. које су назначене на цртежу 1 Редослед шивења приказали смо на цртежима 7 и 8. Када саставите торбицу, на местима означеним тачком (црт. 1) пришијте копчу, и то на део А „мушку“, а на део В „женску“ (црт. 9). На крају делове F и G пришијте на начин приказан на цртежу 10, па кроз њих провуците појас или комад ластиша чија дужина одговара дебљини ваше руке а затим крајеве зашијте (црт. 11). Ако за торбу узмете два пута веће димензије од ових на нашем цртежу и ставите на њу „гајке“ (црт. 12) добићете торбу коју можете обесити изнад кревета и у њој држати чарапе, мајице и остало рубље које није сасвим чисто а није ни за прање, односно може да се обуче још једном или два пута (црт. 13). Ако имате воље и смисла за вез можете на торбици или новчанику извести цвет или народну шару.

ПАЖЊА! Све мере су дате у сантиметрима.

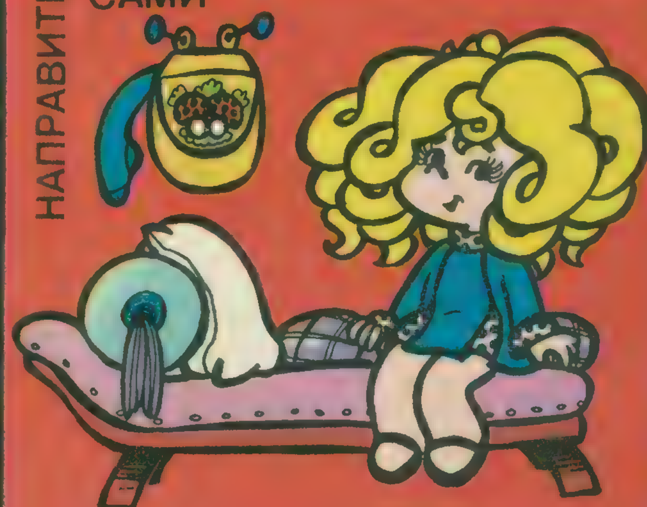

БАЛ ПОД МАСКАМА

Ако желите да проверите своје опште образовање, овај квиз ће вам у томе помоћи. На свако од ових девет питања дата су три одговора од којих је само један тачан. Ваш задатак је да на купону напишете тачне одговоре, купон залепите на дописницу и пошаљете Политикином забавнику 11001 Београд, п. фах 124 до 25. јуна ове године.

Ако не знате одговор на свих девет питања а желите да учествујете у наградном конкурсу, најбоље је да одмах попуните наруџбеницу и пошаљете нам је — за само неколико дана добићете РЕЧНИК СТРАНИХ РЕЧИ и у њему наћи одговоре на сва питања из овог квиза.

РЕЧНИК СТРАНИХ РЕЧИ намењен је свакодневној употреби, у њему се налазе речи које се често чују и читају, затим неки турцизми, германизми итд. Књига садржи **око 12.000 речи** и изузетно је јевтина: **свега 25.— динара!** Поред купона можете на исту дописницу залепити и ову наруџбеницу.

1

ШТА ЈЕ БРИКЕТ?
а) спортска игра
б) врста капута
ц) пресована угљена прашина

2

ШТА ЈЕ АУКЦИЈА?
а) убризгавање лекова
б) лицитација, јавна продаја
ц) врста биљке

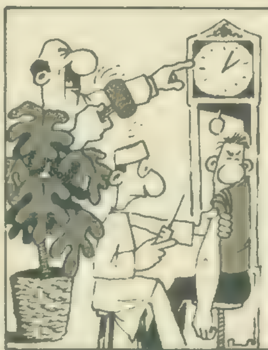

3

АДОНИС ЈЕ:
а) леп младић
б) скупоцено дрво
ц) пиће од кобиљег млека

4

ПАКТ ЈЕ:
а) музичка мера
б) уговор
ц) спис

5

АДЕТ ЈЕ:
а) обичај
б) завештање
ц) утвара, страшило

6

ШТА ЈЕ АМАЛИН?
а) вештачка иловача
б) носач
ц) маст за негу коже

7

САРАБАНДА ЈЕ:
а) стара шпанска игра
б) врста терасе
ц) вино помешано с водом

8

ШТА ЈЕ РЕДУТА?
а) извиђачки бродић
б) изглед, видик
ц) бал под маскама

9

ПИНАКОТЕКА ЈЕ:
а) филмски архив
б) галерија слика
ц) збирка грамофонских плоча

НАГРАДЕ:

10 × **МАЈСТОР У КУЋИ**, 448 страна, 1145 слика и фотографија, књига потребна свакој кући (продајна цена 150 динара):

ПОКЛОН ИП „ВУК КАРАЏИЋ“

КУПОН

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК
11001 Београд, Македонска 29

НАРУЏБЕНИЦА

Овим неопозиво наручујем РЕЧНИК СТРАНИХ РЕЧИ, издање ИП „ВУК КАРАЏИЋ“ из Београда по цени од 25.— дин. који ћу износ уплатити поштару приликом преузимања књиге (поузећем). Књига је штампана ћирилицом.

Име и презиме ______________________

____

Место и поштански број: ______________________

Улица и број: ______________________

БИМ и БУМ
JOE MUSIAL
БАХ!
ПОГЛЕДАЈ САМО ТА ДВА КЛОВНА! МЕСТО ИМ ЈЕ У ЦИРКУСУ!
МЕНИ СУ ОНИ СМЕШНИ! ЗАБАВЉАЈУ МЕ!
ИМАМ ИДЕЈУ!
ГРЕБ! ГРЕБ!

ЗНАШ, НАС ДВОЈИЦА СТВАРНО БИСМО МОГЛИ ДА ГЛУМИМО НА ТЕЛЕВИЗИЈИ КАО ПАР! ТИ БИ БИО ЛАКРДИЈАШ... А ЈА МУДРИЈАШ!
ЗНАЧИ, ЈА САМ ГЛАВНА ЗВЕЗДА!
ШАЛЕ

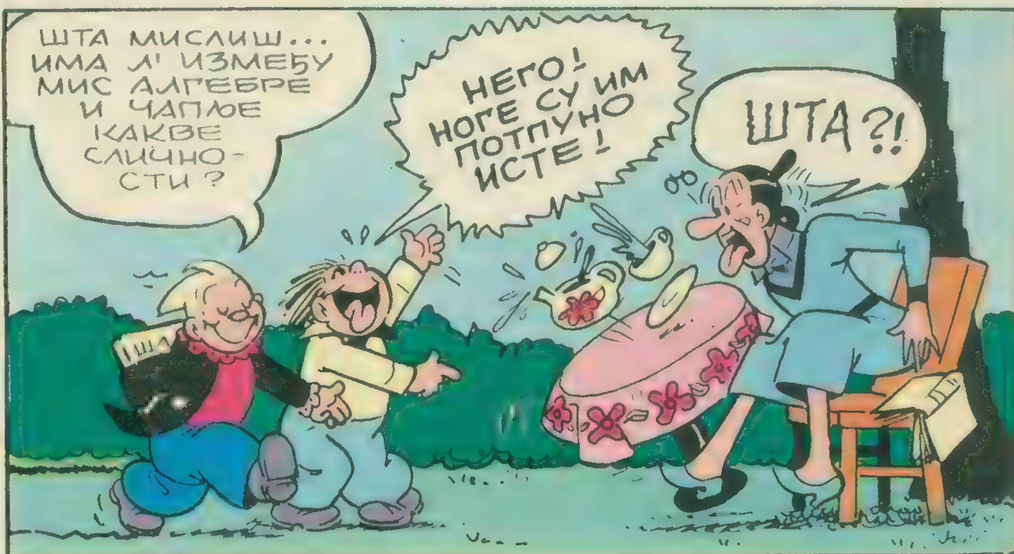
ШТА МИСЛИШ... ИМА Л' ИЗМЕЂУ МИС АЛГЕБРЕ И ЧАПЉЕ КАКВЕ СЛИЧНОСТИ?
НЕГО! НОГЕ СУ ИМ ПОТПУНО ИСТЕ!
ШТА?!

ГДЕ ТИ ЈЕ ПОШТОВАЊЕ ПРЕМА СТАРИЈИМА?!
НАУЧИЋУ ТЕ ЈА ЛЕПОМ ПОНАШАЊУ!
ОХ!
ЈАООЈ!

НЕМОЈ ДА МУ ДАЈЕШ ЛИЛИХИП! КАПЕТАН ПАЗИ НА ЛИНИЈУ И СТРУК!
ЗАТО ЈЕ, ЗНАЧИ, И ПУСТИО СТОМАЧИНУ... ДА МОЖЕ ДА ВИДИ СВОЈ СТРУК!
ШТА?

МНОГО СМЕШНО, А?
НАУЧИЋУ ТЕ ЈА ПАМЕТИ!
АЈООЈ!

НЕЋУ ВИШЕ ДА БУДЕМ ГЛАВНА ЗВЕЗДА!
ЗАШТО?! БАШ СУ СВИ ПЉЕСКАЛИ ... ПО ТЕБИ!
НИШТА ВАС НЕ РАЗУМЕМ!
MUSIAL

ФЛАШ ГОРДОН: МИНГОВИ ЗАРОБЉЕНИЦИ

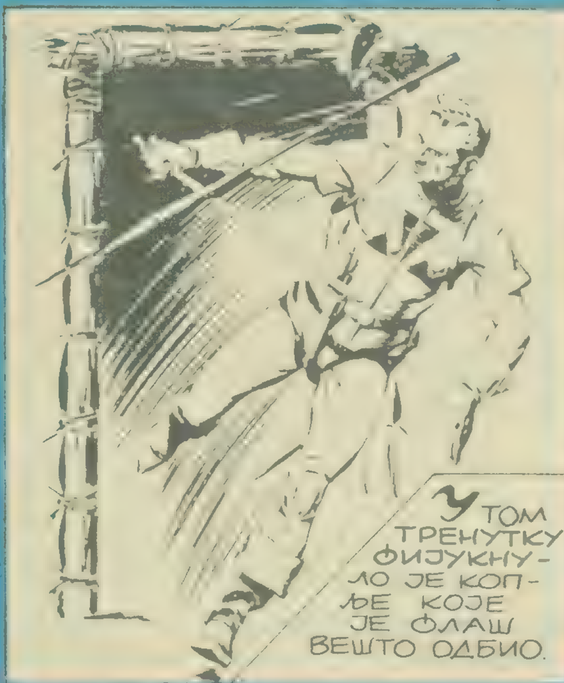

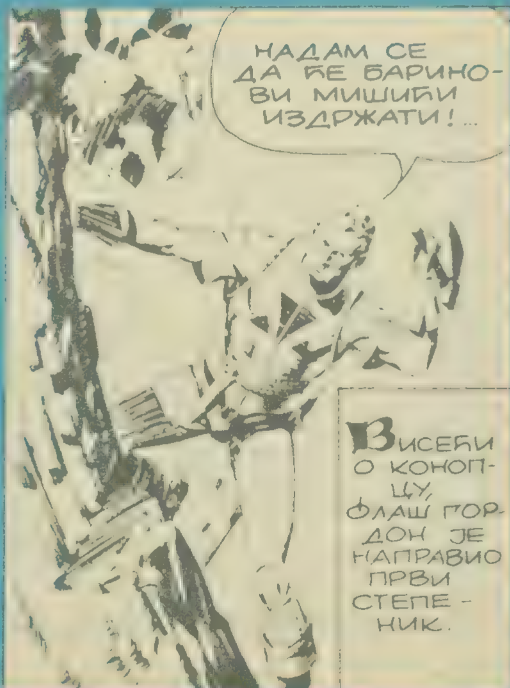

Исецајући степеник за степеником, Флаш и Барин стигли су назад до доњих грана...
ХЕЈ, ТРУНО, БАЦИ НАМ ЛЕСТВИЦЕ!

МОГУ ДА ЗАХВАЛИМ ГОРДОНУ ШТО САМ ЖИВ, ТРУНО!
НЕ ПЛАЧИ, ДРАГА, ОПЕТ СМО ЗАЈЕДНО!
НИСАМ ВЕРОВАО ДА ЋУ ВАС ИКАД ВИШЕ ВИДЕТИ!
ПЛАЧЕМ ОД СРЕЋЕ!

АЛИ, ФЛАШЕ, ГРОМБО СЕ ЈОШ КРИЈЕ НЕГДЕ ГОРЕ!
ПРЕСЕКЛИ СМО ЛЕСТВИЦЕ! АКО НИЈЕ ВЕЋ УМАКАО, ТЕШКО ДА ЋЕ САДА МОЋИ!

Барин је својим људима издао наређење...
Један војник припрема стрелу са запаљеним врхом.

Лук се затегао.

За неколико секунди, скровиште људи-мајмуна постало је ужарена буктиња.

ЈА САМ ТО НАРЕДИО, ФЛАШЕ! НИСМО СМЕЛИ ПУСТИТИ ГРОМБА ДА ЈАВИ МИНГУ ДА СТЕ ТИ И ДЕЈЛ ЖИВИ!
САД СЕ ВИШЕ НИШТА НЕ МОЖЕ УЧИНИТИ!
НЕСРЕЋНИК!

Али, сакривен завесом дима, Громбо је успео да сиђе с дрвета, служећи се степеницама које је Флаш издубио.
ОНИ СИГУРНО МИСЛЕ ДА САМ МРТАВ!

У ПАЛАТИ ШУМСКОГ ГРАДА АРБОРИЈЕ...

АУРА, МИЛА МОЈА!

ОВДЕ СЕ ОСЕЋАМ КАО КОД КУЋЕ!

И ЈА, ДЕЈЛ!

ОХ, БАРИНЕ, ТОЛИКО САМ БРИНУЛА!

ФЛАШ И ЊЕГОВИ ПРИЈАТЕЉИ НЕ СЛУТЕ ДА ЈЕ ГРОМБО УСПЕО ДА ПОБЕГНЕ. АЛИ, ПРЕД ЊИМ СЕ ПРУЖА УЖАСНА ПУСТИЊА.

ВОДЕ! САМО НЕКОЛИКО КАПИ ВОДЕ!

ПОТПУНО ИЗНУРЕН, ГРОМБО ЈЕ ПАО У НЕСВЕСТ.

ЏИНОВСКИ ЛЕШИНАРИ КРУЖЕ НАД ЊИМ.

НЕДАЛЕКО ОДАТЛЕ ЈЕДНА ЧЕТА МИНГОВЕ ПУСТИЊСКЕ ЛЕГИЈЕ ЈЕ ЗАСТАЛА.

ПОГЛЕДАЈТЕ, ПОРУЧНИЧЕ!

ТО ЈЕ ШУМСКИ ЧОВЕК! ВЕРОВАТНО ЈЕ МРТАВ!

ГРОМБА СУ ПОЛОЖИЛИ НА НОСИЛА И КОЛОНА ЈЕ КРЕНУЛА ПРЕМА ГЛАВНОМ ГРАДУ МИНГОВОГ ЦАРСТВА.

СРЕЋА ТВОЈА ШТО СМО НАИШЛИ НА ВРЕМЕ, ШУМСКИ ЧОВЕЧЕ!

КАПЕТАНЕ, ЗАР НИСТЕ МОГЛИ ПРИЧЕКАТИ ДО СУТРА?

ЛОШЕ ВЕСТИ, КРАЉУ БАРИНЕ! ГРОМБО СЕ СПАСАО!

БАРИН ЈЕ ПРИРЕДИО БАЛ ДА БИ ПРОСЛАВИО СРЕЋАН ПОВРАТАК.

БЕГУНАЦ ИЗ БАРИНОВОГ ШУМСКОГ КРАЉЕВСТВА ИМА ВАЖНУ ВЕСТ ЗА ИМПЕРАТОРА!

НА ПОВРАТКУ У ГЛАВНИ ГРАД, КАПЕТАН РАПОРТИРА СВОМ ПУКОВНИКУ.

ГОРДОН ЈЕ ЖИВ И НАЛАЗИ СЕ У БАРИНОВОЈ ПАЛАТИ ЗАЈЕДНО СА ДЕЈЛ!

ТО ЈЕ ДРАГОЦЕНА ВЕСТ, КАПЕТАНЕ ГРОМБО!

ПУКОВНИК ЈЕ СМЕСТА ОДВЕО ГРОМБА ИМПЕРАТОРУ МИНГУ.

БАРИНЕ, ТИ СКРИВАШ МОГ НЕПРИЈАТЕЉА! МОРАШ ОДМАХ ДА МИ ИЗРУЧИШ ГОРДОНА И ДЕЈЛ!

НЕМОГУЋЕ! ОНИ СУ МОЈИ ПРИЈАТЕЉИ!

МИНГ, ГОСПОДАР ЦЕЛЕ ПЛАНЕТЕ МОНГО, ОБРАТИО СЕ СВОМ ЗЕТУ ПРЕКО КОСМОФОНА.

БАРИН ЈЕ ОДБИО ДА ИЗРУЧИ ФЛАША И ДЕЈЛ! БОЈИМ СЕ ДА ТО ЗНАЧИ РАТ!
ФЛАШ И ДЕЈЛ СУ ЧУЛИ ОВУ ВЕСТ...

БАРИН НИЈЕ У СТАЊУ ДА ПРУЖИ ОТПОР МИНГУ! МОРАМО ОТИЋИ ОДАВ-ДЕ!
СМИРИ СЕ, ДЕЈЛ!

„ЉУБАВИ МОЈА, ОПРОСТИ ШТО ТЕ ОС-ТАВЉАМ, АЛИ ОВДЕ СИ СИГУРНИЈА НЕГО У ЏУНГЛИ. ВРАТИЋУ СЕ КАД ОПАСНОСТ БУДЕ ПРОШЛА... Флаш"
ДА ЛИ ЋЕ ГОРДОНОВ ПЛЕМЕНИТИ ГЕСТ САЧУВА-ТИ МИР БАРИНОВОМ КРАЉЕВСТВУ?

НЕ ПЛАЧИ, ДЕЈЛ! ФЛАШ ЈЕ ОТИШАО ДА БИ СПРЕЧИО РАТ! ВРАТИЋЕ СЕ БРЗО!
ОХ, АУРА, ЖЕ-ЛЕЛА БИХ ДА САМ С ЊИМ...

ДА, ГОРДОН ЈЕ ОТИШАО! ВЕРУЈТЕ МИ ДА НЕ ЗНАМ ГДЕ СЕ САДА НАЛАЗИ!
АЛИ, ДЕВОЈКА ЈЕ ТУ! СА ЊОМ КАО МАМЦЕМ ГОРДОН ЋЕ МИ БРЗО ПАСТИ У ШАКЕ!

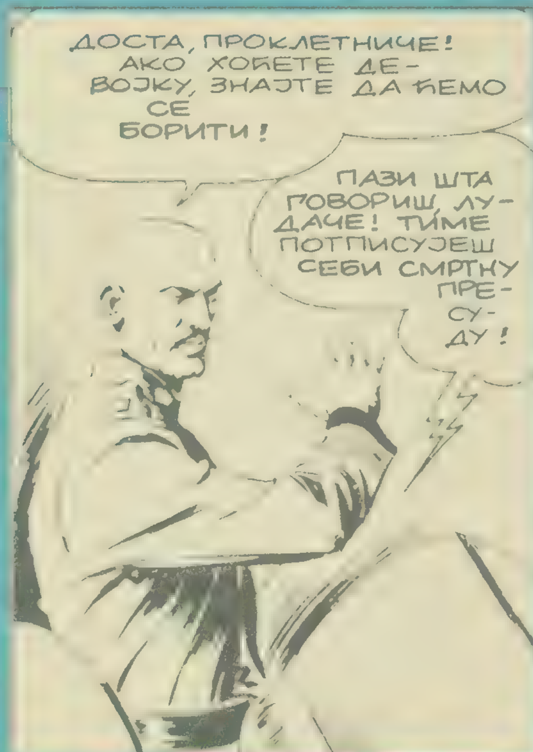
ДОСТА, ПРОКЛЕТНИЧЕ! АКО ХОЋЕТЕ ДЕ-ВОЈКУ, ЗНАЈТЕ ДА ЋЕМО СЕ БОРИТИ!
ПАЗИ ШТА ГОВОРИШ, ЛУ-ДАЧЕ! ТИМЕ ПОТПИСУЈЕШ СЕБИ СМРТНУ ПРЕ-СУ-ДУ!

АЛИ, ПРЕУЗВИШЕ-НОСТИ, ВАША КЋЕРКА ЈЕ У ПАЛАТИ!
У МОМ ЦАРСТВУ НЕМА МЕСТА ЗА СЕНТИ-МЕНТАЛНОСТ! БА-РИКОВО КРАЉЕВСТВО МОРА БИТИ УНИШТЕНО!

ИМПЕРАТОР ЈЕ ЉУТ! РАТ САМО ШТО НИЈЕ ПОЧЕО!
БИЋЕМО УЗ ВАС ДО КРАЈА!

ЗА ТО ВРЕМЕ, ФЛАШ ГОР-ДОН СЕ ПРОБИЈА КРОЗ ЏУНГЛУ ПУНУ ОПАСНОСТИ.

ДОК МИНГОВИ ГЕНЕРАЛИ ПРИПРЕМАЈУ НАПАД...

ДЕЈЛ УЗАЛУДНО ПРЕКЛИЊЕ БАРИНА.
ПОМИСЛИ НА ЉУДЕ, ЖЕНЕ И ДЕЦУ! ЗАШТО ДА СТРАДАЈУ ЗБОГ МЕНЕ?
МИНГ НЕЋЕ ДОБИТИ НИ ФЛАША НИ ТЕБЕ!

ЛУКОВИ И СТРЕЛЕ ПРОТИВ РАКЕТА И ДРУГОГ САВРЕМЕНОГ ОРУЖЈА! МИНГ НАМ ЈЕ ЗАБРАЊИВАО ДА МОДЕРНИЗУЈЕМО ВОЈСКУ!
ИМА ЛИ ЧОВЕКА НА ОВОЈ ПЛАНЕТИ КОЈИ НЕ МРЗИ ИМПЕРАТОРА МИНГА?

ФЛАШ ЈЕ СТИГАО ДО ГРАНИЦЕ БАРИНОВОГ КРАЉЕВСТВА... И ЗАПРЕПАШЋЕНО ПОСМАТРА.
УСРЕД НОЋИ...

ШИНОВСКЕ МАШИНЕ ЗА РАЗАРАЊЕ НАПРЕДУЈУ ПРЕМА АРБОРИЈИ, А ЗА ЊИМА НЕПРЕГЛЕДНЕ КОЛОНЕ ВОЈНИКА.

ОБУЗЕТ ГНЕВОМ ФЛАШ ГОРДОН ЈЕ ЗБАЦИО ОДЕЋУ...

МИНГОВ ОКЛОПНИ ОДРЕД КРЕЋЕ СЕ ПРЕКО ПУСТИЊЕ. ГОРДОН ЧЕКА ДА МУ ЧЕЛНО ВОЗИЛО САСВИМ ПРИЂЕ...
НАДАМ СЕ ДА МЕ НИСУ ВИДЕЛИ!

КАД ЈЕ ЧУДОВИШТЕ НАИШЛО, ФЛАШ ЈЕ СКОЧИО...

БЕЗ ШУМА СЕ ПОПЕО НА КУПОЛУ.
МОРАМ БИТИ БРЗ КАО МУЊА, ИНАЧЕ...

Флаш је ускочио кроз отвор. Пре него што је посада дошла к себи, онеспособио је двојицу.

Трећи члан посаде, официр, извадио је пиштољ, али се Гордон бацио на њега и ...

А сада, ако ти је стало до живота, крени према шуми!
Флаш Гордон? Овога пута нећете успети!

Тебе ћу везати за седиште... за сваки случај!
Минг има ракете и атомске топове! Уништиће нас!

Флаш је са својим оклопним возилом стигао на врх једног брега...
... а онда га је окренуо према Минговим трупама.

Седећи за командном таблом, пажљиво је нанишанио...
Ово је за Минга, уз топле поздраве!

Изненадни напад унео је пометњу међу грдосије.

Под њиховом ватром грешком се нашла Мингова пешадија...

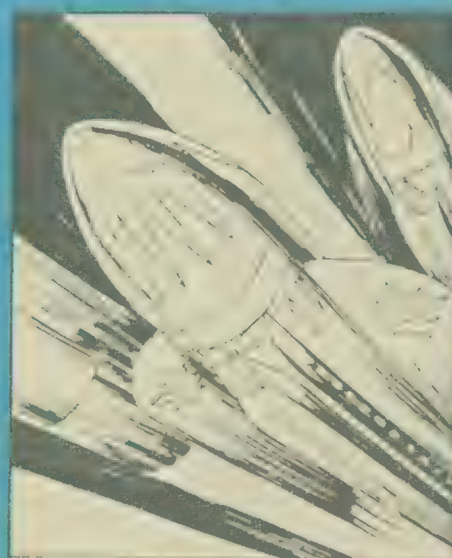
Чувши топовску паљбу, командант Мингове ваздушне флоте дао је наређење за узлетање.

НАША ПЕШАДИЈА ЋЕ БИТИ У ЗАКЛОНУ ДОК РАКЕТЕ НЕ УЋУТКАЈУ ПОБУЊЕНИЧКА ОКЛОПНА КОЛА, КОМАНДАНТЕ!
ОБАВЕШТАВАЈТЕ НАС О ТОКУ ОПЕРАЦИЈЕ, МАЈОРЕ!

МИНГОВА РАКЕТНА ВАЗДУШНА ФЛОТА ЛЕТИ У КРУГ, ТРАЖЕЋИ ПЛЕН.
ЕНО ГА ИСПОД НАС! ИЗДАЈТЕ НАРЕЂЕЊЕ ЗА НАПАД, ПОРУЧНИЧЕ!
РАЗУМЕМ!

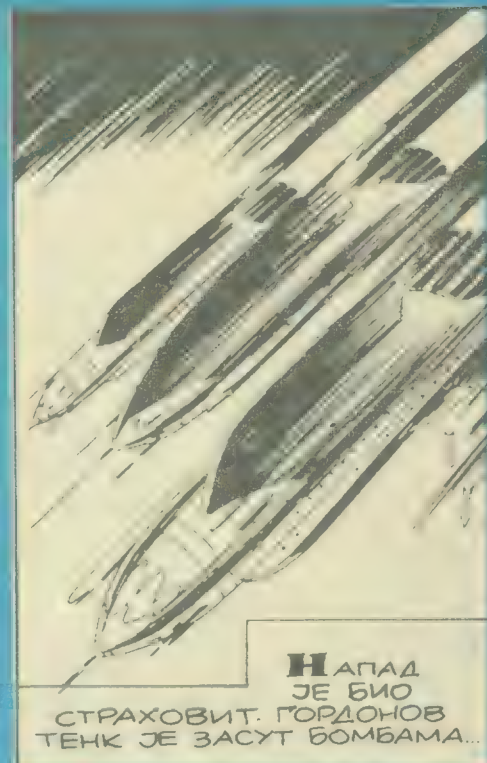
НАПАД ЈЕ БИО СТРАХОВИТ. ГОРДОНОВ ТЕНК ЈЕ ЗАСУТ БОМБАМА...

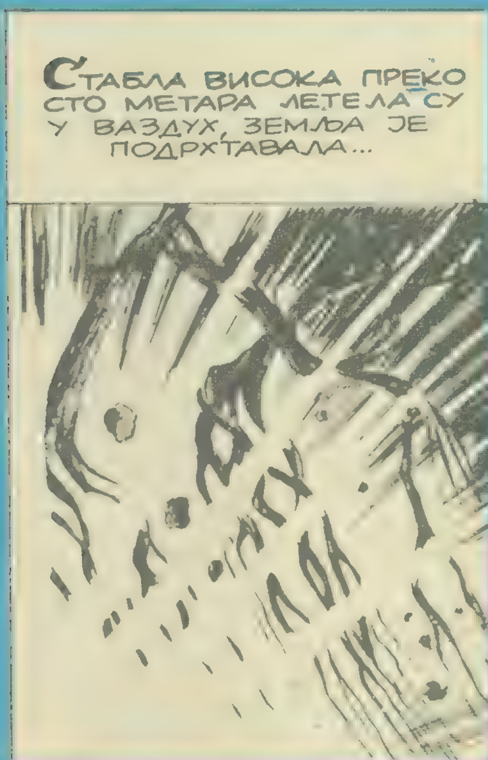
СТАБЛА ВИСОКА ПРЕКО СТО МЕТАРА ЛЕТЕЛА СУ У ВАЗДУХ, ЗЕМЉА ЈЕ ПОДРХТАВАЛА...

ТЕНК ЈЕ ЗБРИСАН СА ВРХА БРЕГА.

ЗА ТО ВРЕМЕ У БАРИНОВОЈ ПАЛАТИ...
МИНГОВЕ ВАЗДУШНЕ СНАГЕ КРЕНУЛЕ СУ ОВАМО! НАРЕЂУЈЕМ ДА СЕ ПАЛАТА ЕВАКУИШЕ!

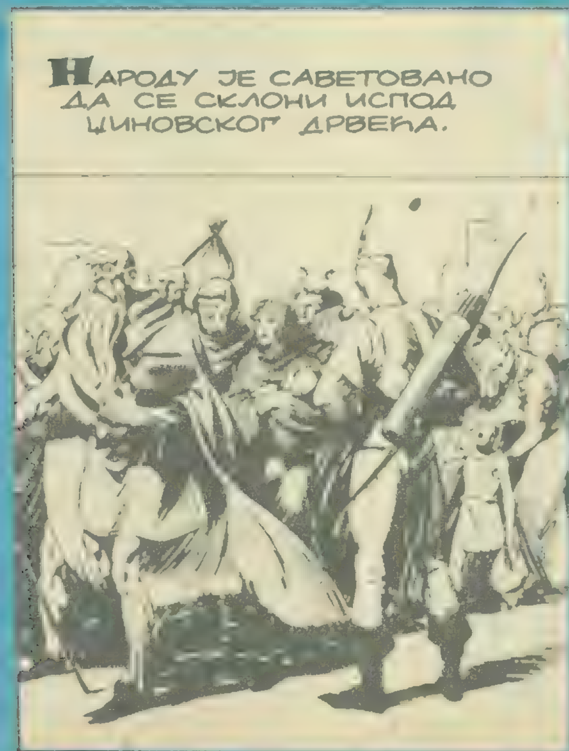
НАРОДУ ЈЕ САВЕТОВАНО ДА СЕ СКЛОНИ ИСПОД ЏИНОВСКОГ ДРВЕЋА.

НИСМО УСПЕЛИ ДА НАЂЕМО КРАЉИЦУ АУРУ И ГОШЋУ СА ЗЕМЉЕ!
УСКОРО ЋЕ ОВА ПАЛАТА БИТИ ГОМИЛА РУШЕВИНА!

АУРУ И ДЕЈЛ НАШЛИ СУ У БОЛНИЦИ.
КРАЉ МИ ЈЕ НАРЕДИО ДА ВАС ОДВЕДЕМ НА СИГУРНО МЕСТО!
НЕ ПРЕ НЕГО ШТО БОЛЕСНИЦИ БУДУ ОДНЕТИ ОДАВДЕ!

ДОК СУ ИЗНОСИЛИ ПОСЛЕДЊЕГ БОЛЕСНИКА...
ОХ, АУРА, ПА ТО ЈЕ ЗАРКОВ!
ДА, ДЕЈЛ, НЕМА МУ ПОМОЋИ! ИЗГУБИО ЈЕ РАЗУМ!

У ТОМ ТРЕНУТКУ, ЈЕДАН ОД МИНГОВИХ ВАЗДУШНИХ БРОДОВА СТИГАО ЈЕ ИЗНАД ПАЛАТЕ.

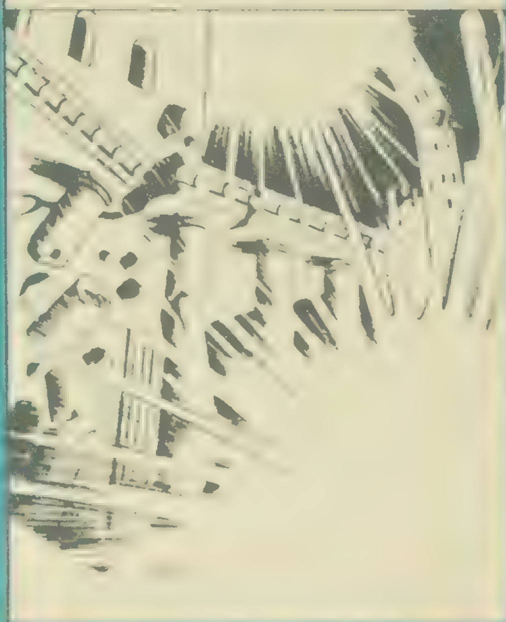
ЛЕПИ БАРИНОВ ЗАМАК ЈЕ УНИШТЕН. СРУШЕНА ЈЕ И БОЛНИЦА...

МИНГОВА ПРЕТХОДНИЦА СТИГЛА ЈЕ ДО ГОРДОНОВОГ ТЕНКА...

О, ВЕЛИКИ ТАО! ПА ТО ЈЕ ФЛАШ ГОРДОН!
ОБАВЕСТИТЕ ГЛАВНИ ШТАБ, НАРЕДНИЧЕ!

ДОБРЕ ВЕСТИ СА ФРОНТА! ЗАРОБИЛИ СМО ФЛАША ГОРДОНА!
НАРЕДИТЕ ТРУПАМА ДА СЕ ВРАТЕ! БИЋЕТЕ НАГРАЂЕНИ, ГЕНЕРАЛЕ!
КОМАНДАНТ ЈЕ СТУПИО У ВЕЗУ СА ИМПЕРАТОРОМ МИНГОМ.

ЧУДНО! ИЗГЛЕДА ДА ОДЛАЗЕ!
НЕ ВЕРУЈЕМ ДА ИМ ЈЕ ПОНЕСТАЛО МУНИЦИЈЕ!
ЗА ТО ВРЕМЕ БАРИН НЕМОЋНО ПОСМАТРА КАКО СЕ ШУМСКИ ГРАД ПРЕТВАРА У РУШЕВИНЕ.

У ТОМ ТРЕНУТКУ СТИГАО ЈЕ ГЛАСНИК...
НОСИМ ВАМ ЛОШЕ ВЕСТИ, КРАЉУ БАРИНЕ! КРАЉИЦА АУРА И ДЕЈЛ АРДЕН БИЛЕ СУ У БОЛНИЦИ КАД СУ СЕ БОМБЕ СРУЧИЛЕ НАЊУ!
НЕ, ТО НЕ МОЖЕ БИТИ ИСТИНА!

ЛУД ОД БОЛА, БАРИН СА СВОЈИМ ЉУДИМА КРЧИ РУШЕВИНЕ.

ЗОРА ЈЕ ЗАТЕКЛА БАРИНА НА ИЗМАКУ СНАГА...

КРАЉУ БАРИНЕ! НАШЛИ СМО ИХ!

ЗОВИТЕ ЛЕКАРА! БРЗО!
БАРИНА СУ ОДВЕЛИ ДО МЕСТА ГДЕ СУ ЛЕЖАЛЕ ОНЕСВЕШЋЕНЕ ДЕЈЛ И АУРА.

ГЛЕ, ГРОМБО! БИВШИ БАРИНОВ СОБАР ПОСТАО ЈЕ КАПЕТАН У МИНГОВОЈ ВОЈСЦИ!
ПАЗИ ШТА ГОВОРИШ!
ФЛАША ГОРДОНА СУ ПРЕДАЛИ ОФИЦИРУ КОЈИ ТРЕБА ДА ГА ОДВЕДЕ МИНГУ.

БЕДНИ ИЗДАЈНИЧЕ!

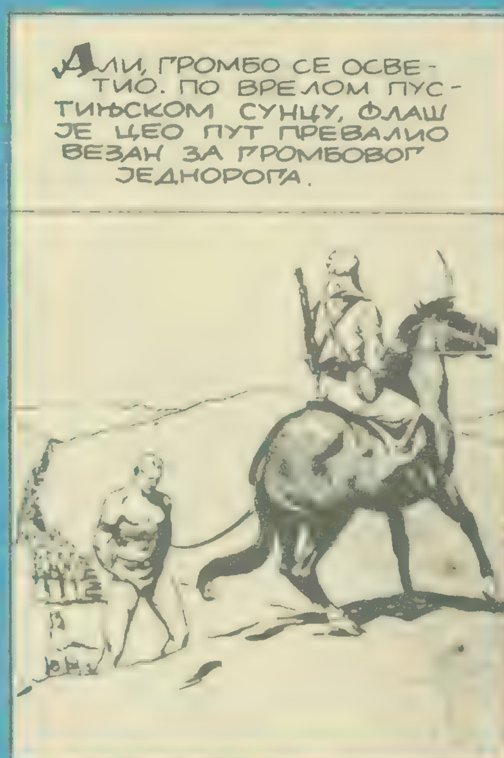
АЛИ, ГРОМБО СЕ ОСВЕТИО. ПО ВРЕЛОМ ПУСТИЊСКОМ СУНЦУ, ФЛАШ ЈЕ ЦЕО ПУТ ПРЕВАЛИО ВЕЗАН ЗА ГРОМБОВОГ ЈЕДНОРОГА.

НИСАМ СЕ НАДАО ДА ЋУ ТЕ НАЋИ ЖИВУ, АУРА!
ДРАГИ, КАКО СУ ДЕЈЛ И СИРОТИ ДОКТОР ЗАРКОВ?

МИСЛИМ ДА ЈЕ ВИСОКА ТЕМПЕРАТУРА КОЈА СЕ РАЗВИЛА ОД ЗАПАЉИВИХ БОМБИ ПРЕКИНУЛА ЗАРКОВЉЕВУ ГРОЗНИЦУ!
РЕДОВНО МЕ ОБАВЕШТАВАЈТЕ, ДОКТОРЕ!

ЗАР НИЈЕ ДИВНО ШТО ЋЕ ЗАРКОВ ОЗДРАВИТИ?.. АЛИ, ДЕЈЛ, ЗАШТО ПЛАЧЕШ?
КАД БИХ ЗНАЛА ДА ЛИ СЕ ФЛАШ СПАСАО?

ДОБАР ДАН, БАРИНЕ! ПРЕКИНУО САМ НАШ МАЛИ РАТ КАД САМ ЗАРОБИО ФЛАША ГОРДОНА!
ШТА? МОЈ НАЈБОЉИ ПРИЈАТЕЉ ЗАРОБЉЕН?

ПРОКЛЕТНИЧЕ! ЗАМАЛО НИСИ УБИО СВОЈУ КЋЕРКУ! НИКАД НЕЋЕ БИТИ МИРА МЕЂУ НАМА! НИКАД!

ЗА ТО ВРЕМЕ, ИСЦРПЉЕН ПЕШАЧЕЊЕМ ПО ВРЕЛОМ СУНЦУ, ФЛАШ СЕ ОНЕСВЕСТИО...
СТАВИТЕ ГА НА НОСИЛА!

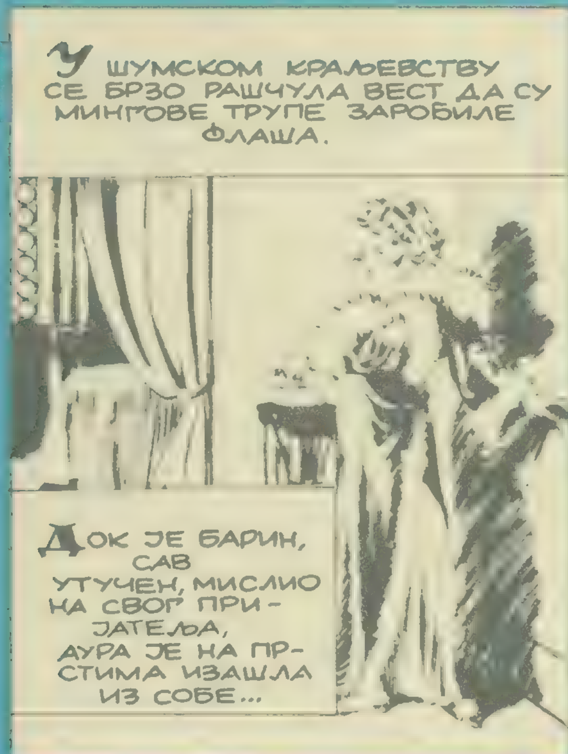
У ШУМСКОМ КРАЉЕВСТВУ СЕ БРЗО РАШЧУЛА ВЕСТ ДА СУ МИНГОВЕ ТРУПЕ ЗАРОБИЛЕ ФЛАША.
ДОК ЈЕ БАРИН, САВ УТУЧЕН, МИСЛИО НА СВОГ ПРИЈАТЕЉА, АУРА ЈЕ НА ПРСТИМА ИЗАШЛА ИЗ СОБЕ...

... И ТИХО ЗАКУЦАЛА НА ЈЕДНА ВРАТА.

ХВАЛИ ТИ ШТО СИ ДОШЛА, АУРА! МИСЛИМ САМО НА СИРОТОГ ФЛАША!
НЕМОЈ ТАКО, ДЕЈЛ! ШТА БИ РЕКАО ФЛАШ ДА ТЕ ВИДИ КАКО ПЛАЧЕШ?

СЛУШАЈ! МОЖДА ЈА МОГУ СПАСТИ ФЛАША ИЗ РУКУ ИМПЕРАТОРА! ТРЕБА ДА ОДЕМО ОДАВДЕ, АЛИ ДА БАРИН НЕ ЗНА... ХОЋЕШ ЛИ?
СВЕ ЋУ УЧИНИТИ САМО ДА СПАСЕМ ФЛАША!

ДОКТОРЕ, КАКО ЈЕ ДАНАС ЗАРКОВ?
ИЗ ДАНА У ДАН СВЕ ЈЕ БОЉЕ!

АУРА, ЗАХВАЛАН САМ ТЕБИ И БАРИНУ НА ПАЖЊИ, АЛИ ХТЕО БИХ ДА ОДЕМ! ФЛАШУ ЈЕ ПОТРЕБНА МОЈА ПОМОЋ!
ЗАТО САМ И ДОШЛА!

УСРЕД НОЋИ, ДЕЈЛ И АУРА СУ КРИШОМ ИЗИШЛЕ ИЗ ПАЛАТЕ. КРАЈ ГРАДСКЕ КАПИЈЕ ЧЕКАЛО ИХ ЈЕ НЕКОЛИКО ОСОБА...

ЈЕ ЛИ СВЕ СПРЕМНО, КАПЕТАНЕ САРО?
ДА, КРАЉИЦЕ!
ЈЕСИ ЛИ СИГУРАН ДА ЋЕШ ИЗДРЖАТИ ОВО ПУТОВАЊЕ, ЗАРКОВЕ?
НЕ БРИНИ, ДЕЈЛ!

ХВАЛА, КАПЕТАНЕ! ПРЕДАЋЕТЕ КРАЉУ ВАРИНУ ОВО ПИСМО!
ХОЋУ, КРАЉИЦЕ!

У ЗОРУ, ПО УЛИЦАМА МИНГОВЕ ПРЕСТОНИЦЕ ОДЈЕКИВАЛИ СУ КОРАЦИ ВОЈНИКА ПУСТИЊСКЕ ЛЕГИЈЕ.

ФЛАШ СЕ УСУДИО ДА МЕ УДАРИ И ЗАТО САМ ГА КАЗНИО!
ШТА СИ РЕКАО?

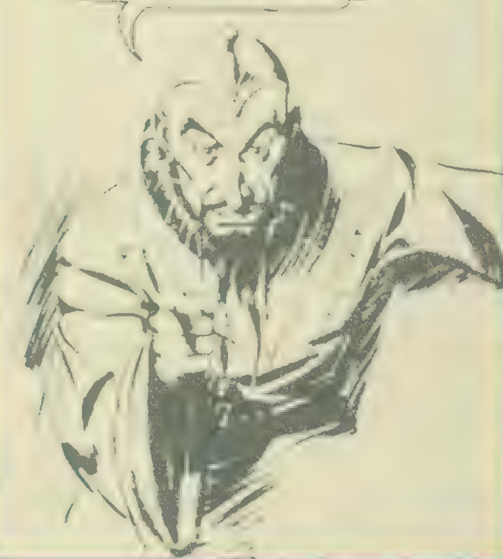
КАКО СИ СМЕО? ЛИШАВАМ ТЕ ЧИНА И ОСУЂУЈЕМ НА ШЕСТ МЕСЕЦИ ПРИСИЛНОГ РАДА!

ДОКТОРЕ БОНО, УПОТРЕБИТЕ СВЕ СВОЈЕ ЗНАЊЕ ДА ИЗЛЕЧИТЕ ФЛАША, КАКО БИ МОГАО ДА ИСКУСИ ЗАСЛУЖЕНУ КАЗНУ!
УЧИНИЋУ СВЕ ШТО ЈЕ У МОЈОЈ МОЋИ!
ГОРДОНА СУ ДОВЕЛИ ПРЕД МИНГА...
...ДА САЗНА СВОЈУ СУДБИНУ.

У НАЈМОДЕРНИЈОЈ БОЛНИЦИ НА ПЛАНЕТИ МОНГО...
СВА ДОСТИГНУЋА МЕДИЦИНСКЕ НАУКЕ БИЋЕ ВАМ НА УСЛУЗИ, ГОРДОНЕ!
А КАД ОЗДРАВИМ ПРЕДАЋЕТЕ МЕ МИНГОВИМ ЏЕЛАТИМА, ЗАР НЕ?

У МЕЂУВРЕМЕНУ, АУРА, ДЕЈЛ И ЗАРКОВ КРЕНУЛИ СУ ПУСТИЊОМ, У ОЧАЈНИЧКОМ ПОКУШАЈУ ДА СПАСУ ФЛАША...
МОРАМО ИЗБЕЋИ МИНГОВЕ ПАТРОЛЕ! КАКО СЕ ОСЕЋАШ, ЗАРКОВЕ?
ДОБРО САМ, АЛИ СЕ БРИНЕМ ЗБОГ ВОДЕ! ОСТАЛО ЈЕ САМО МАЛО!

ЗАРКОВ ЈЕ НА СТРАЖИ. ОН СЕ ПРИКРАДА ЧУТУРАМА...

ДАНИ СУ БИЛИ СВЕ ВРЕЛИЈИ, МУЧИЛА ИХ ЈЕ ЖЕЂ...
ИМАМ САМО ЈОШ НЕКОЛИКО КАПИ ВОДЕ...
И МОЈА ЧУТУРИЦА ЈЕ ПРАЗНА!
ОХ... СВЕ МИ СЕ ОКРЕЋЕ!

ЗАРКОВ ЈЕ ПАО С КОЊА.
НИЈЕ СМЕО БОЛЕСТАН ДА ПОЂЕ НА ПУТ!
ЊЕГОВА ЧУТУРИЦА ЈЕ, ИЗГЛЕДА, ВЕЋ ДАНИМА ПРАЗНА! АУРА, ЗНАШ ЛИ ЗАШТО ЈЕ НАМА ВОДА ТАКО ДУГО ТРАЈАЛА? ЗАТО ШТО ЈЕ ОН КРИШОМ ДОЛИВАО ИЗ СВОГ СУДА!

УВЕЧЕ, ЗАРКОВ ЈЕ БИО У БУНИЛУ.
ПОГЛЕДАЈ! КОЊАНИЦИ! КАД БИ НАС САМО ВИДЕЛИ!
ДАЛЕКО СУ, А ВЕЋ ЈЕ И МРАК!

ИПАК, УГЛЕДАЛИ СУ ИХ... ОДМЕТНИЦИ КОЈИМА ЈЕ ПУСТИЊА БИЛА ДОМ.
ЈА САМ КРАЉИЦА АУРА! ДАЈТЕ НАМ ВОДЕ...
КРАЉИЦА? МИ НЕ ПРИЗНАЈЕМО НИЈЕДНУ ВЛАСТ! ВИ СТЕ ЗАРОБЉЕНИЦЕ!

БАР СУ СПАСЛИ ЖИВОТ ЗАРКОВУ! АЛИ, ШТА ЋЕ БИТИ СА ФЛАШОМ ГОРДОНОМ?
ШТА СИ РЕКЛА? ГОРДОН?

РЕКЛА САМ ТИ ДА САМ АУРА, СУПРУГА КРАЉА БАРИНА!
НИКАД НИСАМ ЧУО ЗА ВАС, АЛИ У ПУСТИЊИ СЕ ЗНА ДА ЈЕ ФЛАШ ГОРДОН... ЧОВЕК КОЈИ СЕ ЗАКЛЕО ДА ЋЕ УЧИНИТИ КРАЈ МИНГОВОЈ ТИРАНИЈИ! ОТПРАТИЋЕМО ВАС!
ПУСТИЊСКИ КОЊАНИЦИ СУ ПОНУДИЛИ ПОМОЋ ГОРДОНОВИМ ПРИЈАТЕЉИМА.

ЗА ТО ВРЕМЕ У БОЛНИЦИ...
ЖАО МИ ЈЕ ШТО СЕ ТАКО БРЗО ОПОРАВЉАТЕ, ГОРДОНЕ!
ХВАЛА ВАМ НА БРИЗИ, ДОКТОРЕ!

МИНГ ЈЕ ДОШАО У ПОСЕТУ ЗАРОБЉЕНИКУ.
МОЛИМ ВАС, НЕ УЗНЕМИРАВАЈТЕ БОЛЕСНИКА!
ВЕЋ ЈЕ ЗДРАВ! НЕМОЈТЕ ПОКУШАВАТИ ДА ОДЛОЖИТЕ МОЈУ ОСВЕТУ!
НЕШТО ТИ СЕ МНОГО ЖУРИ!

ЗАР НЕ МОЖЕМО БРЖЕ?
НЕ БРИНИ, ДЕЈЛ! СТИЋИ ЋЕМО НА ВРЕМЕ!
ОВОМ ДОЛИНОМ ДОЋИ ЋЕТЕ ДО МИНГОВЕ ПРЕСТОНИЦЕ!
КОЊАНИЦИ СУ ДОПРАТИЛИ ПУТНИКЕ ДО ГРАНИЦЕ СВОЈЕ ТЕРИТОРИЈЕ.

МИНГОВ СТРАЖАР МОТРИ НА СВАКИ ФЛАШОВ ПОКРЕТ.
ЗАДОВОЉАН САМ ВАШИМ ЗДРАВЉЕМ, ГОРДОНЕ!
ПРЕТПОСТАВЉАМ ДА ЋЕ БИТИ ЗАДОВОЉАН И ВАШ ИМПЕРАТОР!

СТРАЖАР ЈЕ НЕОПРЕЗНО ПРИМАКАО ПУШКУ ВЕЛИКИМ ЕЛЕКТРОДАМА СА ВИСОКИМ НАПОНОМ.

ДОКТОР БОНО ЈЕ УСТУКНУО, АЛИ СЕ И САМ НАШАО У СМРТОНОСНОМ ЗАГРЉАЈУ СТРУЈЕ.

ПОСЛУЖИВШИ СЕ ГУМЕНИМ ДУШЕКОМ КАО ИЗОЛАТОРОМ, ФЛАШ ЈЕ УСПЕО ДА СПАСЕ ДОКТОРА.
А САДА, БЕЖИМО!

ОДНЕВШИ ДОКТОРА НА СИГУРНО МЕСТО, ФЛАШ ЈЕ КРЕНУО ХОДНИКОМ.
УПОМОЋ, ГОРДОН ЈЕ ПОБЕГАО!
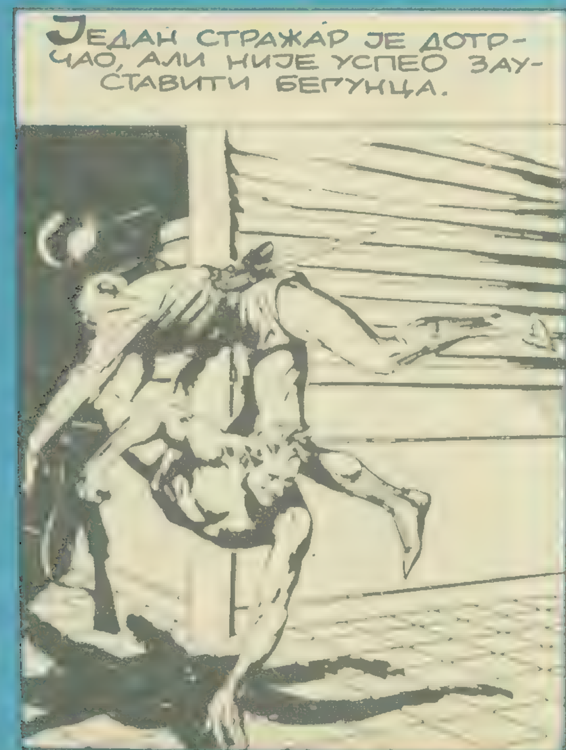
ЈЕДАН СТРАЖАР ЈЕ ДОТРЧАО, АЛИ НИЈЕ УСПЕО ЗАУСТАВИТИ БЕГУНЦА.
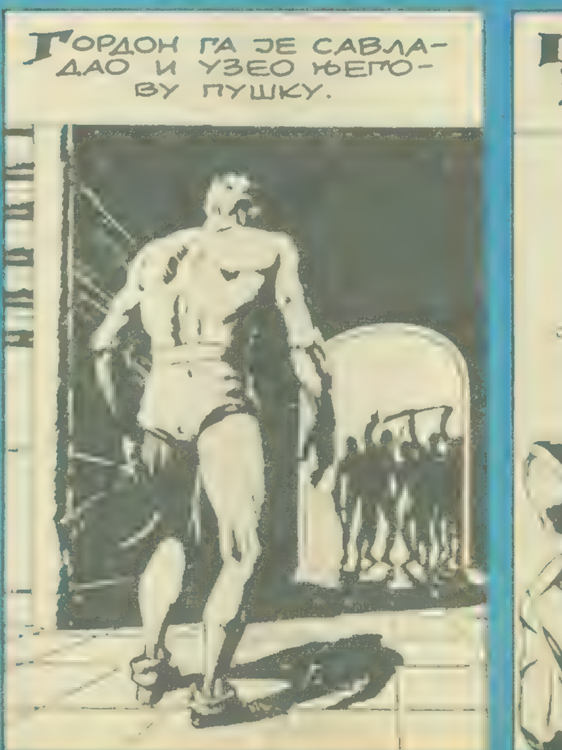
ГОРДОН ГА ЈЕ САВЛАДАО И УЗЕО ЊЕГОВУ ПУШКУ.

ВИДЕЋИ ДА ТУДА НЕ МОЖЕ, КРЕНУО ЈЕ НАТРАГ, АЛИ ЈЕ УПАО У ЗАСЕДУ...

БРЗО! МИНГ САМО ШТО НИЈЕ СТИГАО!
СРЕЋАН САМ ШТО СТЕ ЖИВИ И ЗДРАВИ, ДОКТОРЕ!
ДА СЕ НИСТЕ ЗАДРЖАЛИ ДА МИ ПОМОГНЕТЕ САД БИСТЕ ВЕРОВАТНО БИЛИ ДАЛЕКО!

ДЕЈЛ, АУРА И ЗАРКОВ ПРИБЛИЖАВАЈУ СЕ ЗИДИНАМА ГРАДА.
КАКО ДА УЂЕМО У ГРАД?
МОРАМО СЕ ПРЕРУШИТИ!

ШТА РАДИТЕ НА МОМ ИМАЊУ?
КАКО СЕ УСУЂУЈЕШ?
ЋУТИ, АУРА, МОЛИМ ТЕ!
У КЛОПЦИ СМО! МОРАМО ГА ПОСЛУШАТИ!

ДЕЈЛ, АУРА И ЗАРКОВ НАШЛИ СУ СЕ У ТЕШКОЈ СИТУАЦИЈИ.
ШТА МИСЛИШ: ДА ПОЗОВЕМ СТРАЖАРЕ?
КАЈАЋЕШ СЕ ЗА ТО! ЈА САМ...
ШТА СТЕ РАДИЛИ НА НАШЕМ ИМАЊУ?
ЗАЛУТАЛИ СМО!

ДАЋУ ВАМ СТО ЗЛАТНИХ МИНГОЛА... АКО НАС ПУСТИТЕ!
РЕЦИ МИ, ДЕВОЈКО, ДА ТИ НИСИ ОНА КОЈУ САМ ЈЕДНОМ ВИДЕО С ФЛАШОМ ГОРДОНОМ?
ОХ, СИРОТИЦЕ!
ДА, ЈА САМ! ЈЕ ЛИ ЖИВ?

ОДМАХ ЈЕ ПОСЛУЖЕНА УКУСНА ВЕЧЕРА.
ВРЛО СТЕ ЉУБАЗНИ!
ПРИЈАТЕЉИ ФЛАША ГОРДОНА СУ И НАШИ ПРИЈАТЕЉИ!

ТЕ НОЋИ, ЉУБАЗНИ ДОМАЋИН ЛУКО ПОВЕО ЈЕ У ГРАД АУРУ, ЗАРКОВА И ДЕЈЛ, ПРЕРУШЕНЕ У СЕЉАКЕ.

ЛУКО ЈЕ ЗАУСТАВИО КАМИОН НА МОСТУ ДА БИ ПОСМАТРАО ПОВОРКУ. ЈЕДАН ПОЛИЦАЈАЦ ИМ ЈЕ РЕКАО ДА МИНГ ЛИЧНО ВОДИ ФЛАША ГОРДОНА У ПАЛАТУ, ГДЕ ЋЕ ГА СУТРАДАН ПОГУБИТИ.

ГОРДОНОВИ ПРИЈАТЕЉИ СЕ САВЕТУЈУ.

АУРУ СУ ЗАУСТАВИЛИ НА УЛАЗУ У ПАЛАТУ.

У ПАЛАТИ СУ СЕ СВИ РАСТРЧАЛИ ДА АУРИ НАЂУ ОДГОВАРАЈУЋУ ХАЉИНУ...

МИНГ ЈЕ НАРЕДИО СТРАЖИ ДА АУРУ ВРАТИ У ЊЕНО КРАЉЕВСТВО.

ДЕЈЛ И ЗАРКОВ ГЛЕДАЈУ КАКО АУРУ ВОДЕ НА РАКЕТОДРОМ...

СТИГЛИ СУ И ЛУКОВИ ПРИЈАТЕЉИ. ДОГОВАРАЈУ СЕ КАКО ДА СПАСУ ГОРДОНА.

У ВЕЛИКИМ КУХИЊАМА, У ЗАДЊЕМ ДЕЛУ МИНГОВЕ ПАЛАТЕ...

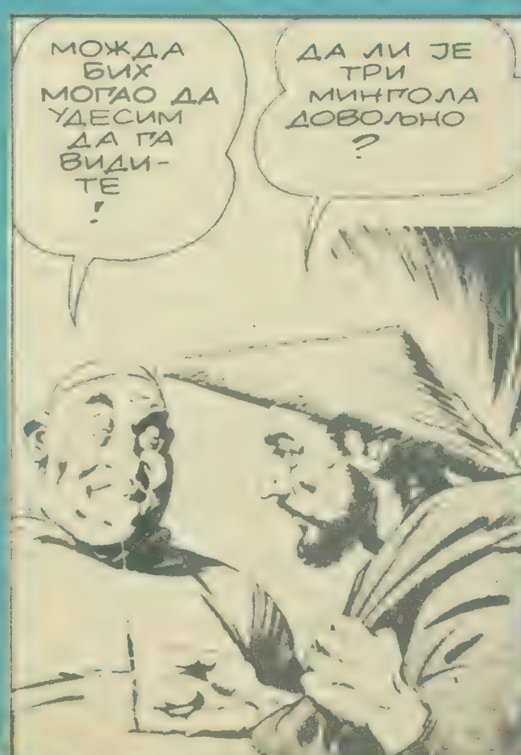

У затвору, „сељаци" су напали стражаре.
СТОЈ!

Официр је дао знак. Зраци смрти су уперени на нападаче.

Само су Дејл, Зарков и Луко, који су били на зачељу, избегли смрт
ОХ, ЈАДНИ ЉУДИ!
ИПАК ЋЕМО СПАСТИ ФЛАША!

Покушај да се Флаш спасе из затвора претрпео је неуспех.
ТРЧИМО ДО КАМИОНА!
НЕЋЕМО УСПЕТИ!

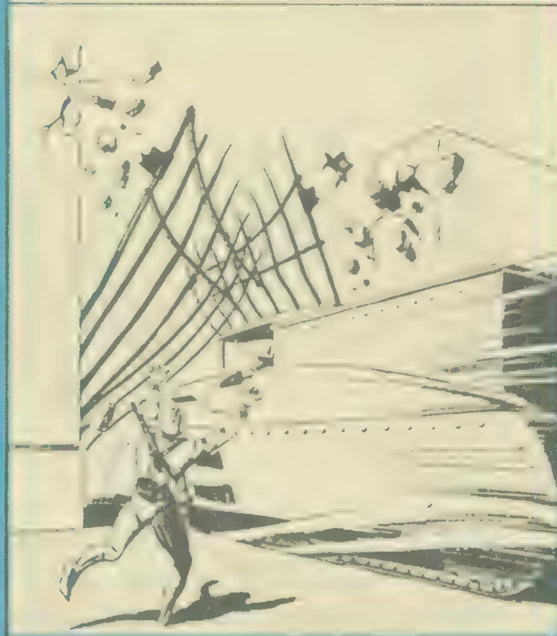
Луко је својим тешким камионом пробио врата на палати.

ЗАРКОВЕ, ПА ТО ЈЕ АРСЕНАЛ!
ОДЛИЧНО! ОВДЕ ИМА И ВОЈНИХ УНИФОРМИ!

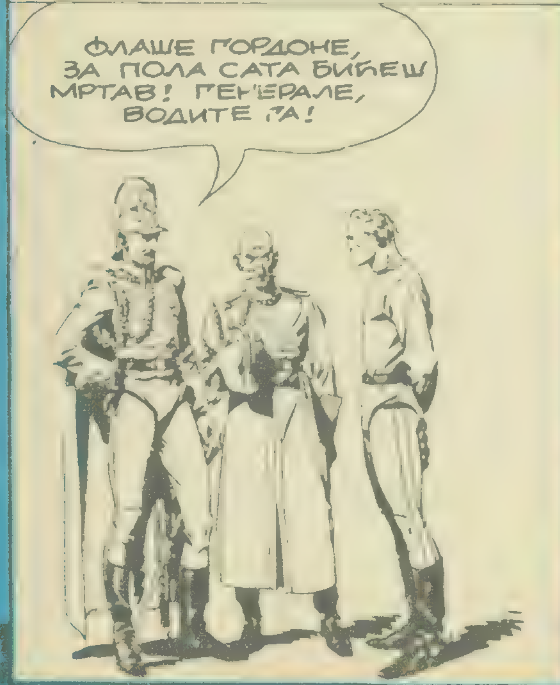
За то време у палати...
ФЛАШЕ ГОРДОНЕ, ЗА ПОЛА САТА БИЋЕШ МРТАВ! ГЕНЕРАЛЕ, ВОДИТЕ ГА!

Поворка је кренула ка губилишту, праћена гробним ћутањем окупљеног народа. Свима је јасно: ако умре Флаш Гордон, с њим умире и свака нада да ће се ослободити Мингове тираније.

БРЗО, МОЛИМ ВАС, БРЗО!
ДОК ИХ ВОЈНИЦИ ТРАЖЕ, ЗАРКОВ И ЛУКО ОБЛАЧЕ УНИФОРМЕ.

ХАЈДЕМО! ВЕЋ СЕ ЧУЈЕ ПОСМРТНИ МАРШ!
СВИ У ТЕНК!

С ТЕНКОМ УКРАДЕНИМ ИЗ АРСЕНАЛА, ЗАРКОВ СЕ УКЉУЧИО У ПОВОРКУ.
НАРЕДБА ИМПЕРАТОРА МИНГА: ОСУЂЕНИКА МИ ВОДИМО НА ГУБИЛИШТЕ!
ПОКАЖИТЕ НАРЕДБУ, КАПЕТАНЕ!
ЈА ЋУ ТИ ПОКАЗАТИ...

ИЗНЕНАДА, ЈЕДАН ТЕНК ИЗ ПРАТЊЕ ЈУРНУО ЈЕ НА ЗАРКОВЉЕВ И, УДАРИВШИ ГА СВОМ СНАГОМ, ПРЕБАЦИО ГА ПРЕКО ОГРАДЕ.

ТЕНК НИЈЕ БИО ОШТЕЋЕН ПРИ ПАДУ И ЗАРКОВ ДАЈЕ ГАС...

ПРАЋЕН СТРАЖОМ, ФЛАШ ГОРДОН ЈЕ СТИГАО ДО ГУБИЛИШТА.

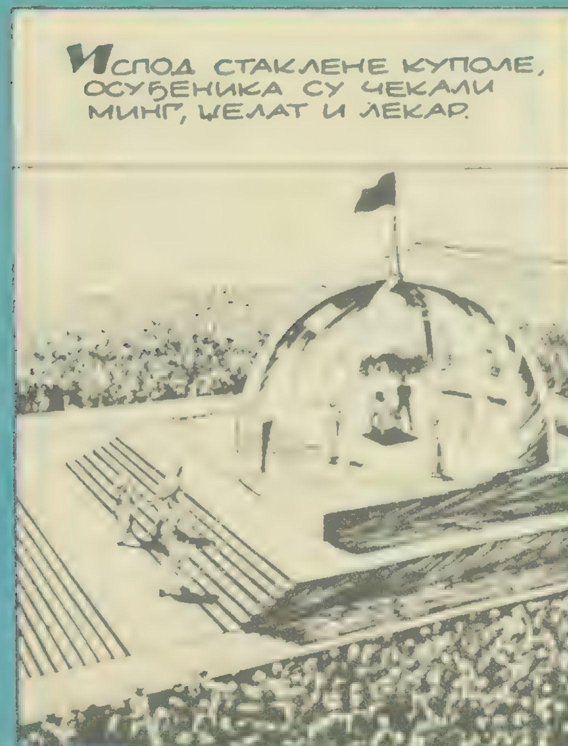
ИСПОД СТАКЛЕНЕ КУПОЛЕ, ОСУЂЕНИКА СУ ЧЕКАЛИ МИНГ, ЏЕЛАТ И ЛЕКАР.

КУПОЛА ЈЕ ОД НЕПРОБОЈНОГ СТАКЛА, ВРАТА СУ ЗАПЕЧАЋЕНА И ЧУВАЈУ ИХ ЗРАЦИ СМРТИ! ЈА ЋУ УКЉУЧИТИ СТРУЈУ!

ПРЕТВАРАЈУЋИ СЕ ДА ХОЋЕ БОЉЕ ДА НАМЕСТИ ШЛЕМ ДОКТОР БОНО ПРИЛАЗИ ФЛАШУ.
БРЗО, ПРОГУТАЈТЕ ОВУ ПИЛУЛУ!

КАД ЈЕ МИНГ СПУСТИО ПРЕКИДАЧ, ДЕЈЛ СЕ ОНЕСВЕСТИЛА...

ГОРДОН ЈЕ МРТАВ, ВЕЛИЧАНСТВО!
ТАКО ЋЕ ЗАВРШИТИ СВАКИ БУНТОВНИК!

ПОШТО ЈЕ ПОГЛЕДАО ГОРДОНА, МИНГ ЈЕ НАРЕДИО ДА СЕ ТЕЛО ОДНЕСЕ.
ДА ЛИ ЈЕ ФЛАШ ГОРДОН ЗАИСТА МРТАВ?

ОВДЕ ПОЧИВА ФЛАШ ГОРДОН
ТЕЛО ПОГУБЉЕНОГ БУНТОВНИКА ОДНЕЛИ СУ У КРИПТУ, КОЈА ЋЕ СЛУЖИТИ КАО ОПОМЕНА СВИМ МИНГОВИМ НЕПРИЈАТЕЉИМА.

У ГЛУВО ДОБА НОЋИ, ЈЕДНА ПРИЛИКА СЕ ПРИБЛИЖИЛА ГРОБНИЦИ.

ДОКТОР БОНО ЈЕ УБРИЗГАО НЕКУ ТЕЧНОСТ У ГОРДОНОВО ТЕЛО.

ВРАТИЛИ СТЕ МЕ ИЗ МРТВИХ, ДОКТОРЕ!
ПИЛУЛА ЈЕ ДЕЛОВАЛА ПРЕ НЕГО ШТО ЈЕ МИНГ ПУСТИО СТРУЈУ!

МИ ЋЕМО НАСТАВИТИ ЊЕГОВО ДЕЛО, ДЕЈЛ! ТО ЈЕ НАШ ДУГ ПРЕМА ФЛАШУ!
ДА, ЗАРКОВЕ, АЛИ ДА СЕ ПРВО ОПРОСТИМО ОД ЊЕГА!
ЗАРКОВ И ДЕЈЛ ДОШЛИ СУ НА ГРОБЉЕ...

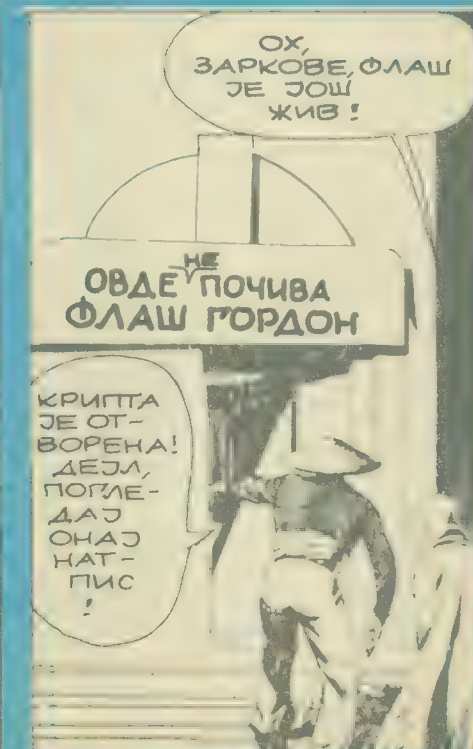
ОХ, ЗАРКОВЕ, ФЛАШ ЈЕ ЈОШ ЖИВ!
ОВДЕ НЕ ПОЧИВА ФЛАШ ГОРДОН
КРИПТА ЈЕ ОТВОРЕНА! ДЕЈЛ, ПОГЛЕДАЈ ОНАЈ НАТПИС!

ФЛАШ ГОРДОН ЈЕ ПОБЕГАО ИЗ ГРОБА!
НЕМОГУЋЕ! ДОВЕДИТЕ ДОКТОРА!

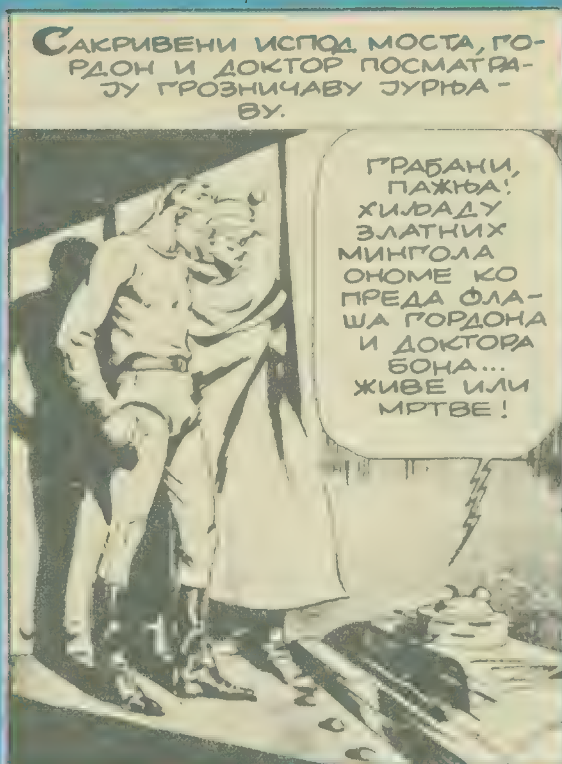
САКРИВЕНИ ИСПОД МОСТА, ГОРДОН И ДОКТОР ПОСМАТРАЈУ ГРОЗНИЧАВУ ЈУРЊАВУ.
ГРАБАНИ, ПАЖЊА! ХИЉАДУ ЗЛАТНИХ МИНГОЛА ОНОМЕ КО ПРЕДА ФЛАША ГОРДОНА И ДОКТОРА БОНА... ЖИВЕ ИЛИ МРТВЕ!

ДОКТОР ЈЕ ОДВЕО ФЛАША ДО КОЛИБЕ ЈЕДНОГ РОБА.
КУГОРЕ, ГОВОРИО СИ ДА БИ СВЕ УЧИНИО ЗА МЕНЕ! МОЖЕШ ЛИ НАС САКРИТИ?
РАЗУМЕ СЕ... ХЕЈ, ТО ЈЕ ДУХ ФЛАША ГОРДОНА!
ПА, ДА НИЈЕ БИЛО ДОКТОРА...

ОТВОРИТЕ, РОБОВИ! ТРАЖИМО ФЛАША ГОРДОНА!
ПОЛИЦИЈСКА ПАТРОЛА ДОШЛА ЈЕ И ПРЕД ВРАТА КУГОРОВЕ КОЛИБЕ.

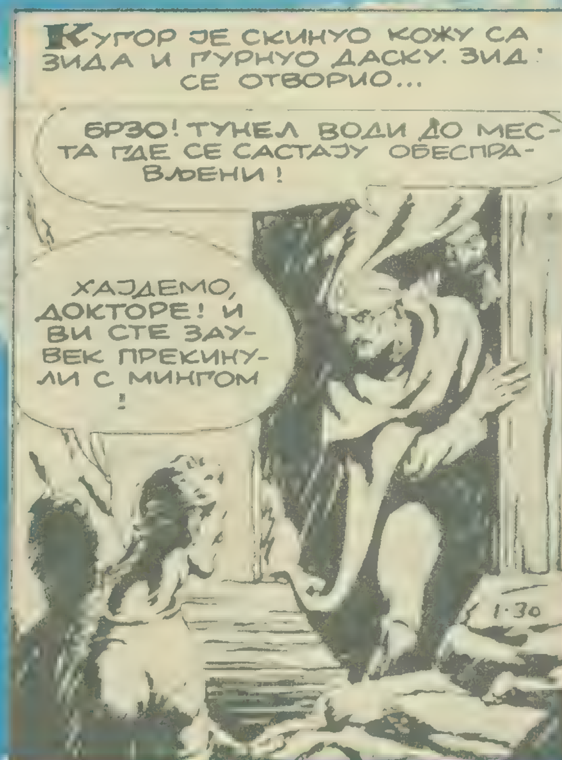
КУГОР ЈЕ СКИНУО КОЖУ СА ЗИДА И ГУРНУО ДАСКУ. ЗИД СЕ ОТВОРИО...
БРЗО! ТУНЕЛ ВОДИ ДО МЕСТА ГДЕ СЕ САСТАЈУ ОБЕСПРАВЉЕНИ!
ХАЈДЕМО, ДОКТОРЕ! И ВИ СТЕ ЗАУВЕК ПРЕКИНУЛИ С МИНГОМ!

А У ОБЛИЖЊОЈ БАРАЦИ КРИЈУ СЕ ДЕЈЛ, ЗАРКОВ И ЛУКО.
ШТА ЋЕ ТИ ПОВЕЗ ПРЕКО ОКА?
МОГ МУЖА ЈЕ ПОВРЕДИО ЈЕДНОРОГ... ДОШЛИ СМО У ПОСЕТУ РОЂАКУ...

НИСТЕ ОДАВДЕ? ВОДИТЕ ИХ У ЗАТВОР, СУМЊИВИ СУ!
МИЛОСТ, НИСМО КРИВИ!
ДОБРО ЈЕ, НЕ ЗНАЈУ КО СМО!

У ВЕЛИКОМ ПОДЗЕМНОМ ЗАТВОРУ...
АЛИ, ЗАШТО СТЕ НАС УХАПСИЛИ?
НАРЕЂЕЊЕ ЈЕ: СВЕ СТРАНЦЕ У ЗАТВОР!

НИ МИШ НЕ БИ ПРОШАО ЖИВ!
МИНГОВА ВОЈСКА ЈЕ ОПАСАЛА ЦЕО ГРАД ЗРАЦИМА СМРТИ.

ЗА ТО ВРЕМЕ У ЈЕДНОМ ПОДЗЕМНОМ ХОДНИКУ.
ОВО ЈЕ СТАРА КАНАЛИЗАЦИЈА!
КАЖЕТЕ ДА СТОТИНЕ ПРОГОЊЕНИХ ОВДЕ НАЛАЗЕ СКРОВИШТЕ?
МЕСТО ЈЕ ВЛАЖНО И НЕЗДРАВО, АЛИ ЈЕ СИГУРНО!

СТИГЛИ СУ У ВЕЛИКУ ЗАСВОЂЕНУ ПРОСТОРИЈУ. КРАТАК ТАЈАЦ, А ОНДА СУ ЉУДИ СКОЧИЛИ НА НОГЕ ПОЗДРАВЉАЈУЋИ ФЛАША.

АКО НЕКО ПОЖЕЛИ НАГРАДУ КОЈУ МИНГ НУДИ ЗА ГОРДОНА И ДОКТОРА БОНА, СЕТИТЕ СЕ КАКО МИ ПОСТУПАМО ПРЕМА ИЗДАЈНИЦИМА!

ОВО ЈЕ ПЛАН ГРАДА. ТУ СУ ОЗНАЧЕНИ НАШИ ТАЈНИ ХОДНИЦИ!
МОЖДА СУ МЕЂУ ЊИМА И ДЕЈЛ И ЗАРКОВ! ОСЛОБОДИМО ИХ!
САЗНАО САМ ДА ЈЕ МИНГ БАЦИО МНОГЕ У ЗАТВОР... И МОЈУ СЕСТРУ СОЊУ.
КУГОР, БУЛОК И ГОРДОН ПРАВЕ ПЛАН ...

САД СМО ТАЧНО ИСПОД ЋЕЛИЈА!
ОВО ЈЕ ПРВИ ПУТ ДА ЖЕЛИМ ДА УЂЕМ У ЗАТВОР!

ШТА? НИСТЕ ДОВЕЛИ ГОРДОНА? НАЂИТЕ ГА ИЛИ ЋЕТЕ УМРЕТИ!
ШЕФ ПОЛИЦИЈЕ ЈЕ ПОДНЕО ИЗВЕШТАЈ МИНГУ.

КАКВА ЛЕПА СЕЉАНЧИЦА! ДОВЕДИТЕ ЈЕ У МОЈУ КАНЦЕЛАРИЈУ!
ОХ, НЕ!
ХОНГ, УПРАВНИК ЗАТВОРА, ОБИЛАЗИ УХАПШЕНЕ...

ХАЈДЕ, МАЛА, ХОНГ НЕ ВОЛИ ДА ЧЕКА!
ПУСТИ МЕ! НЕЋУ ДА ИДЕМ!

КУГОРОВА ДРУЖИНА УПАЛА ЈЕ У ЗАТВОР И САВЛАДАЛА СТРАЖАРЕ.

КАКО СЕ УСУЂУЈЕШ ?
ОХ, ФЛАШЕ! УПОМОЋ!
ЕВО МЕ, ДРАГА!
ГОРДОН ЈЕ СТИГАО У ПРАВИ ЧАС ...

СА НЕКОЛИКО УДАРАЦА СМИРИО ЈЕ ДЕБЕЛОГ ХОНГА.
ДИВНО ЈЕ ШТО СМО ОПЕТ ЗАЈЕДНО !
ДРАГА МОЈА!

ФЛАШЕ, ЦЕО ЗАТВОР ЈЕ У НАШИМ РУКАМА... ОХ, ИЗВИНИТЕ!
ОВО ЈЕ ДЕЈЛ, КУГОРЕ! ОСЛОБОДИ СВЕ ЗАТВОРЕНИКЕ!

СОЊА, ДА ТЕ УПОЗНАМ... ФЛАШ ГОРДОН
ВРЛО СТЕ ХРАБРИ И... ВЕОМА ЛЕПИ!
ХМ, ХМ...
БУЛОК ЈЕ МЕЂУ ЗАТВОРЕНИЦИМА НАШАО И СВОЈУ СЕСТРУ СОЊУ.

ГОРДОН И ДРУГОВИ ПРИПРЕМАЈУ СЛЕДЕЋУ АКЦИЈУ.
КУГОРЕ, ПРЕБАЦИ ОРУЖЈЕ И МУНИЦИЈУ У СКРОВИШТЕ! БРЗО!

ЗАЗВОНИО ЈЕ КОСМОФОН. ДОКТОР ЗАРКОВ ЈЕ ПРИТИСНУО ДУГМЕ.
МИНГОВЕ ТРУПЕ НАДИРУ ОВАМО! ШТА ДА РАДИМО ?
ОТВОРИТЕ ВАТРУ ИЗ СВИХ ОРУЂА! ДОЛАЗИМ ОДМАХ !

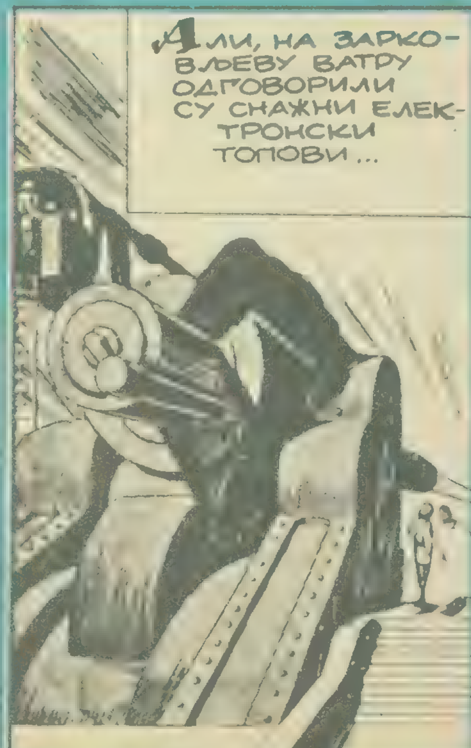
АЛИ, НА ЗАРКОВЉЕВУ ВАТРУ ОДГОВОРИЛИ СУ СНАЖНИ ЕЛЕКТРОНСКИ ТОПОВИ ...

Гордон наређује својим људима да се повуку у тунеле.
Клопка је спремна, Флаше!
У реду! Само пожурите!

Кад су топови у затвору ућутали, мингове трупе су кренуле на јуриш. Али, дочекала их је ужасна експлозија.

Дубоко под земљом...
Експлозија ће сакрити улаз у подземље!
Затвор је срушен!
Надам се да ћемо се мало одморити!
То би била прилика да се боље упознамо!

Побуњеници су приредили славље у част Флаша Гордона и Заркова...

Дејл је за то време помагала доктору Бону у неговању рањеника.

После тога, вратила се у своју собу...
...и, певушећи, спрема се за свечаност.

Соња је сместила Гордона да седне, окренут леђима улазу. Кад је угледала Дејл, загрлила је Гордона и пољубила га.

Соњин трик је успео. Дејл се вратила у собу, јецајући.

За то време...
Молим вас, Соња, не понашајте се као дете!

Не знам шта је са Дејл! Зашто је закаснила?
Изгледа да јој није стало до вас!

Гласник се појавио на прагу дворане и дао знак Флашу.

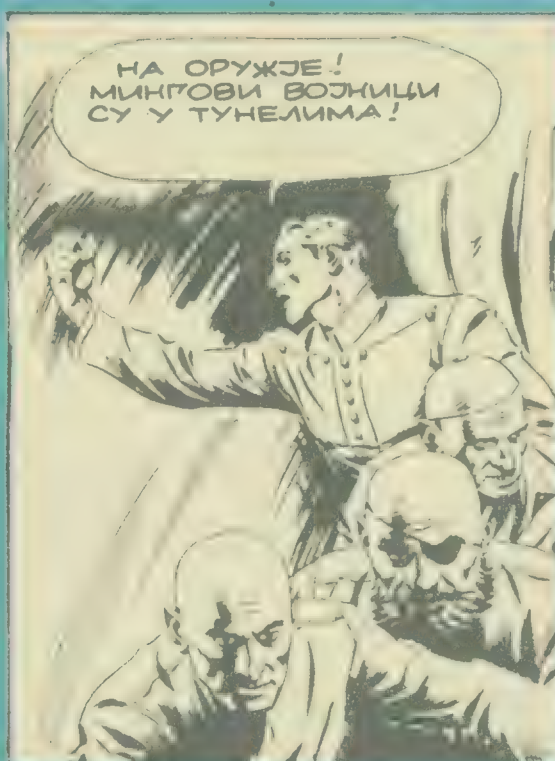
На оружје! Минговi војници су у тунелима!

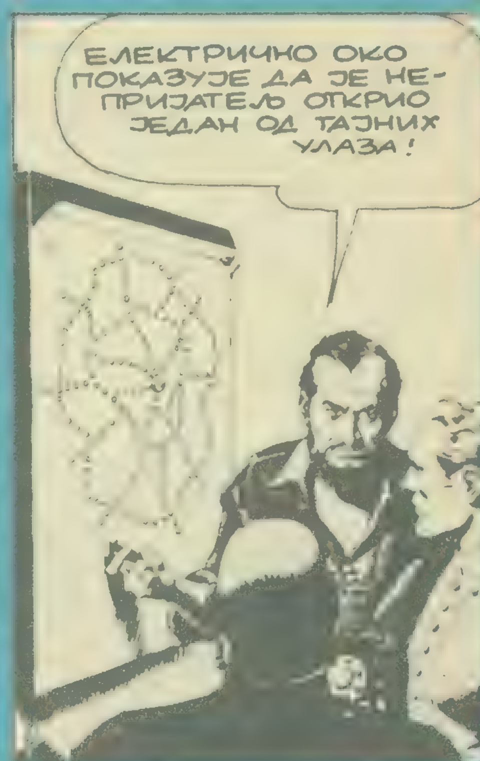
Електрично око показује да је непријатељ открио један од тајних улаза!

Мингове трупе продиру у тунеле.

Стигли су до раскрснице, Флаше!
То је најнижа тачка тунела? Шта мислите о течној ватри?
То је добра идеја!
У главном штабу побуњеника, електрично око показује кретање непријатеља.

По Гордоновим упутствима, у тунел је сипана течна ватра.

НЕСПОСОБНИ ДА СЕ ОДУПРУ СТРАХОВИТОЈ ТОПЛОТИ, МИНГОВИ ВОЈНИЦИ СЕ ПОВЛАЧЕ...

ТРУПЕ КОЈЕ ДРЖЕ УЛАЗЕ У ТУНЕЛЕ ОТВОРИЛЕ СУ ВАТРУ НА СВОЈЕ ДРУГОВЕ.

ГРУПА МИНГОВИХ ВОЈНИКА ПАЛА ЈЕ У ЗАРОБЉЕНИШТВО.

ТЕ НОЋИ, ЈЕДАН ЗАРОБЉЕНИ ВОЈНИК ПРИКРАДА СЕ ГОРДОНОВОЈ СОБИ, РЕШЕН ДА ДОЂЕ ДО УЦЕНЕ ОД ХИЉАДУ МИНГОЛА...

УГЛЕДАЛА ГА ЈЕ ДЕЈЛ И, ДОЗИВАЈУЋИ ГОРДОНА, ИСТРЧАЛА У ХОДНИК...

...У СУСРЕТ НАПАДАЧУ.

УПОЗОРЕН, ФЛАШ ГОРДОН ЈЕ СТИГАО И САВЛАДАО ИЗДАЈНИКА.

КРАЈ ЕПИЗОДЕ

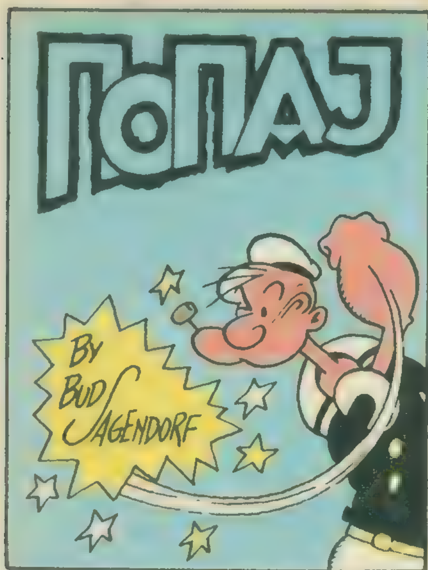
ПОПАЈ
BY BUD SAGENDORF

ВИШЕ САМОПОУЗДАЊА, ДРУГАР! ТО ТИ ЈЕ ОСНОВНО У ЖИВОТУ!
ТО САМОПОУЗДАЊЕ МУ ДОЂЕ МНОГО ТЕШКА СТВАР КАД ЖИВИШ С ПОПАЈЕМ У ИСТОМ ГРАДУ!

ТРЕБА СТАЛНО ДА ГОВОРИШ СЕБИ ДА НИСИ НИШТА ГОРИ ОД ПОПАЈА!
АЛ' КАКО ДА ВЕРУЈЕМ СЕБИ КАД САМ ЈА РОЂЕНИ ЛАЖОВ!

НИШТА НЕЋЕШ ПОСТИЋИ АКО СИ ТАКО МАЛОДУШАН! НАПРЕД! ВИШЕ ВЕРЕ У СЕБЕ!
ДОБРО! ПОСЛУШАЋУ ТЕ!

ЈА МОГУ ДА ПОБЕДИМ СВАКОГ ЖИВОГ НА СВЕТУ!

ВЕЋ СЕ ОСЕЋАМ ПОУЗДАНИЈИ!
ЕВО ПОПАЈА!

ЗДРАВО, ПЕРО! КАКВА ЈЕ ТО ДРЕКА?!

ЗДРАВО, БАЦО!

ШТА МУ БИ? ПАДЕ К'О СВЕЋА!
?
ПЛОП!

ЗАШТО СЕ ОНЕСВЕСТИО?!
ИЗ НАВИКЕ, ДРУГАР! ИЗ НАВИКЕ!

ТРАЖИМО МАСКОТУ ЗА ЂАЧКУ ШТЕДЊУ!

НАЦРТАЈ!

Твој задатак је само да на белом папиру 14x9 см нацрташ амблем за ђачку штедњу и обојиш га што лепше.

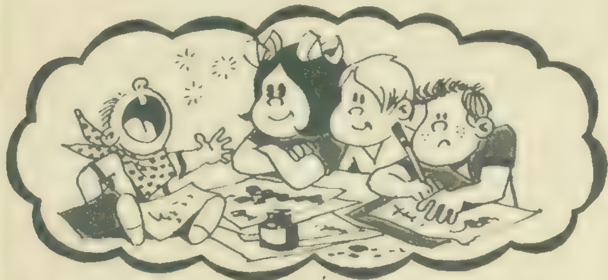

ПОШАЉИ!

Цртеж залепи на дописницу, а с друге стране налепи купон из левог угла који си читко попунио и пошаљи: Политикином забавнику, 11001 Београд, пошт. фах 124, са назнаком МАСКОТА.

ЈЕДИНО ПРАВИЛО

Сви читаоци Политикиног забавника који су ђаци и штеде код Београдске банке имају право да учествују у овој наградној игри.

РОК СЛАЊА

Што пре! Најкасније недељу дана после изласка броја. Имаш право да уз сваки купон Политикиног забавника пошаљеш нови цртеж!

ЧЕКА ТЕ НАГРАДА

I награда — 33 читаоца Политикиног забавника који пошаљу најуспешније предлоге за маскоту, провешће овог лета седам дана на једрењаку „Calypso"!

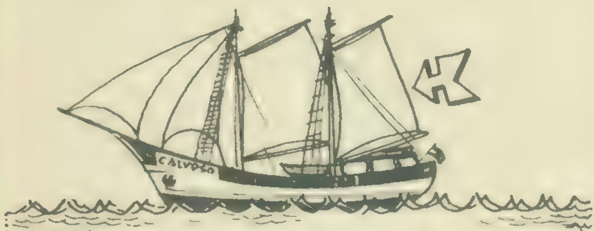

II награда — 1001 ђак који пошаље леп цртеж добиће на дар модерну мајицу с амблемом!

Сваки ђак штедиша код ББ добија поклон: хемијску оловку, лењир, троугао.

КУПОН 6

ИМЕ И ПРЕЗИМЕ

АДРЕСА

ВИСИНА У СМ | БРОЈ ШТ. КЊИЖИЦЕ ББ

ЗАБАВИТЕ СЕ ДОК НЕ СТИГНУ РЕЗУЛТАТИ!

Знаш ли која од свих ових многобројних животиња никако не спада у наш сафари? Питање није тешко, зар не?

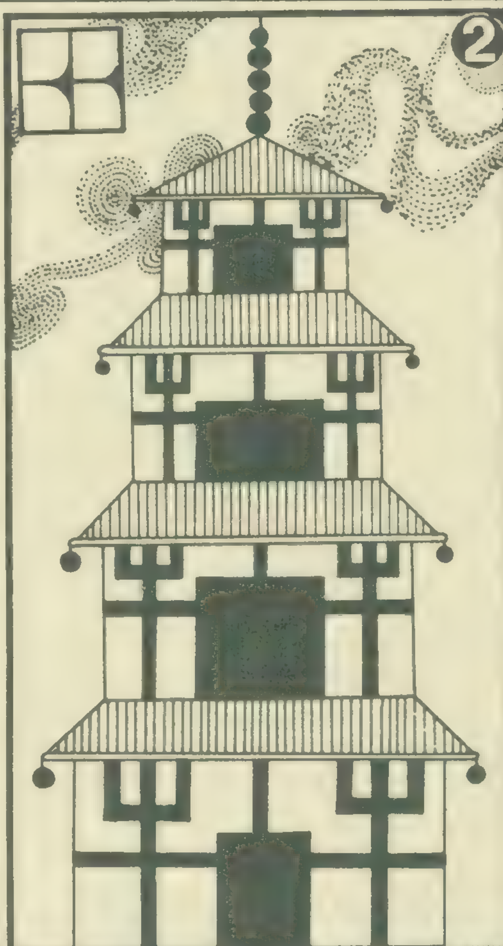

Пронађи кроз која врата пагоде могу да прођу све ове јапанске лутке!

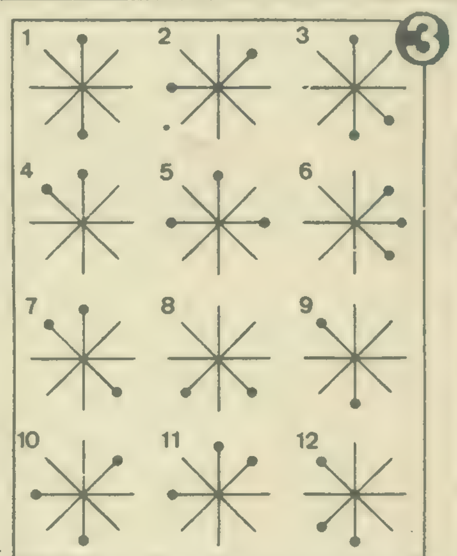

Све су ове фигуре различите осим две које су потпуно исте. Али, пази: нису у истом положају. Јеси ли их нашао?

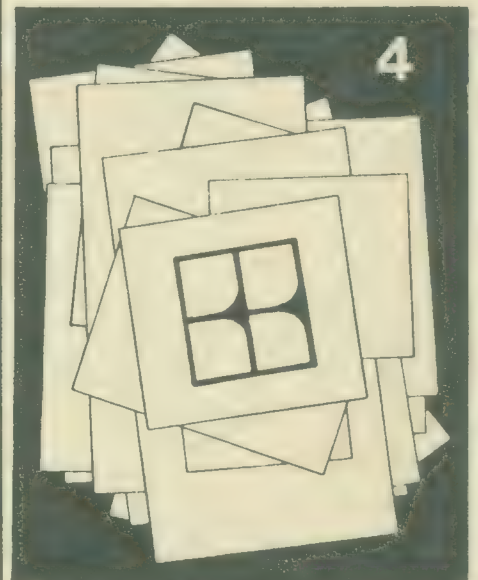

Знаш ли колико укупно има листова папира на овој неуређеној гомили?

ОДГОВОРИ:

Први задатак: диносаурус, **Други задатак:** трећа врата одозго, **Трећи задатак:** 2 и 9, **Четврти задатак:** 19.

ВЕСЕЛО ЈАЈЕ

Онима који воле да цртају и боје предлажемо да ту своју склоност искористе да би за мале кућне свечаности — рођендане и слично -- трпеза лепше изгледала. На тврдо скуваним јајима нацртајте и обојите ликове Ћо Ћо Сан, професора Омеге, Цице Лепотице итд. Да би приликом цртања и бојење јаја била стабилнија ставите их у постоље чије су мере дате на цртежу А. Зависно од лика на јајету обојите и постоље. Од пластелина обликујте плетенице и залепите их на означеним местима.

Муромачи

овде залепите плетеницу од пластелина

пунђа од пластелина са разнобојним чиодама

Ћо Ћо Сан

МЕРЕ ЗА ХИЈАВАТИНУ ПЕРЈАНИЦУ

коса и минђуше од пластелина

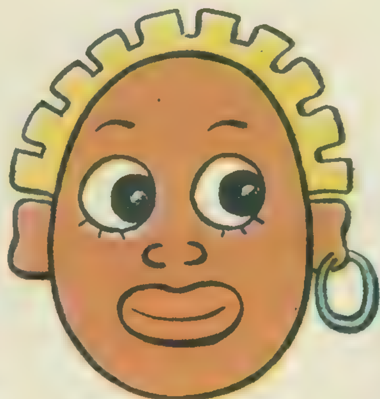

Махалија

Хијавата

плетенице од пластелина

ако хоћете и Хијавану ставите шарену траку

Цица Лепотица

ЗА СВАКО ЈАЈЕ НАПРАВИЋУ ПО ЈЕДНО ОВАКВО ПОСТОЉЕ!

A

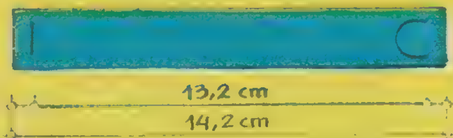

МЕРЕ ЗА ПОСТОЉЕ

нацртајте наочаре тушем

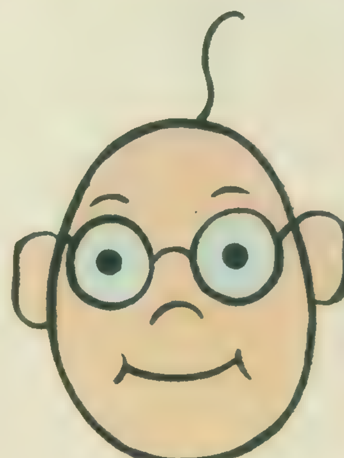

Професор Омега

САМБА УЗ »КОН

— Свако може да научи да игра, чак и онај ко нема слуха — тврде професор математике Аленка Верстовшек и студент Фреди Новак, прваци Југославије у плесу.

Дугачким корацима, у савршеном складу с музиком, они клижу подијумом. У три корака пређу целу салу. Играч на себи има црни фрак с пешевима какав се носио у прошлом веку, а на његовој партнерки је дугачка бела хаљина са широком, широком сукњом. У једном тренутку она се окренула око се

Прво место на овогодишњем такмичењу пионира у друштвеном плесу „Од валцера до бита" заузели су Ивана Жанетић и Душко Тинтор, ученици VI разреда Основне школе „Петар Петровић-Његош", Београд.

бе и публика у првом реду устукнула је запљуснута лепршавим воланима да би гледаоцима већ следећег часа застао дах али овог пута због њега: играч је на једној нози из вео тако компликовану фигуру да су сви помислили исто — шта ако се деси као малочас кад се онај такмичарски пар нашао на поду!

СУКЊА ОД 40 МЕТАРА!

То не долази у обзир — каже играч. — Тајна је у обичној парафинској свећи без које никад не идем на пут. Ципеле нипошто не смеју да се клизају, али још мање да „коче". Решење је једноставно — увек пре изласка на сцену, намажем ђон парафином и — миран сам.

— Да, моја сукња је доста широка — сложила се играчица. Употребила сам 40 метара тила, ако не рачунамо овај материјал одозго. Сама сам је сашила и украсила шљокицама и везом...

Кад је овај пар завршио свој програм од десетак тачака — бечки валцер, инглиш валцер, танго, румба, самба, ча-ча-ча — гледаоци у сали Дома пионира који се разумеју у игру топло су запљескали. Аленка и Фреди могли су да буду задовољни. Они су се на такмичењу пионира у друштвеном плесу „Од валцера до бита" појавили као гости „Политикиног забавника".

Наступили су, наравно, ван конкуренције.

Ко су заправо они? Како су научили тако лепо да играју?

ПАР ИЗ ЗЕЛЕНОГ ФИЋЕ

Аленка има двадесет четири године и професор је математике и физике у средњотехничкој машинској школи у Љубљани, Ашкерчева улица 6. Разредни је старешина I д у коме су само младићи. Сваког дана она предаје кореновање, степеновање, функције, а на међународна такмичења путује за викенд или празник. Вози врло добро тако да се смењује са Фредијем за воланом његовог зеленог фиће с регистрацијом ЉЂ 119-984.

Фреди завршава електротехнику а ради као тренер у клубу Културно--уметничког друштва „Тине Рожанц", Трг ослободилне фронте 3. За седам година откако чине плесачки пар, Аленка и Фреди пропутовали су целу Европу: били су у Мађарској, Чехословачкој, Пољској, Аустрији, Западној Немачкој, Италији, Белгији, Великој Британији, такмичили се у Либану. Највећи им је успех Цвингеров куп који су освојили у Дрездену. За Нову годину наступали су у Баден-Бадену, у Олимпијској хали у Минхену играли су пред 7000 гледалаца, у Лондону на Европском првенству заузели су 13 место.

На свим тим такмичењима они су најмлађи пар, остали наступају по 15—20 година заједно! Уједно они су и пар — са највишим образовањем. Њих двоје течно говоре енглески, италијански, немачки и руски. Задовољни су и кад заузму неко место које није међу првима јер знају да је то заслужено. У жирију они никад досад нису имали судију из своје земље. За њих нема ко да навија! Зато се Аленка и Фреди поуздају само у свој рад. Тренирају сваког дана по неколико часова, а бригу о њима води најчувенији учитељ плеса у Словенији Адолф Јенко. Он има 70 година живота и преко песет година радног стажа! Па ипак, можете га наћи сваког дана у Дому пионира у Љубљани где младе учи да играју модерне и класичне игре.

У ПОЧЕТКУ САМО ХОБИ

Аленка и Фреди почели су да играју у Марибору, одакле су обоје, и то она ко из забаве као и сви њихови вршњаци. Прве кораке научили су од учитеља Лудвига Симончича. Међутим, тек кад су дошли у Љубљану на студије, почели су озбиљно да се баве плесом под руководством вредног и искусног Јенка. И данас тренирају свакодневно и сваки динар који зараде искористе да оду у иностранство и науче нешто ново.

Претерано смеле фигуре нису препоручљиве! То што се неки клате горњим делом тела и криве лево-десно у струку, не значи да умеју да играју. Примећено је да многи уз различиту музику, и уз валцер, и уз румбу, и уз бит — праве исте покрете, такозвани тресквац. То није игра! Запамтите и ово: при игрању не треба махати рукама! На фотографијама: Аленка и Фреди.

КИЦЕ«

Неколико пута путовали су у Минхен где су класичне плесове учили код Холанђанина Едија Вогарда, а за латинскоамеричке плесове служи им филмска камера или иду у Салцбург код Ингре и Питера Фишер. Бит плесове наравно, знају али не тренирају. Јер, у Европи не постоји ниједно такмичење у биту!

Најбољи плесни пар Југославије вежба уз плоче. Најрадије уз оркестре Макса Грегера, Хуга Штрасера и Бела Сандерса јер они аранжирају за игру хитове: тако је мелодија из „Љубавне приче“ прерађена у изванредну румбу, „Кокице“ у самбу...

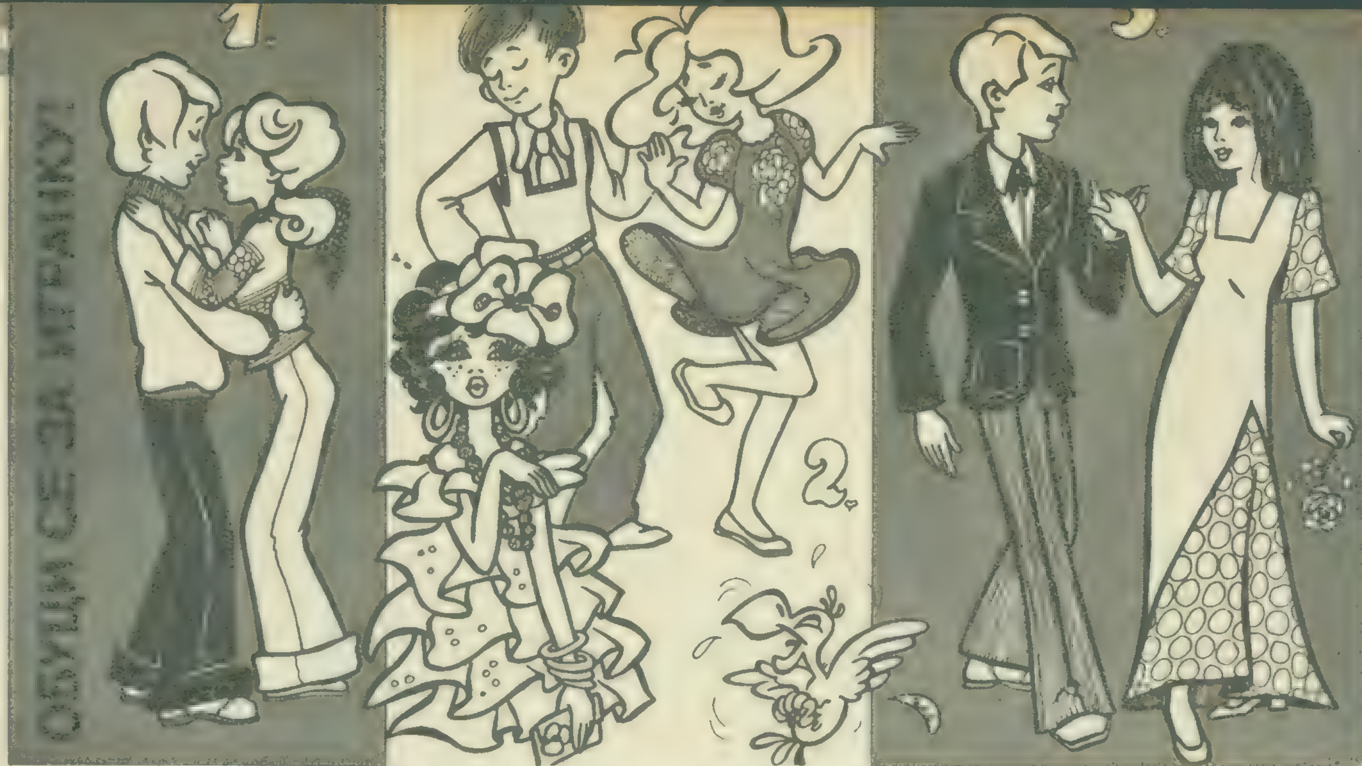

1. ДИСКО КЛУБ И ШКОЛСКА ИГРАНКА — Шира сукња да би покрети били слободнији, а место су тако погодне и панталоне. Најбоље су ниже потпетице. Прескочи шминку и накит. За младиће — обична спортска одећа, џемпери. Најважније је да си уредан, фризура — чиста коса.

2. ЗА КРАЈ ОСМОГОДИШЊЕГ ШКОЛОВАЊА — Свечанија хаљина, кратка или подуга шира сукња са светлијом блузом. За младиће — уредне панталоне и кошуља с модерним пуловером или џемпером. Не долазе у обзир: компликоване фризуре и упадљив накит, волани, траке, вештачке трепавице.

3. МАТУРСКИ БАЛ — За завршетак гимназије, школе ученика у привреди, средње школе: свечана хаљина или панталоне, дуга сукња коју девојке могу саме да сашију, хаљина за вече. Младићи — тамније панталоне, бела кошуља или нека друга пастелна боја, тамнија кравата, ако је носите, сако.

УПИС НА ЈЕСЕН

Најважније је за све оне који хоће да науче да играју да знају ово — то тово сви људи, чак и они који немају слуха и не умеју да певају, чују такт. А то је већ довољно да се научи плес.

Са учењем могу почети већ дечаци и девојчице од 8—9 година. Уз музику они науче прве кораке, а касније и прву окретну игру. Али, основно је да они то морају да виде од неког ко заиста зна да игра. Према томе, најбољи је пут школа играња. У Словенији има укупно седам аматерских плесно-спортских клубова у којима млади могу да науче да играју. Београд, међутим, има само једну такву школу и то при Дому пионира, Таковска 10, коју води учитељ Јелена Стијеповић. Упис је на јесен и Забавник ће на време објавити рок пријављивања.

Не пропустите да се упишете у школу играња. Јер, онај ко зна да игра, никад није усамљен.

В. С.

ОВАКО СЕ НЕ ИГРА

Dan BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

Идућег петка: ДИКТОР ЈЕ УХВАЋЕН!

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

НАПАД У ЛИФТУ

Све је почело на чудан начин. Управо ми је зубни лекар извадио зуб и ја сам са још отеченим образом стајао испред његове ординације на петом спрату нове зграде у Булевару Распај, у Паризу. И поред добијене инјекције осећао сам јак бол у вилици и с нестрпљењем сам чекао да се појави лифт и да се што пре вратим кући.

На истом спрату, поред докторове ординације, налазило се више канцеларија.

Најзад је лифт стигао. И док сам улазио у њега из ходника су се однекуд појавиле три особе и ушле за мном. Најстарији међу њима, човек средњег раста и средњих година чврсто је стезао уз повећи стомак црно коферче. Други, младић чупаве косе, имао је на себи фармерке и црну кожну јакну. Трећи је био неодређених година, нездраве боје лица, с тамним наочарима.

— Који спрат? — упитао сам пошто сам се налазио код табле с дугмадима.

Сви су као и ја ишли до приземља. Притиснуо сам дугме и лифт поче полако да се спушта. А затим се изненада заустави између четвртог и трећег спрата.

ТО ЈЕ УЖАСНО!

Згледасмо се. Нисам кукавица али ми ипак није било пријатно да се нађем затворен између четири челична зида. Из све снаге притиснух алармно звоно и ускоро се са четвртог спрата зачу глас:

— Не могу да покренем лифт! Ја сам настојник! Не бојте се, одмах ћу позвати мајстора.

— То је... то је ужасно — гунђао је дебељко. — Ја сам јувелир и хитно морам да испоручим драго камење једном купцу који вечерас путује у иностранство. Каква неприлика!

Младић у фармеркама и кожној јакни равнодушно слеже раменима и извади из џепа цигарете. Човек с бледим лицем погледа га ужаснуто и запита:

— Зар овде да пушите? Зар не видите да ионако немамо ваздуха и ко зна колико ћемо још овако стајати?

— У реду, пријатељу, не узбуђујте се! — добаци му младић и врати цигарете у џеп.

Настала је тишина. Језик ми је и без моје воље непрекидно додиривао изранављене десни и још више их озлеђивао.

— Зовем се Лирсел, Роже Лирсел — први је прекинуо тишину јувелир. — Много се журим, уколико не стигнем на време изгубићу велике паре.

— Ја сам инспектор Жеди из париске полиције — представио сам се и ја.

ТЕЛО НА ПОДУ

Све главе окретоше се у мом правцу. Не среће се сваки дан инспектор полиције, па још у поквареном лифту.

— А ви, господине, чиме се ви бавите? — упитао сам човека с наочарима.

— Ја сам књиговођа — процеди човек кроз зубе.

Тог тренутка у кабини не стаде светлости. Настаде комешање, као кад људе ухвати паника. Прилепљен уза зид кабине повикао сам:

— Мир! Останите на својим местима. Ускоро ће нас извући...

— Ви се већ понашате као шеф — примети иронично младић.

— Не газите ме по ногама — љутио се књиговођа.

А тада се зачу јувелиров глас:

— Неко ми је отео коферчић...

— Смирите се! — рекао сам. — Све ће бити у реду.

— Упомоћ! — чуло се још једном а онда се, уз кркљање, нечије тело скљока на под од кабине. Инстиктивно сам рукама заклонио лице.

— Не знам који је од вас двојице напао јувелира, али будите сигурни да одавде неће изићи без моје дозволе. Кривца ћу ухапсити чим нас ослободе.

— Ја нисам — рече младић.

— Нисам ни ја! — хистерично је урлао књиговођа.

Осећао сам се глупо. Нисам кукавица али овде, у мраку, налазио сам се у незавидном положају. Нисам познавао противника или противнике. Нико нормалан не би покушао да украде драго камење у поквареном лифту, али ко зна? Можда је неко од њих и лудак?

Најзад се светлост поново упалила. Никад нећу заборавити слику која се тад указала преда мном. Трговац је лежао на поду стежући свој коферчић. Изгледало је као да долази себи. Младић и књиговођа имали су изглед спреман на борбу као и ја.

Помогао сам Лирселу да се подигне.

— Је л' све у реду!

— Да, ударили су ме по глави!

Ускоро се и лифт покренуо. Кад смо стигли у приземље јувелир затражи од зачуђеног настојника да позове полицију. А затим са олакшањем утврди да му је све драго камење на броју.

Позвани полицајац све нас је привео у комесаријат. Одмах су узели отиске с коферчића и установили да се на њему налазе само отисци јувелира. Нападач је, без сумње, имао рукавице на рукама.

ЈУВЕЛИР ЖУРИ

Пошто је узео податке младићу, који се звао Едмон Драко, и књиговођи Бернару Фарану дежурни полицајац их је отпустио. Јувелир Лирсел је одмах, чим је изишао на улицу, потрчао као да се надао да ће стићи на заказани састанак.

Заборавио сам на бол у вилици и одмах кренуо за њим. На улици сам погледао лево и десно: младића и књиговође нигде више није било.

Лирсел је скренуо у оближњи парк и ја сам га изгубио из вида. А онда сам одједном зачуо неко кркљање. Појурио сам у том правцу и нашао Лирсела на земљи. Поред њега није било коферчета.

— То... то је један од њих двојице — муцао је јувелир. Си... сигуран сам! Напао ме је с леђа и нисам му видео лице! Али, сигуран сам да је то онај младић, Драко... Док сам падао приметио сам једну сенку како бежи трчећи огромним корацима.

Првог пролазника који је наишао замолио сам да оде у комесаријат и позове дежурног. Ускоро је пред нама стајао онај исти полицајац који нас је и малочас испитивао. Измерио је трагове у влажној земљи који су водили од алеје до плочника — раздаљина је од једног до другог отиска стопала била око 70 сантиметара. На плочнику трагови су се губили... Остало је само да Лирсел о овоме обавести осигуравајући завод.

Сутрадан смо се сва четворица поново нашла у полицијском комесаријату, у одаји не много већој од кабине лифта у којој смо се јуче стицајем околности упознали. Нов је био само полицајац који је, одмеривши нас погледом, рекао:

— Трагове које смо нашли у алеји могао је да остави Драко, али исто тако и Фаран јер су отприлике исте висине. Уосталом, пошто Лирсел није видео свог нападача трагове је могао да остави и било који шетач који је туда прошао. Јер, кораци свих одраслих мушкараца су приближни: око 70 сантиметара. Могу такође да вас обавестим да смо недалеко од места на коме је Лирсел нападнут нашли његов коферчић, само празан...

Одједном ми је било јасно ко је кривац. И какву је грешку направио.

А вама, драги читаоци, да ли је јасно ко је кривац и какву грешку направио? Уколико сте пажљиво прочитали овај текст можда сте и сами дошли до тачног решења. Уколико, јесте, честитамо! А ако нисте погледајте решење на страни 31.

ДРЖАВА СТЕФАНА ДЕЧАНСКОГ

БИТКА код ВЕЛБУЖДА

Српски краљ Стефан Дечански (1321—31), син краља Милутина, дуго се после очеве смрти са братом Константином и рођаком Владиславом борио за престо. Кад су сукоби у држави решени и Србија наставила да јача, 1328. године Бугарска и Византија склапају савез против Стефана Дечанског. За напад на Србију бугарски цар Михаило прикупио је 15000 војника, међу којима је било око 3000 Татара и Влаха, а византијски цар Андроник III неколико хиљада најамника. У пролеће 1330. године и Стефан Дечански је почео да сакупља војску. Међу 15000 његових војника било је 1000 најамника Немаца и Шпанаца, од којих 300 оклопника.

Цар Михаило је почетком јула кренуо из Софије на југ и, прешавши реку Струму, улогорио се у делу Македоније који је био под српском влашћу. Ускоро је и Андроник III упао у Македонију и заузео неколико пограничних градова. Требало је да се две савезничке војске споје и крену у заједничку акцију. Али, Стефан Дечански их је предухитрио. Своју војску постројио је у два борбена реда, у првом коњицу — у другом пешадију, и 28. јула повео је према бугарским логорима код Велбужда, данашњег Ћустендила. Михаило је био изненађен.

Напад су почели српски коњаници у две колоне: једном је командовао краљ Стефан а другом, усмереном на језгро бугарске војске, престолонаследник Душан. Помагала је и пешадија нападајући углавном стрелама. Душанова колона савладала је бугарску војску окупљену око Михаила, а затим су разбијена и крила непријатељске војске која се дала у бег. Бежећи, Михаило је пао с коња и српски коњаници су га убили. Срби су тада прешли на бугарску територију и код Радомира приморали Бугаре на мир. Кад је Андроник дознао за Михаилов пораз, напустио је заузете градове у Македонији. После победе код Велбужда српска средњовековна држава постала је најмоћнија на Балкану.

Петком у Забавнику, а понедељком на Радио-Београду I, у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО, најбољи певачи, ансамбли и хитови!

ВЕЧЕ УЗ РАДИО

МУЗИКА АФРИКЕ

Иако су многи афрички ритмови и инструменти нашли своју примену у модерној музици о самој музици Африке мало се зна. Све што се доскора о њој знало упознали смо кроз музику Хуга Масакале, Мирјеј Макебе, групе „Осибиса" или захваљујући причама које су са својих путовања по Африци доносили познати музичари. Тако Џинџер Бејкер, чувени енглески бубњар који већ неколико година живи у Нигерији где је направио први студио за снимање музике, тврди да је открио читаву плејаду младих изузетно талентованих музичара.

У последње време музика Африке добила је свог правог амбасадора у Ману Дибангоу из Камеруна. Овај врсни свирач на саксофону и композитор примио је пре неколико месеци у Америци читав низ признања за изванредан тираж своје плоче на којој се налази песма „Соул Макоса". На овогодишњем МИДЕМ-у, фестивалу плоча у Кану, извео је са својом деветочланом групом неколико композиција за које су новинари написали да представљају највећи музички доживљај.

— На континенту са кога долазим музика има изузетно привлачну моћ: на једном обичном концерту окупи се неколико десетина хиљада слушалаца. У Камеруну и многим деловима Африке свирају практично сви. Али, док се о музици других делова света зна готово све, Африка у својим џунглама и беспућима скрива још неоткривене ритмове, инструменте и музичаре! — каже Дибанго.

Занимљива је прича о његовој песми „Соул Макоса". Њу је Дибанго написао још у Камеруну, али како није имао услова да је сними оставио ју је по страни. Када се пре 15 година доселио у Париз направио је пробни снимак и послао га једној америчкој фабрици плоча. Није добио никакав одговор па је скоро заборавио на „Соул Макосу". Наставио је да свира, постигао је међународну славу и углед међу својим колегама. После 15 година свирања по разним оркестрима одлучно је да оснује сопствену групу. Окупио је деветорицу талентованих Африканаца и увежбавајући с њима репертоар сетио се своје старе песме. Нова група снимила је мало прерађену песму и неколико недеља касније „Соул Макоса" постаје светски хит.

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

ПЕСМА ХАРЛЕМА

(HARLEM SONG)
(одломак)

Музика и текст: М. Крикориан
Изводи: група „СВИПЕРС" (SWEEPERS)

Како можеш живети
тамо где не би смео,
чекајући да сунце сине,
спавајући на улици,
само да би преживео,
никада сам!

Сети се детињства:
тада си свему одолевао
а сад си рушевина.
Људи хитају
не освћући се и не марећи
за твоју песму . . .

Песму недеље „ПЕСМУ ХАРЛЕМА" можете чути у понедељак 17. јуна у емисији „Вече уз радио" која се налази **на I програму Радио-Београда од 20.00 до 22. часа!**

Берза плоча

Купујем ЛП плоче састава „Крозби, Стилс, Неш и Јанг".
Врањо Тибор
Адијева 34
21000 Нови Сад

• • •

Купујем ЛП плочу ABRAXAS групе Сантана.
Марија Грбаношић
Војводе Мицка 38
11000 Београд

ЗАНИМЉИВОСТИ О ЕМЕРСОНУ, ЛЕЈКУ И ПАЛМЕРУ

Кејт Емерсон свира на специјалном муг синтисајзеру који вреди преко 200 милиона динара. Тај инструмент који је за њега направио лично др А. MOOG, иначе аутор синтисајзера, сматра се за врхунско остварење на пољу музичке електроније.

☆☆☆

На своје турнеје ЕМЕРСОН, ЛЕЈК и ПАЛМЕР воде екипу од преко 80 људи а носе опрему тешку око 20 тона. Поред специјалног озвучења и комплетне опреме за свирање, ту се налазе и две позорнице са кулисама, скеле са светлосним ефектима и рефлекторима, као и бројни костими које ови музичари мењају. По Европи се та опрема превози у два контејнера а за турнеје по Америци узимају посебни авион.

☆☆☆

После смрти гитаристе Џимија Хендрикса објављено је и то да је непосредно пре трагедије (октобар 1970) чувени музичар преговарао са Кејтом Емерсоном (оргуље), Грегом Лејком (бас гитара) и Мичом Мичелом (бубњеви) да заједно оснују нову супер групу.

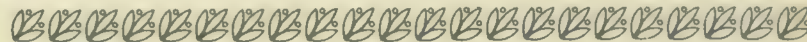

КОЛИКО ПОЗНАЈЕТЕ

АЛИСА КУПЕРА?

1. Право име Алиса Купера је:
   - a. Greem Ford (GRAHAM FORD)
   - b. Дејвид Фарнер (DAVID FURNER)
   - c. Винс Фурние (VINCE FURNIER)
2. Његов отац је:
   - a. музичар
   - b. свештеник
   - c. пилот
3. Пре оснивања групе »ALICE COOPER« свирао је у саставу:
   - a. STOOGES
   - b. NAZZ
   - c. O'JAYS
4. Последњи албум групе »ALICE COOPER« носи назив:
   - a. MUSCLE OF LOVE
   - b. BILLION DOLLAR BABIES
   - c. KILLER

ОДГОВОРИ:

1. Винс Фурние
2. свештеник
3. STOOGES
4. MUSCLE OF LOVE

СЛОБОДНО ПИТАЈТЕ

Волео бих да сазнам нешто више о Мади Вотерсу?!
Радомир Гостовић
Саве Ковачевића 66
11000 Београд

Мади Вотерс (MUDDY WATERS) је један од најзначајнијих уметника који су пронели светом поруку блуза. Рођен је као Мекинли Морганфилд (McKinley Morganfield) 4. IV 1915. године у делти реке Мисисипи, правој постојбини блуза. Већ у 15. години имао је свој вокални састав а у 20. је знао одлично и да свира на гитари. Године 1941. на плантажи где је радио први пут је сниммљен како пева и снимци се данас чувају у Конгресној библиотеци САД. Године 1943. сели се у Чикаго и ту упознаје тајне електричне гитаре. Непосредно затим почиње његов успон, прво у локалним а затим у националним размерама. Временом је стекао славу великог блуз музичара и за многе касније генерације он је прави узор. У својој каријери често је сарађивао са познатим уметницима блуза и џеза, али је у последње време у снимањима успешно користио и талентоване поп-музичаре. Споменимо сарадњу са Мајком Блумфилдом, Полом Батерфилдом, Рори Галахером, Мичом Мичелом, Риком Гречом и Стивијем Винвудом. Због слабог здравља данас се ретко појављује. Најзначајнији албуми:

At Newport (1960), Folk Singer (1964), Muddy, Brass and The Blues (1966), Electric Mud (1968), Fathers and Sons (1969) i London Sessions (1973).

• • •

Како се могу набавити плоче Демиса Русоса?
Владица и Љубиша Владисављевић
Пнпп

На југословенском тржишту ексклузивно право за дистрибуцију плоча чувеног грчко-француског певача има Продукција плоча РТБ. Ова наша диско кућа редовно издаје све његове сингл плоче а издала је и један Русосов албум. Како смо обавештени плоче овог певача се изванредно добро продају и редовно достижу високе тираже.

Снимио: М. Вучићевић

Фантастична прича

ЗОРАН ПОПОВИЋ

Необична способност

Стиснутих зуба и плачући од бола вукао се према извору чији је жубор допирао до њега

Свест му се лагано враћала. Са њом се јављао и оштар бол у глави. Хтео је да се осврне око себе, али се због тог покрета умало није опет онесвестио. Када се прибрао, опрезно је погледао трудећи се да главу што мање покреће. Видео је олупину аутомобила како догорева на неких стотинак метара даље.

Мора бити да сам испао из кола док су се претурала. Имао сам среће, могао сам да жив изгорим! — помислио је. — Али, где ли сам сад?

Колико је могао да види, а да се много не покреће, био је на дну неког кањона. Изнад њега су се уздизале стрме литице. Није се чуо никакав звук саобраћаја. Значи, пут је далеко горе. Чуло се само тихо жуборење воде негде у близини. Шум воде изазвао је страховиту жеђ. Покушао је да се довуче до тог извора, или потока, или шта ли је већ било. Ослонио се на руке и померио се унапред. Сада је осетио да му је нога вероватно сломљена. Бол му пресече дах. Стегнутих зуба, са очима пуним суза од бола, вукао се сантиметар по сантиметар.

Бол престаје

Вода је збиља била близу. Само неколико метара делило га је од ње. Прошла је читава вечност док се коначно довукао до мале локве да пије. Истовремено са нестанком жеђи нестајало је и бола. Сада је смогао снаге да се мало умије. У глави му се потпуно разбистрило и више га није болела. Опипао је руком и нашао у коси велику посекотину. Прсти су му били тек мало умрљани крвљу. Захватио је воду шакама и испрао рану, па је пажљиво опипао. Напипао је само нешто као ожиљак и ништа више. Место чак није било ни осетљиво на додир. Једноставно, као да ту до малопре није било никакве ране. Да га нога није тако жестоко болела можда би се и зачудио. Сада је могао да слободно креће главу. Погледао је око себе и приметио две ствари. Вода из локве од извора ни је отицала никуд. Вероватно је на дну била нека рупа кроз коју је од лазила у земљу. Изнад себе видео је само стрме литице.

Био би ми потребан хеликоптер да се одавде извучем! — помислио је.

Истог тог тренутка изнад литице се појавио хеликоптер и почео полако да се спушта ка њему.

Људи који су изишли из њега ћутке су га положили на носила и унели у хеликоптер. На његове одушевљене поздраве нису се ни осврталн.

Ваљда виде да ме треба одвести у болницу — помислио је.

Хеликоптер се спустио у двориште велике зграде, очигледно болнице. Изнели су га и спустили на земљу. Затим уђоше у хеликоптер и изгубише се. За све време нису про говорили ни речи.

Болничари који су га уносили у зграду, напротив, били су врло говорљиви. Желели су да знају шта му се догодило и како је доспео овде.

— Аутомобилска несрећа! — било је све што је рекао.

Ничег се не сећам!

Шта би друго још могао да каже кад ни сам није ништа знао. Није се сећао ни свог имена! То је са запрепашћењем констатовао када га је лекар питао ко је.

— Не, докторе, не сећам се ни куда сам ишао ни одакле сам пошао. Не знам ко сам, ни где се налазим. Још мање знам шта ми се догодило.

Снимци ноге показивали су прелом на два места.

— Али не брините, није ништа страшно — рече му лекар.

На снимку главе видела се нека, очигледно, стара, повреда.

— Вероватно ту лежи узрок ваше амнезије. Ударац при паду могао је да активира стару повреду. Видите, овде је некада била пробијена лобања. Вероватно је чак и мозак био мало повређен, па су сада пад и ударац могли да изазову притисак на раније повређено место и амнезију. Да ли се можда сећате откуд вам та повреда?

Заустио је да каже да то није стара повреда и да је до пре пола часа то била велика отворена рана, али се предомислио. Било је толико невероватно, да се није усудио да то превали преко језика. Само је одмахнуо главом.

— Да, наравно — рекао је лекар. — Не сећате се, али постепено ће вам се сећање вратити. Засад ћемо се прво потрудити да вам средимо ногу.

Кад је лекар отишао покушао је да се сети свега. Међутим, наилазио је на зид. Сећао се само догађаја откако се пробудио на дну кањона. Све остало било је у тами.

Покушао је да спава. Надао се да ће га сан окрепити и да ће се можда свега присетити кад се пробуди. У узалудним покушајима да заспи дочекао је вече. Светли квадрат прозора већ је потамнео и почеле су се назирати звезде, а он је још био будан. Гледао је у ведро небо. Светлуцање звезда га није успавало. Напротив. Мисли су му лутале, вртеле се у круг. Треперење звезда га је натерало да помисли:

Шта ли има тамо горе? Има ли и тамо људи? Баш би било лепо кад бих то могао да видим. Да одем на неку далеку планету на којој има живота и људи као и код нас!

Ово мора бити сан — помислио је док се, вукући завијену ногу, склањао уз зид да га не закачи неко од тих чудних захукталих возила.

Таква возила никад није видео. Нису имала точкове, лебдела су из над тла и бешумно јурила. И згра-

де су биле необичне. Нигде није ви део ни прозоре ни врата, само голе зидове. Ипак, нису деловале једнолично. Биле су ишаране најнеобичнијим геометријским фигурама, у разним живим бојама које су се преплитале и као да нису биле фик сиране на једном месту. Личило је то на неку игру облика и боја, складну и некако осмишљену. Обузимало га је некакво чудно осећање. Као да се губио, као да из њега ишчезава сва снага. Стигао је само да помисли: Боље да сам остао у болници!..

На другој планети

Опет је гледао кроз прозор у тре пераве звезде.

Јесам ли то сањао? Да ли је могуће да ми се дешавају ствари које зажелим? И како је то могуће? Кад бих, на пример, зажелео да ми сломљена нога опет буде читава, шта би се догодило?

Покренуо је ногу. Није осетио ништа. Мало је размишљао па притиснуо звоно. Ушла је сестра.

— Сестро, молим вас, позовите доктора!

Лекар је одмах дошао.

— Да ли вам се повратило сећање?

— Не, али сам открио нешто. Реците ми, докторе, да ли је могуће да се мисли материјализују?

— Не, није могуће!

— Јесте ли сасвим сигурни?

— Сасвим!

— А ако бисте се уверили у супротно, ако бисте то видели својим очима?

— Па, прво бих морао да видим — насмеши се доктор — али зашто то све питате?

— Докторе, скините ми гипс са ноге, снимите је, па ћу вам онда објаснити.

Нешто у његовом гласу натера доктора да га послуша. Кад је нога била снимљена, лекар је остао запрепашћен. Од прелома није било ни трага!

— Видите, ја сам само пожелео да ми нога опет буде здрава! Како то објашњавате?

Лекар је и даље ћутао потпуно збуњен оним што је видео.

Сада му је испричао све чега се сећао. И о хеликоптеру који је дошао на његову жељу и о путу на неку далеку планету са чудном цивилизацијом. Све је то ипак било толико невероватно да је лекар само одмахивао главом.

— У реду, идемо заједно на ту планету! И сам хоћу да се уверим да нисам имао халуцинације. Ако и ви видите исто што и ја, значи да је све то реалност. А онда ћемо покушати да заједно све то објаснимо!

Пре него што је доктор могао да било шта одговори, помислио је да се заједно са њим нађе у оној истој улици са шареним зидовима.

Опет су јурила чудна возила без точкова. Сада није био тако запрепашћен као први пут, сада је знао шта ће видети.

Доктор је стајао поред њега отворених уста.

— Молим вас реците ми шта видите! Па ово је потпуно лудо!

Мирно му је описивао све што је видео.

— Да, тачно! Немогуће је да обојица имамо исте халуцинације! Али како...?

— Не знам, само ми је јасно да ово није сан!

Једно од возила им је пришло са свим близу и зауставило се поред њих. Осетили су да их нешто вуче према возилу. Покушали су да се одупру тој сили али нису успевали. Коначно су већ били просто залепљени за возило. Чврсти материјал на који су били притиснути почео је да омекшава, постаје еластичан и да се угиба под њиховом тежином. Изгледало је као да упадају у тесто. Најзад су сасвим утонули и нашли се у унутрашњости возила. Тамо су угледали три бића налик на људска, ако би се тако могло рећи за прилике које су биле приближно њихове висине, али без руку и са по четири ока. Изгледало је да их та бића гледају истовремено са свих страна.

Доктор остаје

Када је прво изненађење про шло, брзо је зажелео да се опет нађе у болничкој соби.

— Заборавио сам на доктора — рече гласно — али сада је већ касно да се враћам по њега. Неће му се ваљда ништа лоше догодити. Желим да му се ништа лоше не деси! Ваљда ће ми се и та жеља испунити...

Легао је и почео да размишља. Неочекивана моћ му се допадала, али га још више плашила. Најзад је донео одлуку. Уздахнуо је дубоко и натерао се да интензивно мисли. Чак је гласно говорио:

— Желим да се опет нађем у свом аутомобилу, али да не идем истим путем на којем сам доживео несрећу, желим да стигнем кући, желим да се сетим свега, да знам ко сам, али и желим да све ово заборавим, желим да коначно изгубим ову способност, хоћу да живим нормално, као и пре несреће...

Утерао је кола у гаражу и ушао у кућу. Поздравио се са женом и деци поделио поклоне које је донео са пута. Затим је отишао на спавање.

Јутарње новине је читао за време доручка.

— Шта то има тако интересантно у новинама — упита га жена — да су ти оне важније од мене?

— Па и има. Рецимо опет су се појавили летећи тањири. Видели су их истовремено на неколико места у свету...

Малу вест на шеснаестој страни није ни приметио. А и да јесте ништа му не би значила вест да су из болнице, удаљене одавде више од двеста километара, нестали лекари и непознати пацијент са сломљеном ногом и да је потпуно необјашњиво како и зашто су нестали...

укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) правац у уметности, 12) стари музички инструмент (множ.), 13) чокот винове лозе, 14) усамљена, 15) друга, 16) део куће, 18) индустријска област у Немачкој, 19) лична заменица, 20) веће узвишење, 22) староегипатско божанство, 23) део шаке, 24) америчка компанија за васионска истраживања, 26) место у Босни, 29) песник-лиричар, 31) скраћеница за: ад акта, 32) холивудски комичар (Бастер), 35) женско име, 36) ознака за: коњска снага, 38) део народне ношње, гуњ, 40) сугласник и самогласник, 41) река у Херцеговини, 43) нација, 45) коњ, 47) једна електрода, 49) изненада, одједном, 51) део прибора за писање, 53) уређена морска обала, 54) првак, 56) птице из породице кока, 58) упитна заменица, 59) личност из истоимене Шекспирове трагедије, 61) чувена италијанска опера у Милану, 62) бодља, 63) сеоско подручје, 65) телефонски позив, 66) део тела, 67) роман Данијела Дефоа.

УСПРАВНО:

1) Хомеров јуначки спев, 2) експлозивно тело, 3) речца која означава дубоку старост, 4) једна нота, 5) непознат, 6) држава у Азији, 7) један аутомобил, 8) историјско место у Малој Азији, 9) вео, копрена, 10) река у Сибиру, 11) врста далматинске вишње, 16) планина у Босни, 17) летопис, 20) жуљ, 21) стара држава у Азији, 23) иницијали београдског спортског коментатора, 25) мера за хартију, 27) животиња са скупоценим крзном, 28) муслиманска верска књига, 30) узор, 33) морска риба, 34) јужно воће, 37) увезано жито, 39) далматинска соба, 41) риба северних мора, 42) обичај (турц.), 44) шпански сликар (Салвадор), 46) град у Канади, 48) митолошки бог рата, 50) необучен, 52) отпуштање са посла, 53) америчка филмска глумица („Градић Пејтон“), 55) справа за сејање брашна, 57) древни плуг, 58) кречњачки предео, 60) острво на Јадрану, 62) ономатопеја звука трубе, 64) ауто-ознака за Ријеку, 66) два сугласника.

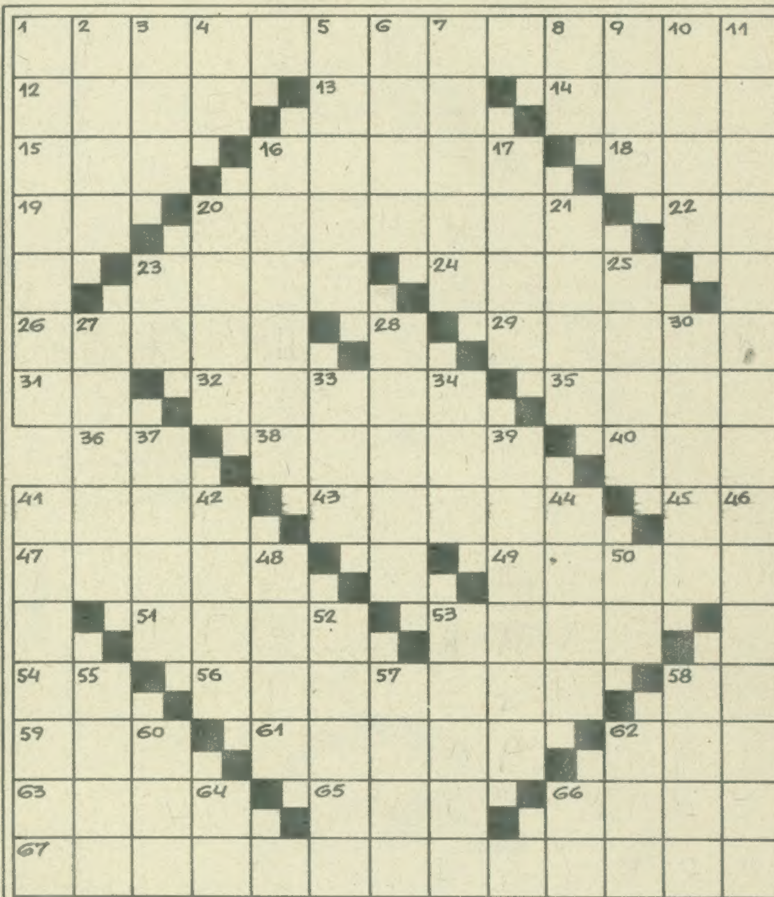

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) ски, 4) капак, 7) лак, 10) трска, л, 11) опера, 12) рат, 13) старт, 16) око, т, 17) статива, а, 18) сет, 20) Атика, 21) ада, 23) трка, 25) ина, 26) Одак, у, 27) Ани, а, 29) грм, в, 30) поново, 31) армија, и, 32) Ида, с, 34) чар, р, 35) цена, 37) апс, 39) раме, 41) ара, 42) склад, 44) Лил, г, 45) странац, л, 46) пет, 48) раван, 49) мит, 51) Олово, а, 52) авион, 53) дар, 54) јарак, 55) Ант.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор НИП „ПОЛИТИКЕ“ Миροљуб Лазаревић.
Главни и одговорни уредник „Политикиног забавника“ Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 132,00 дин, полугодишња 66,00 дин, тромесечна 33,00 дин. Претплата за иностранство: годишња 264,00 дин, полугодишња 132,00 дин, тромесечна 66,00 дин. Уплате на текући рачун 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: DM 46 — S 16 — Ff 73 — Sfr 53 — Зкг 73. Девизне уплате за иностранство преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292--32000-000-00054. Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1, тел. 322-711.
На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-29 73-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

НАРАНЧА ФРУТОЛИНО
ЈАБУКА ФРУТОЛИНО
ЕКСТРА МЕДОЛИНО
ЧОКОЛИНО
МЕДОЛИНО
ФРУТОЛИНО

НОВИ ПРОИЗВОДИ ДЕЧЈЕ ХРАНЕ ПОДРАВКА

Подравкина дечја храна —
укусна храна за
најмлађе,
младе
и мање младе!

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

Драги Забавниче,

СВУД СЕ СЛАВОМ ПРОЧУО...

Ученица сам основне школе „Сава Ковачевић“ у Скопју па бих желела да сазнам нешто више о хероју чије име носи моја школа.

Татјана Сергеева, Скопје

Тринаестог дана јуна 1943. године, храбро предводећи своју 3. дивизију на немачки обруч у чувеној бици на Сутјесци, пао је покошен код села Кракова херој Сава Ковачевић. Тако се завршио живот једног од најомиљенијих

револуционара, бораца и команданата. Али, још истог дана, у јеку најжешће битке, командант Сава наставља да живи у песми и легенди. Касније ће његово име бити често спомињано у аналима о херојима и биткама, а гроб место где ће долазити бројни млади за чију је слободу и овај командант дао свој живот.

Сава Ковачевић је рођен 1905. у селу Нудо код Грахова. Као дете сиромашних сељака одлази по селима на печалбу а затим се запошљава као радник. Већ тада је Сава најватренији поборник и учесник штрајкова и демонстрација које је организовала КПЈ чији је члан од 1925. године. Био је секретар Месног комитета у Грахову, члан Окружног комитета у Никшићу и члан ПК КПЈ за Црну Гору и Боку. Од 1930. до 1939. више пута је прогањан и затваран. Када је 1941. године дошло време да се диже устанак, Сава је поново међу првима. Већ при ослобађању Грахова од Италијана Сава командује партизанским јединицама. Касније је био командант Никшићког партизанског одреда, заменик команданта Главног штаба за Црну Гору и Боку и члан Врховног штаба. Од јуна 1942. Сава је командант чувене 5. црногорске пролетерске бригаде с којом се у јулу 1942. пробија са Зеленгоре у Босанску крајину. У Четвртој непријатељској офанзиви са својом бригадом учествује у борбама за ослобођење Прозора.

Веома скроман, омиљен и популаран код бораца и у народу, Сава Ковачевић је био пример неустрашивог револуционара и један од најсјајних јунака народноослободилачког рата. За народног хероја проглашен је 6. јула 1943. године.

ПЛИВАЊЕ ИЗ КЊИГЕ

Желео бих да научим све стилове у пливању па те молим да ми помогнеш. Да ли код нас постоји нека књига у којој су објашњени сви стилови у пливању?

Мирко Галић, Бијељина

Новинско издавачко предузеће „Спортска књига“ из Београда издало је књигу „Пливање“ коју је написао Ванда Стевановић. Цена књиге је 30 динара, има 240 страна и може се наручити поузећем на адресу: НИП „Спортска књига“, 11000 Београд, Македонска 19, п. фах 720.

ДЕВЕТ СИМФОНИЈА ГЛУВОГ КОМПОЗИТОРА

Интересује ме кад је живео чувени композитор Бетовен и колико је укупно написао симфонија.

Мирјана Ковачевић, Нови Пазар

Лудвиг ван Бетовен је живео од 1770. до 1827. године. Овај најистакнутији композитор у историји музике, који је многа своја дела створио кад је већ био потпуно глув, компоновао је укупно девет симфонија.

КО ЈЕ РОБИН ХУД?

Волео бих да знам да ли је Робин Худ заиста постојао или је то легендарна личност.

Милош Поповић, Бихаћ

Робин Худ спомиње се већ у XIII веку као легендарна личност и витешки одметник од насиља норманске властеле. Међутим, као историјска личност помиње се у једној хроници из XV века. По Стоу из XVI века у енглеским шумама је било много одметника међу којима је био и Робин Худ. Робин Худ је такође јунак једног циклуса енглеских народних песама у време кад је Виљем Освајач поробљавао англосаксонске на-

роде. Тема о њему обрађивана је и у енглеској уметничкој књижевности. У свим тим делима истиче се његова храброст, племенистот, помагање сиротиње и заштита жена.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

решење загонетке:

НАПАД У ЛИФТУ

Јувелир Лирсел, као што је касније полиција открила, био је запао у материјалне невоље. Квар на лифту дао му је идеју да инсценира напад на себе и од осигуравајућег завода наплати осигурање за накит. Сетите се: на коферчићу су нађени само његови отисци. Пошто су пуштени после првог саслушања из комесаријата, Лирсел је посумњао да ће инспектор Жеди поћи за њим па је одглумио и други напад пошто је претходно коферче сакрио у шибљу. Али као и сви лопови и он је направио једну грешку. Наиме, он је тврдио да је нападач бежао крупним корацима. Међутим, познато је да размак између корака код одраслог човека износи просечно седамдесет сантиметара, а кад трчи — један метар. Нађени отисци на влажној земљи износили су 70 сантиметара, према томе Лирсел је лагао кад је тврдио да је бегунац трчао. Искусном полицајцу као што је инспектор Жеди овај детаљ није могао да промакне.

WALT DISNEY

МИКИ